

Hủy Tâm Chú

Contents

Hủy Tâm Chú	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	15
4. Chương 4	23
5. Chương 5	30
6. Chương 6	35
7. Chương 7	41
8. Chương 8	48
9. Chương 9	54
10. Chương 10	61

Hủy Tâm Chú

Giới thiệu

Thể loại: Huyền huyễn, nhất thụ nhất công, lãnh đạm công vs đồng đánh si tình thụ, ngược luyến tã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huy-tam-chu>

1. Chương 1

Thiên giới, Phi Loan điện.

Nam tử trẻ tuổi dung mạo tuấn mỹ vội vã đi qua dãy hành lang tới ao sen. Hắn mặc mộ bộ trường bào màu tím, cẩm y ngọc quan, khí chất phi phàm, không chỉ có ngũ quan tinh xảo động lòng người, mà mi mắt còn mang theo vài phần ngạo khí, trông vô cùng xinh đẹp.

Theo sau hắn là một thanh niên tóc đen áo đen thon cao, trong miệng không ngừng nhắc: “Điện hạ, tiệc chúc thọ của Thiên Đế sắp bắt đầu rồi, ngài lại muốn chạy đi đâu? “

“Ồn ào quá, ta chỉ đi dạo thôi mà. “

“Nhưng Thiên Đế đang tìm ngài đó...”

“Hả? Tìm ta làm gì? “

“Khụ khụ, nghe nói mấy ngày trước điện hạ đại náo Nguyệt Lão, lại còn làm hỏng sách nhân duyên.”

Nghe vậy, Lãnh Vũ vẫn không dừng bước mà càng đi nhanh hơn, khuôn mặt tú lệ hiện lên vẻ khinh miệt, lạnh lùng nói: “Chẳng qua là một quyển sách cũ, sau này bồi thường là được chứ gì.”

Thanh niên tóc đen vội vàng đuổi theo, nói tiếp: “Nghe nói tháng trước điện hạ còn đùa giỡn Bách Hoa tiên tử? “

“Ta chỉ sờ tay nàng, đùa giỡn hồi nào? ” Lãnh Vũ hừ nhẹ một tiếng, không nhìn được nhướn mi: “Ta đường đường là tam hoàng tử thiên giới, muốn làm gì cũng không được sao? “

“Vâng vâng, điện hạ đương nhiên sẽ không để ý mấy việc nhỏ nhặt này.” Thanh niên tóc đen hiểu rõ tính tình chủ tử nhà mình, cho nên chỉ gật đầu phụ họa vài câu, cẩn thận nhắc nhở: “Nhưng Thiên Đế rất giận dữ, bây giờ còn đang tức giận lắm. Nếu điện hạ không đi gặp Người, chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều. “

Rốt cục Lãnh Vũ cũng ngừng lại.

Hắn chậm rãi quay đầu, vẫn là vẻ mặt vênh váo như trước, nhẹ gọi: “Nhược Vô.”

“Có thuộc hạ.”

“Bây giờ ta phải đi gấp đến ao sen, người thay ta ngăn cản phụ hoàng nhé.”

“Dạ? Nhưng thuộc hạ phải giải thích thế nào với Thiên Đế...”

“Tự người nghĩ đi.”

Dứt lời, hắn liền xoay người bước đi.

Nhược Vô kinh ngạc trừng to mắt, ngây ngốc đứng một hồi, mới hồi phục tinh thần, hô to: “Chờ một chút, điện hạ? Nói nhiều như vậy, căn bản là ngài bắt thuộc hạ chịu tội thay cho ngài đúng không? Điện hạ~ ngài trở lại đi.”

Lãnh Vũ không thèm để ý đến thanh âm ầm ĩ kia, chỉ lo đi về phía trước, càng tới gần ao sen, tim hắn đập càng nhanh hơn.

Tiệc chúc thọ Thiên Đế, cả chuyện sách nhân duyên của Nguyệt Lão cũng kệ, tất cả so với việc được gặp người kia đều kém xa.

Dừng lại bên ngọn giả sơn, quả nhiên bên cạnh ao sen hiện lên một bóng dáng quen thuộc. Người nọ mặc một bộ đường trang thẫm màu, mái tóc dài đen nhánh, bên môi mơ hồ nở nụ cười mỉm, dung nhan dịu dàng ân cần.

Lãnh Vũ ngẩn ngơ nhìn, trống ngực đập thành thịch.

Thẳng đến khi người nọ nghe thấy tiếng động, hắn mới cuống quýt chỉnh lại tâm trạng, một lần nữa bày ra bộ mặt ngạo mạn, đi nhanh về phía trước: “La Khởi, tiệc chúc thọ sắp bắt đầu rồi, sao người vẫn còn lè mè ở đây.”

Nam tử tên La Khởi liếc nhìn hắn, nét mặt không có chút kinh ngạc, chỉ nhợt nhạt cười nói: “Tam điện hạ, lâu rồi không gặp.”

Giọng nói nghe ấm áp, cực kỳ êm tai, nhưng Lãnh Vũ nghe thấy lại nhướn mày, nóng giận.

“Lâu cái gì mà lâu? Ba ngày trước ta mới tới địa phủ...” Nói đến một nửa, khuôn mặt hắn thoáng cái phiếm hồng, lập tức chuyển chủ đề: “Ao sen này có gì đẹp, sao mỗi lần đến thiên giới, người đều chạy đến đây? “

La Khởi trừng mắt nhìn, quay đầu lại nhìn về phía những bông hoa tươi đẹp, nhẹ nhàng nói: “Hoa nở thật xinh đẹp.”

“Người ngơ ngác ngồi đây, chỉ là vì ngắm hoa? Hay là... vì hoài niệm người nào đó? ” Lãnh Vũ hừ nhẹ một tiếng, khước miệng khẽ động, cười nói: “Nếu ta nhớ không nhầm, đại ca ta cùng cha người chính tại nơi này vừa gặp đã yêu, đúng không? Ừm, ao sen quả thật không tệ, đáng tiếc hai người đó, một người chết, một kẻ điên, tất cả đều chẳng có kết quả tốt đẹp gì.”

Năm đó tiền nhiệm diêm vương yêu thái tử thiên giới. Nhưng vì nguyên nhân thân phận xa cách mà bị ngăn cản, cuối cùng một người hồn phi phách tán, người còn lại thì điên điên khùng khùng, không được trở lại thiên giới.

Nghe những lời châm chọc khiêu khích, La Khởi lại không tức giận, chỉ khẽ mỉm cười, không nói được một lời.

Lãnh Vũ thấy bộ dạng không để tâm của hắn, tất nhiên lại càng tức giận, cố ý đi vòng quanh ao sen một vòng, giẫm bình bịch xuống đất.

Nhưng La Khởi vẫn như trước không để ý tới hắn.

“Đáng ghét.” Lãnh Vũ thở hổn hển đá hòn sỏi nhỏ cạnh ao, tự nhủ: “Ngày mai ta sẽ phá hủy cái ao này, xem người còn ngăn người ngắm nó được không.”

La Khởi nghe xong, chỉ nghiêng đầu cười yếu ớt một chút, đột nhiên vươn tay, ôn nhu nói: “Tam điện hạ, ta ngồi đây lâu lắm rồi, chân đã có chút tê tê, người có thể đỡ ta được không? ”

Ngữ khí vừa nhẹ nhàng vừa mềm mại, cộng thêm ánh mắt ôn nhu như nước, ai có thể cự tuyệt được đây?

Bỗng nhiên khuôn mặt Lãnh Vũ nóng lên, nhưng dù vậy, hắn lại càng vênh váo, hãnh diện nói: “Ta là tam hoàng tử thiên giới, là người người gọi là tới sao?”

Vừa nói hắn vừa bước nhanh tới, vung văng nắm lấy bàn tay trắng nõn như ngọc kia.

...Đúng là một tên khấu thị tâm phi.

La Khởi không nhịn được cười lên, thuận thế vươn lên, chậm rãi tiếp cận mục tiêu.

“Điện hạ định phá hủy ao sen này? ”

“Đúng vậy.”

La Khởi liền buông hạ mi mắt, lo lắng thở dài: “Thật là đáng tiếc.”

Lãnh Vũ nhìn gương mặt anh tuấn gần trong gang tấc, mặt càng đỏ hơn, lắp bắp nói: “Nếu, nếu người thích, cũng có thể giữ lại, chỉ cần...” Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời.

Nửa câu sau còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, bỗng thấy La Khởi nhìn về phía hắn mỉm cười.

Lãnh Vũ tự dừng cảm thấy trong lòng rung động, hoa mắt chóng mặt.

Nhưng ngay sau đó lại cảm thấy lạnh lẽo từ lòng bàn chân truyền tới,

Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy mấy cành sen héo rũ cuộn lấy mắt cá chân hắn, đang không ngừng leo lên.

“Gì thế này? ” Lãnh Vũ kinh hãi, hét lên: “La Khởi, người lại giả trò quỷ? ”

La Khởi cười khanh khách, buông tay hắn ra, tươi cười ôn hòa đầy vô hại: “Không phải điện hạ muốn phá hủy ao sen này sao? Thân cận với chúng nó thêm một chút, biết đâu sẽ thay đổi chủ ý.”

Dứt lời, y liền xoay người rời đi.

Lãnh Vũ ra sức giãy dụa, một bên giơ chân một bên hét lên: “Hỗn đản, người cho rằng mấy cái loại thủ đoạn bàng môn tả đạo có thể làm khó được ta sao? Ta là tam hoàng tử thiên giới, phép thuật nào chẳng biết? Người chờ đó, ngày mai ta sẽ hủy cái địa phủ của người! ”

Ngừng một chút, thanh âm lại chuyển thành hổn hển: “Chết tiệt, chú ngữ của oanh thiên lôi đọc như thế nào nhỉ? Bỏ điện hạ quên mất tiêu rồi. Không sao, dùng thủy độn. Thủy độn thuật sử dụng thế nào ta? La Khởi, người cút về đây cho ta! ”

La Khởi rõ ràng nghe thấy tiếng gào, nhưng chỉ khẽ nhếch miệng, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Mắt thấy bóng lưng quen thuộc sắp biến mất vào ngã rẽ, Lãnh Vũ không còn cách nào khác, chỉ có thể thấp giọng mắng vài câu, vừa giẫy dụa vừa hồi tưởng lại các chú ngữ đã từng học.

Thật vất vả mới nhớ ra phép thuật hỏa công, vậy mà vừa đọc chú ngữ xong, một ngọn lửa đã lao thẳng tới, bốc cháy quanh người hắn.

Hắn lại quên mất cách thu hồi pháp lực, kết quả sợ đến luống cuống tay chân, oa oa kêu to. May mà phía sau là ao sen, liền lao xuống, lập tức lửa bị dập tắt. Chỉ bất quá xiêm y ẩm ướt, từng giọt từng giọt nhỏ xuống, bộ dạng hết sức chật vật.

“Điện hạ.” Nhược Vô từ xa chạy tới, vừa nhìn thấy Lãnh Vũ bò ra khỏi ao, khóe miệng không khỏi co quắp, thật vất vả mới nhìn được cười, hỏi: “Chuyện gì xảy ra thế ạ? Sao ngài... lại biến thành cái dạng này?”

Lãnh Vũ kiêu ngạo tự phụ, chú trọng nhất là vẻ bề ngoài, giờ phút này cả người đầy bùn đất. Nhưng hắn nguyên không thừa nhận bản thân bị kẻ khác trêu đùa, chỉ vuốt bộ tóc dài ướt sũng, trả lời: “Bổn điện hạ hôm nay vui vẻ, nhảy xuống ao tắm, không được sao?”

Tắm rửa đến cả người đầy bùn???

Nhược Vô âm thầm tự hỏi, nhưng không dám tùy tiện nói nhiều, chỉ vội vàng gật đầu xác nhận.

Lãnh Vũ trừng mắt liếc hắn một cái, rồi đi nhanh về phía tắm cung của mình, lạnh giọng hỏi: “Trên đường tới đây, người có gặp La Khởi không?”

“Thuộc hạ nhìn thấy diêm vương đại nhân bay về phía Phi Loan điện, chắc là đi dự tiệc.” Ngừng lại một chút, Nhược Vô cẩn thận hỏi một câu: “Điện hạ... là bị ngài ấy hại sao?”

Lãnh Vũ hừ nhẹ một tiếng, xem như cam chịu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tên hỗn đản La Khởi, ngay cả bổn điện hạ cũng dám khi dễ. Sớm muộn ta cũng phải cho hắn nếm thử sự lợi hại của ta, cho hắn sống không bằng chết.”

Nhược Vô đứng bên tròng mắt nhìn, trong lòng thầm nghĩ, điện hạ sớm đã bị diêm vương đại nhân khi dễ vô số lần rồi a~: “Tỷ nữa sau khi tiệc chúc thọ xong, điện hạ mời diêm vương đại nhân đến uống rượu đi.”

“Hả?” Lãnh Vũ giật mình, lửa giận thoáng cái bùng bùng bốc lên, hung hăng giẫm chân, nói: “Tên kia hại ta thành như vậy, việc quái gì ta phải mời hắn uống rượu?”

Vừa nói xong, mặt hắn liền đỏ lên, cũng không biết nhớ tới cái gì.

Nhược Vô làm như không thấy, lấy trong áo ra một bình sứ, cung kính dâng: “Thuộc hạ đã tìm được loại được lẫn trước điện hạ yêu cầu.”

Lãnh Vũ ngây ngốc một chút, rồi vươn tay cầm lấy bình sứ, chậm rãi nheo hai mắt. Một lúc lâu sau, khuôn mặt tuấn tú động lòng người hiện lên một nụ cười đắc ý.

Sau khi trở lại tắm cung, đầu tiên là vội vã tắm rửa sạch sẽ, thay bộ xiêm y mới. Sau đó Lãnh Vũ phân phó chuẩn bị rượu và thức ăn, rồi sai người mời La Khởi tới.

Hắn cũng không sợ La Khởi không đến, dù sao hắn cũng là tam hoàng tử, ai có dũng khí cự tuyệt chứ? Chỉ là, làm sao mới đối phó được tên kia đây?

Lãnh Vũ suy nghĩ, trong chốc lát cau mày, rồi lát sau lại mỉm cười, cuối cùng lấy bình sứ ra, lấy được ở trong đó bôi trên miệng chén rượu.

Vừa chuẩn bị xong, bên ngoài liền có người gõ cửa.

Lãnh Vũ tranh thủ cất bình sứ đi, sau đó cố ý bày ra vẻ mặt lạnh lùng, thản nhiên nói: “Vào đi.”

Nam tử mặc bộ đồ màu đen đẩy cửa tiến vào.

Mái tóc đen của y rũ xuống tới thắt lưng tinh tế, đôi nhãn đồng đen nhánh như mực, khóe miệng khẽ nhếch lên như có như không, trông cực kỳ ôn hòa ân cần.

Lãnh Vũ vừa liếc nhìn y một cái đã cảm thấy trống ngực nhảy dựng lên, mắt bao công phu mới đè nén được xuống, lạnh lùng nói: “Ngồi.”

La Khởi theo lời ngồi xuống, nghiêng đầu cười yếu ớt: “Sao điện hạ lại đột nhiên có hứng mời ta tới uống rượu vậy? “

“Đương nhiên là vì... vì...” Lãnh Vũ ngữ khí đông cứng, ngay cả một lời nói dối cũng không thốt ra được.

La Khởi cười tiếp lời thay hắn: “Vì cảm ơn ta lúc nãy, làm cho điện hạ thân cận với ao sen một phen sao? Ồ, nói vậy điện hạ chắc rất hưởng thụ đúng không? “

Lãnh Vũ tức giận đến mí mắt giật giật, nhưng không phản bác được lời nào, đành phải cầm lấy bầu rượu trước mặt, nói: “Uống rượu.”

Sau đó liền bình tĩnh thay La Khởi rót rượu.

Vậy mà La Khởi lại vươn tay ngăn cản, cười khanh khách nói: “Chuyện này sao dám làm phiền điện hạ, hay là để ta rót đi.”

Lãnh Vũ toàn thân chấn động, lập tức bị nụ cười đó đầu độc, nghĩ thầm dù sao độc cũng không hạ trong rượu, cứ kệ y đi.

Mắt thấy La Khởi ưu nhã châm rượu, lại dùng bàn tay bạch ngọc đẩy chén rượu tới trước mặt mình, Lãnh Vũ bất giác ngửa đầu một hơi cạn sạch, hỏi: “Cũng nhiều năm như vậy mà người vẫn còn tưởng nhớ tới... cái người đã hồn phi phách tán kia sao?”

La Khởi cũng uống một ngụm rượu, vốn đang mỉm cười, nhưng đôi mắt lại như được che phủ bởi một tầng hàn băng, y nhẹ nhàng nói: “Tam điện hạ quản hơi nhiều việc thì phải.”

Lãnh Vũ thấy ánh mắt này của y, bỗng nhiên cảm thấy đau lòng, bật thốt: “Đại ca của ta mới là tình nhân của cha người, cho dù nhớ nhớ nhung nhung cũng không tới phiên người.”

Câu nói này cực kỳ không khách khí, nhưng La Khởi lại chỉ khẽ cười, vẫn tiếp tục uống một ngụm rượu, chẳng thèm để ý tới.

Lãnh Vũ thấy thế, tức giận muốn chết, đột nhiên vươn tay ra, nắm lấy cánh tay y, hung tợn nói: “La Khởi, người thật ngu ngốc. Ta nói cho người biết, kỳ thật...”

“Kỳ thật.” La Khởi quơ quơ chén rượu trong tay, ám quang trong mắt khẽ lưu chuyển: “Tam điện hạ đã sớm hạ độc trong rượu? “

“Hả? Ồ? ” Lãnh Vũ ngờ ngác hỏi: “Người, sao người biết? “

La Khởi cười cười, tiếp tục uống rượu, thần sắc tự nhiên, trả lời: “Tam điện hạ mời ta tới uống rượu, không phải vì muốn đối phó ta sao? Bây giờ xem như mãn nguyện rồi chứ, chúc mừng.” Dừng lại một chút, y lại hỏi: “Không biết người hạ độc gì đây? “

Lãnh Vũ nghe y nói, nhất thời mất hết kiên nhẫn, khuôn mặt dần dần ửng đỏ: “Cũng không phải độc gì, chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, tự nhiên có thể giải...” Vừa nói, đầu ngón tay vừa nhẹ nhàng quần lấy bàn tay trắng nõn mềm mại kia.

La Khởi cũng không giãy dụa, chỉ nhợt nhạt cười một chút.

Lãnh Vũ đầu tiên là ngẩn ngơ, ngay sau đó cảm thấy run sợ, bụng không hiểu sao truyền tới một trận quần đau. Hắn cắn răng, lập tức biết có người giữ trò quỷ, vội hỏi: “Người lại làm cái quái gì hả? “

“Nếu tam điện hạ có thể động thủ trong rượu, tự nhiên ta cũng có thể làm.”

“Hả?” Sắc mặt Lãnh Vũ tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, tay phải ấn chặt vào bụng dưới: “Độc gì? “

La Khởi cười cười, thần sắc ôn nhu, nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Thuốc xổ...”

Thuốc xổ? Lãnh Vũ nghe thấy hai chữ này, tức giận đến sắp phun cả máu, nghĩ thầm, xuân dược chắc chắn còn tốt hơn cái loại này.

Lửa giận bốc lên hừng hực, chỉ ngón tay vào La Khởi, cắn răng nói: “Hỗn đản! Người có biết bốn điện hạ có thân phận nào không? Sao người dám hạ cái loại dược thấp kém này hả? “

“Nhưng tam điện hạ mới là người ra tay trước mà, chẳng qua ta chỉ có qua có lại thôi.” Nghiêng đầu, La Khởi vô tội cười: “Pháp lực điện hạ cao cường, chắc không coi cái loại thuốc xổ nho nhỏ này vào mắt đâu nhỉ? “

Khóe miệng Lãnh Vũ co quắp, biết rõ La Khởi có ý trào phúng mỉa mai hằn, nhưng lại kiên trì đến cùng mà đáp: “Hừ, đương nhiên.”

“Tốt, vậy thứ ta đi trước một bước.”

Dứt lời, La Khởi nhẹ nhàng đứng dậy bước về phía cửa.

Rõ ràng người này cũng uống rượu độc, sao lại không chút phản ứng?

Lãnh Vũ choáng váng suy nghĩ, dừng sức tròng mắt nhìn bóng lưng càng lúc càng xa kia, hung tợn hét lên: “La Khởi, người chờ đó, bốn điện hạ sớm muộn cũng...”

“Cũng đem ta thiên đao vạn quả, băm thây vạn đoạn? ” La Khởi dừng lại, quay đầu liếc nhìn hắn, tự tiếu phi tiếu nói: “Ừ, ta đợi người.”

Giọng nói vừa mềm mại vừa êm dịu vang lên, thật sự êm tai đến cực điểm.

Lãnh Vũ tim đập thành thịch, chỉ cảm thấy nửa người tê dại, muốn mắng cũng không thốt nên lời. Nhưng cơn đau từ bụng truyền tới, hại hấn chỉ có thể ngã vào bàn oa oa kêu đau.

Mặc dù Nhược Vô nghe thấy động tĩnh liền chạy tới, nhưng cũng chỉ có thể chân tay luống cuống đứng một bên, hoàn toàn không giúp được gì.

Thuộc xổ có khác gì độc đâu, căn bản không có thuốc giải. Vì vậy, tam hoàng tử anh minh thần võ, kiêu ngạo bất phàm... không thể làm gì khác hơn đành phải chạy tới hỏi thăm nhà xí.

Cứ như thế lần qua lần lại tới hơn nửa ngày, cơn đau mới từ từ biến mất. Lãnh Vũ vô lực ngã vào giường, tiếp tục mở miệng mắng to người nào đó.

Nhược Vô bên cạnh nghe thấy, mí mắt giật giật, cẩn thận hỏi một câu: “Điện hạ, có cần thông báo việc này cho Thu trưởng lão không? “

Vừa mới nói xong, Nhược Vô đã bị cái gối của Lãnh Vũ đập thẳng vào mặt.

“Ồ ồ, Thu trưởng lão nếu biết chuyện, phụ hoàng ta sẽ không biết sao? Phụ hoàng nếu biết ta hại người không được, lại còn bị người hại, hơn nữa ngay cả cái loại thuốc xổ nho nhỏ cũng không đối phó được, chẳng phải sẽ cắt đứt chân ta sao? “

“Ách, đây đều là do điện hạ hoành hành bá đạo, không chịu học hành...”

“Người nói cái gì? “

“Khụ khụ, thuộc hạ nói, nếu độc dược không đối phó được với diêm vương đại nhân, không bằng điện hạ đổi lại biện pháp khác xem.”

“Hử? ” Lãnh Vũ nhú mày, khe liếc mắt một cái, hỏi: “Người lại có chủ ý quỷ quái gì? “

Trong phòng cũng không có người ngoài, vậy mà Nhược Vô vẫn nhìn xung quanh một phen, sau đó mới tiến nhanh tới trước mặt Lãnh Vũ, hạ giọng đáp: “Điện hạ có thể thử Khổn Tiên Tắc.”

“Nghe quen quen.”

“Đây là thiên giới chỉ bảo trong truyền thuyết. Cho dù là diêm vương đại nhân linh lực cao cường, một khi bị thứ đó trói chặt, cũng sẽ toàn thân vô lực, không thể động đậy. Đến lúc đó, điện hạ có thể làm gì thì làm rồi.”

Dứt lời, Lãnh Vũ lập tức đá một phát, tức giận kêu gào: “Nói vớ vẩn! Ta chỉ muốn tìm La Khởi báo thù, chứ có định làm gì đâu...”

Trong miệng mặc dù nói thế, nhưng khuôn mặt hắn vẫn không kiềm chế được mà đỏ lên, trầm giọng hỏi: “Cái thứ Khổn Tiên Tác kia bây giờ ở đâu?”

“Tắm cung của Thiên Đế.”

“ ... ”

Một lúc lặng im.

Lãnh Vũ trừng mắt nhìn Nhược Vô hồi lâu, mới lạnh lùng nói: “Người đi trộm đi.”

“Hả? Sao lại là thuộc hạ? “

“Nói nhảm, không lẽ ta phải đi trộm? ” Nhắc chân đá thêm phát nữa, âm thanh lạnh lùng vang lên: “Nhanh lên.”

“...Vâng ạ.”

Hắn chỉ là một tên hầu nhỏ nhỏ thôi mà, sao lúc nào cũng phải đi tìm chết?

Oán giận tới oán giận lui, nhưng chưa bao giờ Nhược Vô có dũng khí làm trái ý của chủ tử. Cuối cùng vẫn phải mạo hiểm chạy đi tắm cung của Thiên Đế, trộm Khổn Tiên Tác về.

Lãnh Vũ có được bảo bối, tự nhiên lo lắng mười phần. Thân thể vừa chuyển biến tốt đẹp, liền vội vàng chạy tới địa phủ tìm La Khởi gây phiền toái.

Ở thiên giới, Lãnh Vũ muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, thật sự vinh quang vô cùng, đi ra ngoài cũng thích khoe khoang phô trương, lúc nào cũng có mười mấy thị nữ đi theo.

Kể quạt gió, kể bưng trà, lại còn chuẩn bị nhuyễn kiệu nâng hắn. Nơi hắn đi qua, kéo theo một làn gió thơm, làm địa phủ lạnh lẽo âm u náo động đến dị thường, khiến người người... à không, quỷ quỷ đều phải lườm huyết.

Lãnh Vũ đi xuyên qua cầu Nại Hà, Tam Sinh thạch, xông thẳng tới Diêm Vương điện, cuối cùng tại một tòa đình tìm thấy hình bóng người nào đó. Hắn phát tay ra lệnh cho tùy tùng lùi lại, đi nhanh về phía đình, không chút khách khí hô to: “La Khởi! “

Vốn đang vui đầu vào đọc sách, La Khởi ngẩng đầu lên, nét mặt không hề kinh ngạc, chỉ cười cười bắt chuyện: “Điện hạ, lâu rồi không gặp.”

Lại là lâu rồi không gặp.

Vừa nghe thấy bốn chữ này, Lãnh Vũ nhân tiện tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Dù ngày nào hắn cũng chạy tới địa phủ đại náo, nhưng nam tử trước mắt cũng không thể để ý. Cho nên mỗi lần gặp mặt, nhất định y lại nói câu kia.

Không sai, thiên hạ to lớn, sợ rằng không ai hiểu tính tình La Khởi bằng hắn. Dù biểu hiện ôn nhu ân cần, nhã nhặn hữu lễ, kỳ thật y so với ai cũng tuyệt tình, vĩnh viễn... cự tuyệt người từ ngàn dặm.

Nghĩ tới đây, Lãnh Vũ càng nhú mày, không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Nhưng La Khởi lại coi như không nhìn thấy ánh mắt nóng rực kia, chỉ chậm như rùa buông quyển sách trên tay, cười hỏi: “Sao điện hạ lại tới nữa? “

“Đương nhiên là tới tìm người báo thù.” Theo thói quen mà khẩu thị tâm phi.

La Khởi liền cười nói: “Hôm nay trời nóng, chắc điện hạ mệt lắm, mau ngồi xuống uống chén trà đi.”

Vừa nói y vừa châm trà, mười ngón tay thon dài, tư thái đầy ưu nhã.

Nhưng Lãnh Vũ lại không dám đụng vào thứ y đưa, giả bộ hung ác, căm giận nói: “La Khởi, hôm trước người hạ nhục ta, hôm nay tuyệt đối ta không tha cho người.”

“Điện hạ có lòng tin như thế, chắc đã nghĩ ra phương pháp đối phó ta rồi? “

Lãnh Vũ nhẹ nhàng hừ một tiếng, đột nhiên từ trong lòng móc ra Khổn Tiên Tác, tung lên trên đầu La Khởi. Động tác này hắn đã sớm luyện tập qua vô số lần, hôm nay thực hành, quả nhiên rất thuận lợi.

La Khởi không đề phòng bị sợi dây trói chặt, nhưng vẫn không kinh hoảng, ngược lại khẽ cười nói: “Khổn Tiên Tác sao? Điện hạ quả nhiên tiến bộ rất nhiều.”

“Người...” Lãnh Vũ tức giận không nói nên lời, cuối cùng vươn tay túm lấy áo La Khởi: “Lúc này ngươi trốn không thoát rồi.”

“Ta bị Khổn Tiên Tác trói chặt, linh lực toàn thân mất hết, còn có thể trốn đi đâu? ” La Khởi không tránh không né, vẫn bộ dạng nhu tình như nước, nhẹ nhàng gọi: “Điện hạ.”

Đôi mắt đen sâu thăm thẳm, như một cái đầm không đáy, câu lòng người.

Lãnh Vũ ngây dại, tim đập thành thịch.

Hắn buông lỏng tay ra, ngay cả ngữ khí cũng mềm mại xuống: “Bị sợi dây này trói, chắc khó chịu lắm hả. Chỉ cần ngươi không đối nghịch với ta, tự nhiên ta sẽ cởi trói cho ngươi.”

“Điểm này... thật ra không cần phiền điện hạ.” Vừa nói, y vừa mân môi, miệng cười càng thêm động lòng người.

Lập tức Lãnh Vũ bị y mê hoặc, cả người choáng váng, cơ hồ đã quên cả thời gian.

Hoảng hốt, đột nhiên trên người cảm thấy áp lực.

Cúi đầu nhìn lại, mới phát hiện La Khởi đã cởi được dây trói, mà dây trói này lại đang bắt đầu quấn vào mình.

“Người...” Hắn cả kinh quên cả giấy dựa, lắp bắp hỏi: “Sao lại...”

“Điện hạ không biết sao? Muốn Khổn Tiên Tác phát huy thần lực, phải đọc chú ngữ mới được.”

“Hả?” Lãnh Vũ thoáng giật mình, vẻ mặt mờ mịt: “Chú ngữ gì? ”

La Khởi liếc mắt nhìn, ánh quang trong con ngươi lưu chuyển, cười khách khách đọc một đoạn chú văn. Theo âm thanh êm tai, Khổn Tiên Tác quả nhiên càng thắt chặt lại, cũng dần dần phát ra màu vàng quang mang.

Lãnh Vũ nắm chặt tay, cảm thấy toàn thân mềm nhũn, một chút khí lực cũng không có, lúc này mới kêu to: “Hỗn đản. Ai cho phép ngươi đối phó ta? Mau buông ta ra!”

“Yên tâm, sáng sớm ngày mai, ta sẽ giúp điện hạ cởi trói.” Dừng lại một chút, nhìn quanh bốn phía, y cười nói: “Nơi đây vốn là chỗ oan hồn tụ tập, ban đêm lại càng náo nhiệt hơn, điện hạ cứ ở đây thoải mái thưởng thức phong cảnh đi nha.”

Dứt lời, liền tiêu sái ra khỏi đình, bỏ lại Lãnh Vũ một mình ở đó.

“La Khởi, ngươi không muốn sống nữa hả? ”

“Vương bát đản, ngươi trở về cho ta! ”

“Đồ yêu nhân bất nam bất nữ! ”

“Tên lừa gạt không biết xấu hổ! ”

Tiếng chửi bậy không dứt bên tai.

La Khởi lạnh nhạt, tiếp tục chậm rãi đi về phía trước.

Hắc Vô Thường đến tìm diêm vương, vừa lúc nghe thấy tiếng chửi mắng om sòm, không khỏi ngẩn ngơ, nói: “Diêm vương đại nhân, hình là là giọng nói của tam hoàng tử.”

“Đúng vậy.”

“Hình như ngài đó đang mắng ngài? ”

“Không sai.”

“Hả, vậy cứ mặc kệ sao? “

“Không cần để ý tới.” La Khởi chậm rãi cười rộ lên, nói: “Tiện thể cho tam điện hạ luyện giọng.”

2. Chương 2

Quả nhiên La Khởi nói chuyện giữ lời, đến đúng sáng hôm sau, y mới quay lại cõi trời cho Lãnh Vũ.

Lãnh Vũ cứng ngắc ngồi một đêm, thân thể đau nhức khắp nơi, lại còn bị các oan hồn bay tới bay lui dọa đến sợ run. Hắn quen được nâng niu từ bé, chưa hề chịu qua ủy khuất như vậy. Cho nên vừa thấy mặt La Khởi, đã mở miệng mắng oang oang.

Thế nhưng mắng đi mắng lại cũng chỉ có mấy câu, La Khởi sớm đã nghe chai cả tai, hoàn toàn không để trong lòng, chỉ thần nhiên đọc chú ngữ, giải phép Khổ Tiên Tác: “Tinh thần điện hạ có vẻ rất tốt, xem ra đêm qua không tệ đi. Sau này nhớ thường tới đây ngồi nhé.”

“Hỗn đản! ” Lãnh Vũ đạt được tự do, đã muốn lao lên liều mạng với tên kia. Đáng tiếc hắn vừa đói vừa lạnh cả một đêm, tay chân sớm đã không còn chút sức. Vừa mới đứng lên, lập tức ngã xuống, không thể làm gì khác hơn đành trừng mắt nhìn thủ phạm.

La Khởi nhìn thấy buồn cười, quơ quơ Khổ Tiên Tác trong tay, lại nói: “Gần đây ác quỷ hung hăng ngang ngược, xem ra thứ này có thể phát huy công dụng, điện hạ không ngại cho ta mượn dùng vài hôm chứ? “

“Khổ Tiên Tác là bảo bối thiên giới, người dám...” Lãnh Vũ không chút nghĩ ngợi kêu to, nhưng lại nhìn ý cười trong đôi mắt trong suốt của La Khởi, tim liền đập thình thịch, đành oán hận xoay đầu đi: “Hừ, tùy người.”

“Đa tạ điện hạ.” La Khởi cười càng thêm ôn hòa, sau đó liền xoay người bỏ đi.

Nhưng đột nhiên Lãnh Vũ lại hỏi: “Này, đám người hầu của ta đâu?”

“Bọn họ vừa nghe nói điện hạ muốn ngủ ở lại địa phủ một đêm, liền quay về thiên giới rồi.”

La Khởi hơi hột nói, nhưng Lãnh Vũ rõ ràng, chắc chắn y đã dùng thủ đoạn đuổi chạy bọn họ.

Hừ, nam tử trước mặt mặc dù miệng cười nhả nhặn, nhưng kỳ thật lại vô cùng xảo trá, nhất là lúc khi dễ mình, càng không từ bất cứ thủ đoạn nào.

Nghĩ tới, Lãnh Vũ không khỏi cắn răng, thở hổn hển nói: “Ngay cả Nhược Vô cũng dám bỏ ta lại sao? Đúng là cái tên đại đồ đệ! Chờ bọn điện hạ trở về, nhất định phải giáo huấn hắn một trận mới được!”

La Khởi nghe hắn mắng xong, nghiêng đầu cười cười, đột nhiên hỏi một câu: “Điện hạ ngồi lâu quá, chân không động đậy được hả?”

“Giữ chứ, ai nói? ” Mặt hắn ửng hồng, lập tức phản bác: “Ta đâu như vậy.”

“Vậy sao? Ta tưởng điện hạ vội vàng tìm người hầu, là vì muốn bọn hắn nâng người trở về? “

“La Khởi!” Lãnh Vũ lúc này không chỉ mặt đỏ, mà ngay cả hai tròng mắt cũng đỏ lên: “Người muốn chết?”

La Khởi vẫn cười cười như cũ. Thấy sắc mặt Lãnh Vũ tái nhợt, quả nhiên là bộ dạng mệt mỏi đến cực điểm, nên cũng không muốn trêu hắn nữa, ngược lại còn chậm rãi xoay người, đi về phía trước, nói: “Điện hạ một đêm không ngủ, chắc mệt lắm rồi? Không bằng đi tới phòng ta nghỉ ngơi một chút, chờ thân thể hồi phục, rồi tìm người nâng người về cũng không muộn.”

Ngữ khí ôn nhu êm tai, thực tế rất thật tình thật ý, nhưng Lãnh Vũ vẫn trừng to hai mắt.

Tên hỗn đản này!

Khi dễ đủ rồi lại cho ăn kẹo đường, y có chủ tâm lấy hắn mua vui sao?

Lãnh Vũ cảm thấy nếu mình có đủ cốt khí, nên hung hăng từ chối, cho dù chết một chết đói cũng không thêm để ý tới y. Nhưng chỉ có điều, hắc tròi sinh rất không tiền đồ, chỉ cần La Khởi đối xử hơi ôn nhu một chút, là hắc đã không nhịn được mà tim đập thành thịch.

Rõ ràng nét mặt còn đang tức giận, nhưng tay lại không chịu thua kém mà giơ lên, vững vàng nắm chặt lấy tay người nọ.

“Bổn điện hạ tâm tình tốt, mới cho phép người đó, người đừng đắc ý vênh vao.” Mặt hắc càng đỏ hơn, nhưng khẩu khí vẫn ác liệt như cũ.

La Khởi hít mắt cười cười, tay hơi dùng sức, thuận lợi đỡ Lãnh Vũ lên: “Nói như vậy, ta thật vạn phần vinh hạnh.”

Dứt lời, y lại cười nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng buông tay ra, xoay người rời đi.

Lãnh Vũ không tự chủ được mà đuối theo y, cúi đầu nhìn bàn tay của mình, cảm thấy nơi đó ấm áp vô cùng, lơ mơ còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của người kia.

Rõ ràng gần trong gang tấc...

Sao lại như cách xa đến vạn thủy thiên sơn, vĩnh viễn không cách nào tới gần được?

Lãnh Vũ kinh ngạc nhìn bóng lưng quen thuộc, cảm thấy ngực như thắt lại, đau đớn đến tận xương tủy.

Ngay lúc hắc đang thất thần, hai người đã đi hết Oan Quỷ lộ dài đằng dặc, trước mắt đã là rừng trúc xanh rờn.

Lãnh Vũ trong lòng rung động, không tự kìm hãm được mà bước đi về phía kia.

La Khởi nhíu mày, ngăn cản đường đi của hắc, ôn nhu nói: “Điện hạ, người đi nhầm đường.”

Lúc này Lãnh Vũ không để ý tới hắc, ngược lại trực tiếp vọt lên.

Sau khi xuyên qua khu rừng trúc, trước mắt liền xuất hiện một bãi đất tròng trãi, ở đó có một căn nhà gỗ, trước cửa tròng rất nhiều kỳ hoa dị thảo, xa xa còn có cả một cái giếng cổ, vân đạm phong khinh, tròng khác hẳn với nhân gian.

Năm đó đại ca Lãnh Luyện của hắc cắt tóc đoạn tình, rời đi thiên giới, sau đó ở tại nơi đây. Một thời gian sau, địa phủ gặp biến, tiên nhiệm diêm vương hồn phi phách tán, đại ca hắc cũng vì vậy mà điên điên khùng khùng, không còn ở đây nữa. Không ngờ La Khởi vẫn bảo lưu gian nhà gỗ này.

Lãnh Vũ ngờ ngạc nhìn quanh bốn phía, sắc mặt lúc trắng lúc hồng, ánh mắt vô cùng cổ quái, một lúc sau, mới cắn răng nói: “Người vẫn giữ lại nơi này?”

La Khởi không trả lời, chỉ yên lặng mỉm cười, đáy mắt không một gợn sóng.

Lãnh Vũ càng thêm tức giận, nắm chặt tay, cắn giận nói: “Nếu ta nhớ không lầm, đại ca của ta trước kia chính là ở nơi đây. Cũng đã qua ngàn năm, người vẫn không quên được sao? Cha người hồn phi phách tán, đại ca ta cũng phát điên, vậy mà người vẫn duy trì nguyên dạng, đến tột cùng vốn là chờ người nào?”

La Khởi nhẹ nhàng buông hạ mi mắt, thở dài mấy cái, bên môi vẫn mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Việc này không liên quan tới điện hạ.”

Không liên quan?

Lãnh Vũ nghe thấy những lời này, cơ hồ mất đi lý trí, đẩy mạnh La Khởi ra, trực tiếp xông vào gian nhà gỗ.

Căn phòng vẫn bài biện như ngàn năm trước...

Cái bàn chỉnh tề, giường chiếu sạch sẽ, không dính chút tro bụi, có thể thấy được thường xuyên có người tới đây ở.

Lãnh Vũ lục tung rương hòm, rất nhanh tìm thấy vài bộ đồ, hết thấy đều là trường sam màu trắng, là màu mà đại ca hắc thích nhất.

Ha ha...

Thì ra là thế.

Hắn sớm biết trong lòng La Khởi có người khác, hôm nay rốt cục xác định được, nhưng hắn lại cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Hắn vừa thấy y đã yêu.

Hắn quần quýt si mê y ngàn năm.

Nhưng trái tim y... sớm đã bị một người khác chiếm cứ.

Hốc mắt Lãnh Vũ đỏ lên, hận không thể xé rách xiêm y trong tay, chỉ tiếc lại bị La Khởi đoạt được.

“Điện hạ, nơi này là cấm địa của địa phủ, ngoại nhân không thể ở lâu.” La Khởi vẫn nhã nhặn hữu lễ, nhưng trong mắt lại nổi lên hàn ý: “Mời trở về.”

Lãnh Vũ trừng mắt nhìn hắn, không nhúc nhích.

La Khởi liền chậm rãi giơ tay ra, một ngọn lửa màu xanh nhạt từ lòng bàn tay bốc lên.

Lãnh Vũ thoáng giật mình, thân thể có chút phát run, đầu ngón tay lạnh như băng. Hắn rõ ràng, nếu mình kiên trì không đi, La Khởi tuyệt đối không lưu tình mà động thủ.

Người này cho tới giờ đều vô tình như thế.

Ngực có chút co thắt lại, vô cùng đau đớn, nhưng hết lần này tới lần khác Lãnh Vũ lại cười giễu cợt. Cuối cùng hắn quay đầu, nhắc chân đi về phía cửa, từng bước, từng bước một...

Vừa mới ra tới cửa, phía sau liền truyền tới một câu: “Đi thông thả, không tiễn”.

Lãnh Vũ chấn động toàn thân, nhất thời không thể đứng thẳng, cơ hồ sắp ngã xuống. Thật vất vả mới nhịn được, cố gắng đè nén nỗi thống khổ trong lòng, tiếp tục đi về phía trước.

Toàn bộ thiên giới điều biết tam hoàng tử hắn có tình ý với diêm vương, nhưng hết lần này tới lần khác trong lòng tên kia chưa bao giờ có hắn.

Yêu rồi lại hận, hận rồi lại yêu, đến cuối cùng... đối với La Khởi, hắn vẫn chỉ là một người xa lạ.

Nực cười đến mức nào.

Lãnh Vũ cảm thấy từng đợt đau đớn dâng lên, hận không thể quên được kẻ vô tình đó, từ nay về sau không bao giờ gặp lại.

Nhưng lại rõ ràng biết bản thân vô dụng đến mức nào, cách không được mấy ngày, sẽ không chịu được nỗi khổ tương tự, cuối cùng lại ngất ngốc chạy tới địa phủ để La Khởi khi dễ chơi đùa.

Suốt một ngàn năm...

Phản tâm tư này nếu đối với tảng đá, chỉ sợ tảng đá cũng sẽ mở miệng nói chuyện, sao La Khởi lại vĩnh viễn không có chút động lòng?

Lãnh Vũ vừa đi vừa nghĩ, khi thì cau mày, khi thì cười khổ. Chờ đến khi phục hồi tinh thần, mới phát hiện đã đi vào một vùng đầy sương, cảnh vật bốn phía mơ mơ hồ hồ, cực kỳ xa lạ.

Cứ ba ngày thì hai ngày hắn chạy tới địa phủ, vốn đã rất quen thuộc nơi này, tuyệt không thể lạc đường, nhưng sao bây giờ lại hoàn toàn không biết mình đang ở nơi đâu.

Chẳng lẽ hắn đã lướt qua kết giới, chạy tới yêu giới rồi?

Nghĩ như vậy, quả nhiên hắn cảm thấy yêu khí xung quanh bắt đầu khởi động, mơ hồ còn nghe thấy tiếng thở dốc thấp kém, hào khí rất không tầm thường.

Mí mắt Lãnh Vũ nháy nháy, xoay người nhìn xung quanh, trong lòng âm thầm kêu khổ, lập tức quay người đi về con đường vừa này.

Thiên giới với ma giới vốn hòa bình. Nhưng từ khi đại ca hắn hủy hôn với công chúa yêu giới, ngàn năm qua hai bên vẫn phân tranh không ngừng, có chút chuyện cũng giương cung bạt kiếm.

Nếu gặp yêu vật bình thường, Lãnh Vũ tự nhiên không sợ, nhưng nếu chẳng may gặp phải công chúa mê cái đẹp kia, chỉ sợ hấn cũng không đối phó được.

Mặc dù công chúa yêu giới dung mạo xinh đẹp, nhưng tính tình lại rất cổ quái, thích nhất tìm kiếm tuấn mỹ nam tử trong thiên hạ. Nghe nói một buổi tối, nàng phải có bốn, năm mỹ thiếu niên thị tẩm, cứ ba tháng, hậu cung sẽ lại đổi nhóm người mới.

Cho nên vì an toàn, tốt nhất phải mau rời khỏi đây.

Hắn đi trong sương mù hồi lâu, nhưng vẫn không ra được. Ngược lại yêu khí từ bốn phía từ từ tràn tới, thậm chí hấn còn cảm thấy có hai tròng mắt đang ở một nơi bí mật nào đó rình mình.

Hừ...

Một đám yêu vật thấp kém, cũng dám động tới tam hoàng tử thiên giới sao?

Lãnh Vũ hừ nhẹ một tiếng, dứt khoát dừng lại, ý định đại náo một hồi. Nhưng hấn còn chưa kịp sử dụng pháp thuật gì, đã nghe thấy tiếng cười từ xa truyền tới, kèm sau đó là tiếng nói vui vẻ đến kinh người: “Nếu tam điện hạ đã tới, sao không nói chuyện vài câu, để ta làm tròn trách nhiệm chủ nhà?”

Một nữ tử diễm lệ mặc chiếc quần ống màu tím từ không trung bay tới, trang sức đầy đủ, ngọc bội kêu leng keng, quả nhiên đúng là công chúa yêu giới Tô Vô Âm.

Lãnh Vũ liếc nàng một cái, liền không tử chủ được mà lui về sau mấy bước, lạnh lùng nói: “Ta xông lăm đến đây, lập tức đi ngay, không dám phiền công chúa.”

“A, tam điện hạ cần gì khách khí thế.” Tô Vô Âm từng bước ép sát, nhẹ nhàng nắm lấy cằm Lãnh Vũ, cười nói: “Lâu rồi không gặp, tướng mạo điện hạ ngày càng tuấn tú, chắc tư vị cũng không tệ?”

Vừa nói, sóng mắt vừa chuyển, tràn đầy mỹ ý.

Ngược lại, Lãnh Vũ chỉ cảm thấy lạnh lẽo toàn thân, vội vàng hất tay nàng ra, không nhin được nói: “Công chúa, xin tự trọng.”

Tô Vô Âm thần nhiên cười, nhưng không có lui xuống, ngược lại cả người còn dấn tới người Lãnh Vũ, mềm mại nói: “Tầm tắc, khuôn mặt tuấn tú này, ngay cả lúc tức giận cũng động lòng người. Kỳ thật, tam điện hạ căn bản không cần tránh ta như tránh rắn độc thế. Mặc dù ta không được thành đại tẩu của người, nhưng nói không chừng... lại có cơ hội cùng người kết thân phu thê đó.”

Lãnh Vũ chỉ tưởng tượng thôi đã cảm thấy ác hàn, vội nói: “Cho dù thiên giới cùng yêu giới kết thông gia, cũng phải đến phiên nhị ca mới đúng, liên quan gì ta đâu.”

“Nhị điện hạ mặc dù tuấn mỹ, nhưng tính tình thật không dám khen tặng, làm gì được như tam điện hạ chứ?” Dứt lời, nàng liền hôn lên má Lãnh Vũ một cái.

Lãnh Vũ giật mình, không chút nghĩ ngợi đẩy nàng ra, cuống quýt lau lau: “Thì ra công chúa cũng chỉ là người thích bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh.”

“Ha ha.” Tô Vô Âm cười cười, không chút phản bác, chỉ nói: “Tam điện hạ nếu rõ ràng, nên ngoan ngoãn nghe lời ta đi. Dù sao đám người ở hậu cung kia ta chơi đùa đã sớm chán rồi, vừa vặn có thể thừa dịp này đổi lại cho mới mẻ.”

“Người nằm mơ à.” Lãnh Vũ lùi lại mấy bước, bày ra một bộ như sắp lâm đại địch, hung tợn nói: “Nếu công chúa tiếp tục làm phiền, đừng trách ta không khách khí.”

“Thế nào? Tam điện hạ muốn động thủ với ta?”

“Bản lãnh ta rất cao đó, người tốt nhất đừng hời hợt.”

“Thật sao? Ta cũng muốn xem đây.”

Lãnh Vũ khẽ hừ nhẹ một tiếng, giơ một ngón tay, hãnh diện nói: “Nhược Vô, lên!”

Lời vừa nói ra hấn đã liền hối hận.

Chết tiệt! Ngày thường hần được nuông chiều quen rồi, đi đến đâu đều có một đồng lớn người hầu hạ, làm hần quên bém mắt giờ phút này không có ai bên người để hần sai sử cả.

Khóe miệng Lãnh Vũ giật giật, cơ hồ muốn cắt đứt đầu lưỡi của mình.

Tô Vô Âm thì nghiêng đầu, tươi cười quyến rũ: “Đây là pháp thuật? Sao ta chưa bao giờ nghe qua?”

“Ha ha... ha ha...” Lãnh Vũ cười khan vài tiếng, cũng không mở miệng giải thích, chỉ quay đầu, xoay người bỏ chạy.

Lúc này Tô Vô Âm vừa hiện thân, đã hù dọa hết tất cả yêu vật xung quanh, đúng lúc cho Lãnh Vũ một cơ hội chạy trốn. Hơn nữa mặc dù hần học hành không nên thân, nhưng cũng kế thừa huyết thống của Thiên Đế, ẩn thân thuật có thể sử dụng theo ý, đảo mắt đã chạy ra khỏi tầm mắt của Tô Vô Âm.

Bất quá dù sao cũng đang tại địa bàn của người ta, cho nên chạy càng xa càng tốt.

Lãnh Vũ thừa dịp sương mù chưa tan, tùy tiện tìm một rừng cây núp vào. Vừa nhìn xem Tô Vô Âm có đuổi theo không, vừa phải cố gắng nhớ lại cách điều khiển thủy kính thuật.

Mặc dù hần kiêu ngạo tự phụ, nhưng cũng rõ ràng bản thân không có bản lãnh, giờ phút này chỉ nhớ chạy trốn chết, hoặc cố gắng liên lạc với Nhược Vô tới cứu.

Ngày thường hần không nhớ nổi những chú ngữ cao cấp, vậy mà giờ đây lung tung niệm vài câu, mặt hồ liền nhấp nháy ánh sáng yếu ớt, từ từ hiện lên khuôn mặt mơ hồ.

“Nhược Vô, mau tới cứu ta!”

Lãnh Vũ há mồm hét to, nhưng hình ảnh xuất hiện lại làm hần trợn mắt há mồm.

Thì ra trên mặt nước không phải xuất hiện thanh niên tóc đen mắt đen kia, mà là một người dung nhan như vẽ – một tuấn mỹ nam tử đang cười khanh khách.

“La Khởi? ” Đáng chết, dù hần tưởng niệm người này như thế nào, cũng không cần dùng thủy kính thuật gọi y chứ.

Nam tử trong thủy kính hiển nhiên cũng có chút kinh ngạc, nhú mày cười hỏi: “Điện hạ, xảy ra chuyện gì?”

Tiếng nói nhẹ nhàng êm tai vang lên.

Khuôn mặt Lãnh Vũ nhất thời ửng hồng, trừng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi hét lên: “Không cần người cứu!”

Dứt lời, ngón tay bắn ra, nhanh chóng giải khai pháp thuật.

Mặt nước gợn sóng, khuôn mặt ngày nhớ đêm mong trong khoảnh khắc biến mất tăm.

Lãnh Vũ kinh ngạc, chú ngữ cũng đã quên luôn, muốn dùng lại thủy kính thuật lần nữa, thật sự khó khăn vạn phần.

Bất quá hần không hối hận chút nào.

So với việc bị La Khởi nhìn thấy bộ dạng chật vật lúc này, hần thà tình nguyện bị công chúa yêu giới khinh bạc đùa giỡn. Dù sao hần là nam nhân, cũng chẳng mất mát gì.

Nghĩ như vậy, bên tai liền có tiếng nói nhu mì đáng ghét vang lên: “Tam điện hạ, đùa đủ chưa? Theo ta trở về được rồi chứ?”

Lãnh Vũ kinh hãi, ngay cả đầu cũng không dám quay lại, vội vàng cất bước bỏ chạy.

Tô Vô Âm khẽ cười, sóng mắt lưu chuyển, ồng tay áo nhẹ vung.

Một trận cuồng phong nổi lên, sương khói tràn ngập.

Lãnh Vũ chấn động, bỗng nhiên từ lòng bàn chân truyền tới cảm giác đau nhức, cả người té lăn trên mặt đất.

Ôi, đau quá!

Hắn chửi nhỏ vài tiếng, nhìn chân phải bị thương, rồi lại giãy dụa đứng lên chạy trốn chết.

Đáng tiếc rất nhanh đã rơi vào ma chướng của Tô Vô Âm.

“Tam điện hạ cần gì như vậy?” Tô Vô Âm từng bước tới gần, vươn tay xoa mặt Lãnh Vũ, quynh rừ cười: “Dung nhan của ta, chẳng lẽ không lọt được vào mắt tam điện hạ? Chỉ cần người đồng ý ngoan ngoãn, ta tự nhiên sẽ có nhiều thủ đoạn khiến người muốn ngừng cũng không thể.”

Khóe miệng Lãnh Vũ giật giật, cổ nén đau đớn từ mắt cá chân truyền tới, cuống quýt lùi về sau, tức giận nói: “Yêu phụ không biết xấu hổ! May mà đại ca ta không lấy người. Mà cho dù lấy người rồi, sau này khẳng định cũng muốn bỏ vợ...”

Lời còn chưa nói hết, Tô Vô Âm đã ngả người về phía trước, vũng vàng hôn lấy hắn.

“Đừng... ư...” Lãnh Vũ cứng ngắc vài giây, rồi mới tử mệnh giãy dụa.

Một đại nam nhân như hắn lại bị phụ nữ tùy ý khinh bạc, thật sự mất mặt đến cực điểm. Mà càng mất mặt hơn chính là, ngay lúc này, trong đầu hắn lại hiện lên khuôn mặt của La Khởi.

Đáng chết!

Cho dù thích tên kia như thế nào, cũng không cần vì y thủ thân như ngọc chứ?

Lãnh Vũ vừa nghĩ vừa cố gắng chống cự, trong đầu hiện lên rất nhiều chú ngữ, thế nhưng cái nào cũng không sử dụng được. Đang lúc ảo não, đột nhiên hắn cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, có người từ phía sau túm lấy áo hắn, cứu hắn thoát khỏi ma trảo của Tô Vô Âm. Sau đó lại ném mạnh một cái, Lãnh Vũ té ngã trên mặt đất, thương thế ở chân lại nghiêm trọng vài phần, hắn đau đến mức phải nhe răng trợn mắt.

Một lúc sau đỡ đau, hắn mới giương mắt nhìn lên, đã thấy một nam tử trẻ tuổi mặc bộ đồ đen đứng bên cạnh, đang cười cười giằng co với công chúa yêu giới.

“Công chúa chưa bao giờ cưỡng đoạt người khác mà.” La Khởi hai tay đặt sau lưng, tươi cười nói: “Tam điện hạ đã không muốn, vậy thả hắn đi đi.”

“Cái đồ vô lương tâm, lúc trước sống chết không chịu để ý tới ta, vậy mà giờ lại tới phá hư chuyện tốt của ta?”

“Tam điện hạ vì lạc đường mới xông lầm vào yêu giới, mong công chúa nể mặt ta, thả hắn đi.”

Tô Vô Âm nhìn thẳng vào La Khởi, tươi cười xinh đẹp đến vạn phần: “Thể diện của người thì tính gì, nhưng khuôn mặt này ta lại rất thích. Bỏ đi, tùy người đó.”

Dừng một chút, Tô Vô Âm lại liếc nhìn Lãnh Vũ, cười nói: “Thái tử điện hạ mặc dù phá bỏ hôn ước, nhưng ta nhất tâm muốn kết thông gia với thiên giới. Một thời gian nữa thôi, thiên giới với yêu giới sẽ lại có đám hỏi.”

Dứt lời, tay áo nhẹ vung, trong nháy mắt đã biến mất tăm.

Lãnh Vũ tư thế quái dị ngã trên đất, dùng sức tròng mắt, thẳng đến không thấy bóng dáng Tô Vô Âm, mới mở miệng mắng: “Không biết liêm sỉ! Bỏ điện hạ dù chết cũng không lấy yêu phụ nhà người.”

La Khởi ở bên cạnh nghe thấy, không nhịn được cười thành tiếng.

Lãnh Vũ liền tròng mắt nhìn y, hung tợn nói: “Tại sao yêu phụ vừa thấy người đã hét kiêu ngạo? Không lẽ ả lại có quan hệ gì đó với người hả?”

Càng nói càng tức, Lãnh Vũ hận không thể lao lên cắn y một cái.

La Khởi chỉ ôn hòa cười cười, tay phải vẫn để sau lưng, thờ ơ vung lên.

Lãnh Vũ ngẩn ngơ, lúc này hắn mới phát hiện trong lòng bàn tay y đã sớm phát sáng, hàn ý bức người.

...Thì ra là thế.

Thì ra công chúa yêu giới không phải nể mặt mũi La Khởi, mà là sợ y động thủ.

Người này chẳng qua chỉ là một diêm vương nho nhỏ thôi, lúc nào đã trở nên lợi hại như vậy?

Lãnh Vũ vẫn chưa tiêu tan hết tức giận, ngữ khí vẫn ác liệt như cũ: “Này, sao ngươi lại chạy đến đây?”

“Tam điện hạ dùng thủy kính thuật kêu cứu, cho nên ta mới phải vất vả tới chứ sao.”

“Ai cần ngươi cứu?” Lãnh Vũ đỏ mặt, nhưng vẫn giả vờ hung ác.

“Hả, đúng vậy.” La Khởi gật đầu, sửa lại: “Ta chỉ đi dạo, trùng hợp ngang qua đây thôi.”

“Hừ.”

Lúc này sắc mặt Lãnh Vũ mới tốt hơn, hai tay chống xuống đất, cố gắng đứng dậy, kết quả chân phải đau muốn chết, ngay cả đứng cũng đứng không yên.

La Khởi bước lên, vươn tay đỡ lấy hắn, ôn nhu nói: “Điện hạ, để ta đưa ngươi trở về.”

Lãnh Vũ ghi hận y vô tình vô nghĩa, nơi nào đồng ý để y hỗ trợ, lập tức đẩy tay ra, lạnh lùng đáp: “Ngươi chỉ cần để ý căn nhà gỗ nát kia là được rồi, không cần quan tâm đến ta.”

“Điện hạ...”

“Còn không mau cút?”

“Khụ khụ, điện hạ thật không cần ta giúp?”

“Nói nhảm.”

La Khởi cười nhẹ, chậm rãi lui về sau hai bước, rồi xoay người rời đi. Y vừa đi, Lãnh Vũ liền cảm thấy ngực nhói đau, cả người mềm nhũn, một lần nữa lại ngã xuống đất.

Bất quá chỉ là trật khớp thôi mà, cũng không phải trọng thương, nhưng Lãnh Vũ lại cảm thấy thân thể mềm nhũn, không có chút khí lực để đứng lên.

Tên kia dứt khoát đi như vậy, thậm chí ngay cả quay đầu lại một chút cũng không.

Hắn hiểu rõ trong lòng tên kia không có hắn, nhưng tại sao vẫn chờ mong đây?

Lãnh Vũ càng nghĩ càng giận, cũng không biết là do oán người kia lạnh lùng, hay là tự trách mình quá mức si tình. Dù sao giờ phút này, hắn vẫn nghiêng rằng nghiêng lợi mắng: “Tên hỗn đản vô tình vô nghĩa, đáng đời không có ai thích, ghê tởm, sớm muộn gì cũng cho ngươi được nếm mùi lợi hại của bốn điện hạ.”

Hắn hăng say mắng, đột nhiên bên tai vang lên một tiếng cười nhẹ.

Vội vàng quay đầu, chỉ thấy đôi con ngươi sâu thẳm như nước.

La Khởi không biết từ khi nào đã đứng ở đằng sau Lãnh Vũ, hai tay khoanh lại, cười khanh khách, thần sắc ôn nhu động lòng người: “Tên hỗn đản vô tình vô nghĩa? Điện hạ đang nói ta sao?”

3. Chương 3

Lãnh Vũ nhìn ngẩn ngơ đến si ngốc, một hồi lâu mới phục hồi tinh thần, tựa đầu sang một bên, hừ nhẹ: “Nói nhảm! Trừ ngươi ra còn ai nữa?”

La Khởi nghe xong, không tức giận chút nào, ngược lại cúi đầu cười rộ lên, ôn nhu nói: “Ta đây thật... thụ sủng nhược kinh.” Vừa nói vừa vươn tay ra.

*Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ, được người yêu thương vừa mừng lại vừa lo.

Lãnh Vũ không nhúc nhích, cũng không thềm nhìn y.

“Không phải điện hạ bị trật khớp sao?” La Khởi cười cười tiến lên: “Ta công ngươi.”

Nghe vậy, Lãnh Vũ chấn động toàn thân, khuôn mặt nhanh chóng đỏ lên, chậm chạp nói: “Bổn điện hạ...”
“Ta biết, hôm nay điện hạ tâm tình tốt, cho nên mới nể mặt ta.” Dừng lại một chút, La Khởi nghiêng đầu cười nhạt, bộ dạng đầy ôn nhu: “Đa tạ điện hạ.”

Lãnh Vũ mặt càng đỏ hơn, đáy mắt ngập sương, chỉ hận không thể lao lên cắn y một cái. Nhưng cuối cùng cũng chỉ thở hổn hển túm lấy tay La Khởi, đầu vẫn cúi thấp, không chịu nhìn y.

La Khởi cũng không nói nhiều, dùng sức một chút, đã thuận lợi đỡ Lãnh Vũ lên, sau đó xoay người lại, cúi xuống đặt hấn lên lưng, rồi đi nhanh về phía trước.

Nguyên bản chỉ bị trật khớp, nhưng Lãnh Vũ giờ đây cứ mơ mơ màng màng, quả thực như đã quên thân ở nơi nào.

Hắn quán quít si mê La Khởi cả ngàn năm, nhưng chưa từng thân cận thế này bao giờ. Nếu biết thế này, hắn đã sớm chịu nhiều đả thương cho rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, cảm giác không đúng lắm.

La Khởi thì sao?

Vì cái tên vô tình vô nghĩa này mà bị thương, đáng giá ư?

Hắn càng nghĩ càng tức giận, khi thì cau mày, khi thì cắn răng, vẻ mặt thiên biến vạn hóa, trong miệng không ngừng lẩm bầm bầm.

Mặc dù La Khởi nghe không rõ lắm, nhưng cũng không nhịn được mà cười ra tiếng.

Lãnh Vũ bị tiếng cười làm cho giật mình, lập tức nghiêm mặt, lạnh lùng hỏi: “Cười cái gì?”

“Một mình mà điện hạ cũng có thể tự ngu tự nhạc, thật khiến kẻ khác bội phục.” Tiếng nói nhẹ nhàng, cực kỳ êm tai vang lên.

*Tự ngu tự nhạc: tự tiêu khiển, tự vui vẻ.

Lãnh Vũ mặt càng nóng hơn, hé miệng ra, cắn một cái thật đau vào vai La Khởi, tức giận gào thét: “Để ta xuống.”

“Hả? “

“Không cần người công, đồ đàn.”

La Khởi vẫn cười, gật đầu phụ họa: “Đi lâu như vậy, quả thật đến lúc nghỉ ngơi một chút rồi, chúng ta tới bên hồ kia ngồi nhé.”

Dứt lời, La Khởi khom lưng, cẩn thận thả Lãnh Vũ xuống.

La Khởi ôn nhu chăm sóc, vậy mà Lãnh Vũ cũng không cảm kích, ngược lại còn nhắc chân đá y. Kết quả còn chưa đá tới đích, chân phải bị trật khớp đã trượt ngã, làm hắn đau đớn oa oa kêu to.

Thật đáng ghét!

Lãnh Vũ chửi nhỏ vài tiếng. Cuối cùng dứt khoát không thèm để ý tới người nào đó, chỉ co một chân nhảy lò cò tới bên hồ, cúi người múc nước uống. Lát sau, đột nhiên nhớ tới việc nào đó, Lãnh Vũ xoay người hét lên: “Này, bản lãnh người cao như vậy, có thể dùng các phép thuật cao thâm, tại sao không trực tiếp bay về địa phủ, cần gì phải đi bộ?”

La Khởi khẽ cười, bình tĩnh đi lên, ngọn lửa màu xanh nhẹ nhàng bùng lên rồi tắt ngúm: “Chịu thôi, lúc này ta phân cao thấp với công chúa yêu giới, đã dùng gần hết linh lực rồi.”

“Hả?” Lãnh Vũ kinh hãi, bật người kêu: “Vậy mà người còn công ta đi cả đoạn đường dài? Thật là... ngu ngốc!”

Hắn mắng đi mắng lại cũng chỉ có mấy từ đó, khiến nam tử trước mặt lại cười rộ lên.

“Nếu ta không phải ngu ngốc, thì chắc sẽ là vô tình vô nghĩa rồi.” La Khởi cười khanh khách, thần sắc ôn hòa: “Cho nên, ngu một tý vẫn tốt hơn.”

Lãnh Vũ nhất thời trống ngực đập như sấm.

Rõ ràng chỉ một câu nói đơn giản, vậy mà lại làm hắn mê đến thần hồn điên đảo, đầu vầng mắt hoa, hô hấp rối loạn. Thẳng đến khi mặt đỏ bừng bừng, mới chật vật quay mặt đi, trừng mắt nhìn mặt hồ phẳng lặng không gợn sóng.

Tim hắn đập ngày càng nhanh, sợ hãi bị La Khởi nhìn thấy, vội vàng hỏi một câu: “Kỳ lạ, sao hồ nước này lại không hiện bóng của người nhỉ?”

“Điện hạ chưa từng nghe nói sao? Yêu giới có một hồ nước tên là Huyền Kính. Sau khi đọc chú ngữ, sẽ không hiện lên bóng của người soi, mà là hình ảnh người trong lòng hắn.” Dứt lời, La Khởi hơi hột niệm vài chú văn.

Vốn chỉ hỏi bừa, ai ngờ mặt nước quả thật lặn tẩn sóng, phát ra một luồng sáng nhẹ, rồi từ từ hiện một khuôn mặt.

Đôi mi tuấn tú, ánh mắt ôn nhu, bạc môi khẽ cười như có như không, bộ dáng động lòng người, không phải La Khởi thì là ai?

Lãnh Vũ nhìn rõ ràng, nhất thời cảm thấy toàn thân cứng ngắc, trong đầu trống rỗng. Hắn vội vàng vươn tay, nhất tâm nghĩ muốn khuấy đảo dòng nước. Nhưng do dùng sức quá, kết quả cả người ngã về trước, thẳng tắp vào hồ nước.

Dòng nước lạnh lẽo lập tức ngập quá đầu.

Lãnh Vũ bị uống mấy ngụm, hai tay vùng vẫy, giấy dựa không ngừng.

May mà La Khởi nhanh tay lẹ mắt, không chút do dự kéo cánh tay hắn lôi lên bờ.

“Khụ khụ...” Lãnh Vũ ho sù sụ, toàn thân có chút run rẩy, mái tóc dài ướt sũng, bộ dáng hết sức buồn cười.

Nhưng lúc này La Khởi lại không cười, chỉ im lặng đứng ở một bên, nhìn thẳng vào Lãnh Vũ, đôi con ngươi đen trầm lắng, vẻ mặt vô cùng cổ quái.

Bốn phía xung quanh yên tĩnh không một tiếng động.

Lãnh Vũ hít sâu mấy lần, rốt cục cũng nhìn thấy có chỗ khác lạ, ngẩng đầu liếc La Khởi một cái, sắc mặt lúc hồng lúc trắng, run giọng hỏi: “Người nhìn thấy rồi hả?”

“Đúng vậy.”

“Người biết...” Lãnh Vũ cắn răng, vô cùng gian nan phun ra từng chữ: “Ta thích người?”

Lại chìm trong lặng im.

Hồi lâu, La Khởi mới nhắm mắt lại, khôi phục bộ dạng nhã nhặn hữu lễ như cũ, lạnh nhạt nói: “Đa tạ điện hạ yêu mến, bất quá, ta...”

Còn chưa nói xong, Lãnh Vũ đã trừng mắt nhìn y, hai tay bưng chặt lỗ tai: “Câm mồm, đừng nói nữa.”

Đáp án hắn đã sớm biết.

Nguyên nhân vì biết rõ sẽ có kết cục này, cho nên hắn chưa bao giờ có dũng khí đem tâm ý nói cho La Khởi biết.

Lãnh Vũ nắm chặt tay, cảm giác thân thể không ngừng run rẩy, từng đợt lạnh lẽo thấu xương dâng lên. Nhưng vô luận thế này, cũng không mạnh bằng cơn rét lạnh trong lòng hắn.

Trái tim rét buốt đau đớn đến mức chỉ hít sâu một hơi cũng đã hao hết khí lực toàn thân.

Nhưng Lãnh Vũ vẫn đứng yên, thẳng mắt nhìn La Khởi, rõ ràng đã đau đớn đến cùng cực, vậy mà lại không nỡ dời mắt đi.

Cuối cùng La Khởi thở dài, nhẹ nhàng nói: “Đi thẳng về phía trước là tới địa phủ, điện hạ biết đường rồi chứ? Ta còn có việc, thứ không thể tiến xa.” Dừng lại một chút, y lại cố ý nói thêm một câu: “Kỳ thật địa phủ cũng không có gì chơi, sau này điện hạ đừng trở lại nữa.”

Giọng điệu ôn nhu, nhưng ánh mắt y lại lạnh lẽo hơn bình thường rất nhiều, sâu đến nỗi không thấy đáy.

Lãnh Vũ nghe mà ngẩn ngơ, nét mặt mất hết huyết sắc.

Nhưng La Khởi lại làm như không thấy, khẽ cười rồi xoay người rời đi.

Lần này quả nhiên La Khởi từng bước đi về phía trước, không lưu luyến chút nào. Chỉ còn lại Lãnh Vũ ngây ngốc đứng tại chỗ, vẻ mặt thay đổi không ngừng, ái hận trong đáy mắt đan xen, lát sau, mới từ từ khôi phục lại.

Chẳng qua chỉ bị cự tuyệt thôi mà, có sao đâu.

Nhưng hắn đường đường là tam hoàng tử thiên giới, nào có đạo lý không thể chiếm được được thứ mình muốn chứ.

La Khởi càng không muốn hắn tới địa phủ, hắn lại càng muốn đi. Không những thế, hắn còn muốn cuốn lấy tên kia không tha, mặc kệ tên kia ngàn năm không quay đầu liếc hắn dù chỉ một cái.

Nghĩ tới đây, Lãnh Vũ chậm rãi cắn chặt răng, bộ dạng đầy vênh vào đi nhanh về phía trước.

Thương thế ở chân phải càng thêm nghiêm trọng, mỗi bước đi, cũng như đạp trên núi đao, đau đớn tận xương, nhưng hắn chỉ nắm chặt tay, đuổi theo La Khởi.

Con đường trước mặt thật dài, chỉ cần sơ ý sẽ bị thương. Nhưng Lãnh Vũ tình nguyện cả người đã thương, cũng kiên định như cũ mà đi về phía trước, từng bước, từng bước...

Ngày ấy cây mạnh, kết quả chân phải của Lãnh Vũ sưng lên như một cái bánh bao, chặt vật vụn phần mà ngã xuống ven đường, bò cũng không nổi. May mà có Nhược Vô kịp thời chạy tới, đưa hắn về thiên giới chữa thương.

Việc này đến tai Thiên Đế, hắn bị mắng một trận tơi bời, lại còn bị phạt một tháng không được ra cửa nửa bước.

Đáng tiếc Lãnh Vũ hoàn toàn không thèm để ý, nằm trên giường dưỡng thương được một lúc, đã nhớ nhung La Khởi da diết. Sau khi vết thương đỡ hơn, càng không nghĩ ngợi mà xông thẳng tới địa phủ.

Lần này hắn vẫn phô trương đến dọa người như trước, nào là nhuyễn khiếu, quạt lớn, cộng thêm một đám tỷ nữ theo hầu, làm địa phủ lạnh lẽo hỗn loạn cả lên.

Kỳ quái chính là, lần này chỉ có Hắc Vô Thường đứng ở bên cau mày, chứ không thấy La Khởi đâu. Không có ở Hoàng Tuyền lộ, cũng không thấy ở cầu Nại Hà, không có ở Diêm Vương điện, thậm chí cả trong căn nhà gỗ bên rừng trúc kia cũng không thấy bóng dáng y đâu.

Tên kia đi đâu rồi?

Suy nghĩ một lát, Lãnh Vũ nghĩ tên nào đó đã cố ý muốn trốn hắn. Vì vậy liền đi tới Diêm Vương điện, ngồi ở đó nhẹ nhàng gõ mặt bàn, lạnh giọng hỏi: “Diêm vương nhà ngươi đâu?”

Hắc Vô Thường tránh cũng không được, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng ở bên, mặt không chút thay đổi trả lời: “Diêm vương đại nhân bận rộn công vụ, tạm thời không thể gặp khách.”

“Lý do hay lắm!” Lãnh Vũ giận dữ cười cười, nghiêng răng nghiêng lợi hét lên: “La Khởi, nếu ngươi không ra gặp ta, ta sẽ hủy Diêm Vương điện, Tam Sinh Thạch, cầu Nại Hà cho ngươi coi.”

Dứt lời, liền bật dậy, đi vòng quanh Diêm vương điện, lại còn giẫm chân thật mạnh.

Mí mắt Hắc Vô Thường giật giật, nhưng lại không dám ngăn lại, chỉ có thể âm thầm kêu khổ.

La Khởi vẫn không hiện thân.

Lãnh Vũ thấy chiêu này không thể uy hiếp, liền xắn tay áo lên. Hắn cũng không cần trực tiếp ra tay, mà chỉ ngoắc ngoắc đám người hầu, cao giọng ra lệnh: “Người đâu? Đi đập bể cầu Nại Hà cho ta.”

Lời vừa nói ra, cả điện xôn xao, bọn người hầu nhìn nhau, không biết nên làm gì.

Chợt thấy trong đại điện lóe ra ánh sáng, một bóng hình chậm rãi từ không trung hạ xuống.

La Khởi vẫn mặc bộ đồ thời Đường màu đen, mái tóc dài tết lại, buông xuống trước ngực, nét mặt ôn hòa, nói: “Cầu Nại Hà với Diêm Vương điện đã lâu năm, ta cũng đang định trùng tu một chút, nếu điện hạ đồng ý hỗ trợ, thật đúng là muốn tìm mà không thấy.”

Lãnh Vũ nói không ra lời, một lúc sau mới lấy lại tinh thần, hung tợn lao lên, hỏi: “Cuối cùng ngươi cũng đồng ý ra gặp ta rồi hả? Tại sao phải trốn ta?”

La Khởi trừng mắt nhìn, rồi lại cười: “Đâu có.”

“Còn không? Ngươi...” Lãnh Vũ tức giận muốn chết, vươn tay túm chặt áo y.

La Khởi thần sắc hơi nghiêm nghị, lập tức lui về sau mấy bước.

...Ngay cả chạm cũng không muốn sao.

Sắc mặt Lãnh Vũ tái nhợt, ngực lại cảm thấy đau đớn, oán hận trừng mắt nhìn y: “Tại sao?”

La Khởi buông hạ mi mắt, vẫn là câu kia: “Sau nay điện hạ đừng tới địa phủ nữa.”

Lãnh Vũ không chịu nghe, ngược lại tiến lên từng bước, cố chấp hỏi: “Tại sao?”

Tầm mắt vẫn quán lấy La Khởi, trong đáy mắt còn lộ vẻ tình ý.

Im lặng...

Một lát sau, cuối cùng cũng bại trận dưới ánh mắt kia, La Khởi nhẹ nhàng thở dài.

“Nếu ta đã hiểu rõ tâm tư của ngươi, thì làm sao có thể coi như không có mà tiếp tục hồ đồ với ngươi?” Nâng tay, chậm rãi nắm chặt lại, thanh âm vẫn ôn nhu như cũ: “Biết rõ không có khả năng, cần gì phải cho ngươi hy vọng.”

...Không có khả năng.

Lãnh Vũ thầm đọc lại bốn chữ này, thân thể lại bắt đầu phát run.

Nam tử trước mắt vẫn thích làm hắn tức giận.

Hắn càng sợ hãi câu nào, y lại càng nói ra.

Hắn càng chán ghét nhìn thấy bóng lưng y, y lại càng đưa lưng về phía hắn mà rời đi.

Xem đi, quả nhiên lại xoay người.

“Điện hạ, mời trở về.” Giọng nói lạnh lẽo lãnh đạm, như là sợ không đủ tuyệt tình, sợ không thể ném hắn đi.

Ha! Hắn Lãnh Vũ là ai? Làm gì có chuyện dễ dàng bị đuổi đi như vậy?

Cũng đã một ngàn năm trôi qua, làm sao có thể buông tay đây?

Vô luận phải dùng thủ đoạn gì, hắn cũng phải làm cho La Khởi nhìn hắn, làm trong cặp mắt lạnh nhạt như nước kia... phải ánh ra hình bóng hắn.

Nghĩ như vậy, Lãnh Vũ quả nhiên đã lên tinh thần, cũng không trực tiếp cuốn lấy La Khởi, mà đi dọc theo Hoàng Tuyền lộ tới gian nhà gỗ.

Nơi này vốn là nơi đại ca Lãnh Luyện của hắn từng ở, La Khởi coi nó như bảo bối, bình thường không để ai tới gần. Nhưng hôm nay ngay cả Diêm Vương điện hắn còn có dũng khí đập bể, huống chi là gian nhà gỗ này, lòng bàn tay phát sáng, một quả cầu lửa xuất hiện, bay thẳng về phía gian nhà.

Tam hoàng tử giận dữ, bọn người hầu nào dám ngăn trở, chỉ có thể ngậm ngốc đứng từ xa không dám nhúc nhích.

Đúng lúc này, đột nhiên quả cầu lửa bị một luồng sáng màu lam bao lấy, mạnh mẽ đẩy ngược lại.

Lãnh Vũ căn bản không biết cách nào để tránh né, kết quả bị quả cầu lửa đụng phải, lão đảo thụt lùi vài bước, khóe miệng chậm rãi chảy ra tơ máu.

“Điện hạ!” Đám người hầu lập tức hô lên.

Nhưng Lãnh Vũ giống như chưa phát hiện ra, chỉ căn răng, mở to hai mắt nhìn người trước mặt.

La Khởi quả nhiên ra tay.

Chỉ bất quá giờ phút này mặt y đã trầm như nước, hoàn toàn không giống mọi khi, trong con ngươi còn lóe chút ánh sáng, rõ ràng đang vô cùng tức giận.

Chỉ có như thế, người mới bằng lòng liếc mắt nhìn ta một cái.

Lãnh Vũ mặc cho máu chảy ra, mở miệng cười to không ngừng.

La Khởi nhíu mày, hỏi: “Điện hạ, người làm gì vậy?”

“Tâm tình ta hôm nay không tốt, nhìn thấy cái gì cũng không vừa mắt. Mà căn nhà gỗ này đã lâu năm chưa tu sửa, diêm vương đại nhân không có ý định sửa chữa làm mới sao?” Vừa nói, vừa tung một quả cầu lửa về phía căn nhà.

Sắc mặt khê biến, La Khởi giơ tay lên, lần nữa làm pháp thuật bắn trở lại.

Chỉ là lần này hơi tăng thêm lực đạo, đánh thẳng vào Lãnh Vũ khiến hắn nhất thời không chịu được mà chật vật ngã xuống. Nếu là bình thường, hắn sớm đã phát giận, nhưng lúc này, hắn lại phá lên cười.

La Khởi tựa hồ có chút hối hận, nhưng cuối cùng vẫn chỉ đưa tay ra đằng sau, hỏi: “Người cười cái gì?”

“Ta cười... vì rốt cục người cũng đồng ý nhìn ta.” Vừa cười vừa vươn tay lau vết máu bên môi, Lãnh Vũ nhìn thẳng vào y nói.

La Khởi thấy ánh mắt hắn, đột nhiên cảm thấy ngực co thắt lại, xoay người đi về phía nhà gỗ, nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Đồ điên.”

Lãnh Vũ ngồi dưới đất há mồm thở dốc, căn bản không còn chút khí lực để đứng dậy. Dù được người hầu đỡ lên, nhưng tầm mắt hắn vẫn cuốn lấy La Khởi, hai tay nắm chặt có chút phát run.

“La Khởi, cho dù người giữ lại căn nhà này, đại ca ta cũng không quan tâm đến người đâu! Người cũng chỉ như ta, từ đầu tới cuối tự mình đa tình mà thôi!”

Những lời này hắn đã từng nói đi nói lại trong lòng rất nhiều lần, hôm nay cuối cùng cũng nói ra.

Vừa dứt lời, La Khởi nhân tiện thi triển di hình hoán ảnh chi thuật, đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn, ánh mắt lạnh như băng, rặn ra từng chữ: “Địa phủ không cho phép điện hạ tùy tiện đi lung tung, nếu người còn dám có chủ ý phá căn nhà này, đừng trách ta vô tình.”

Ngày thường y luôn trấn định, nhưng thấy bộ dáng Lãnh Vũ lúc này, lại đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, vừa nói xong, liền biến mất tăm.

Lãnh Vũ đứng yên tại chỗ, đáy lòng dấy lên từng đợt đau đớn.

Hắn tuyên bố muốn đập bể Diêm Vương điện, La Khởi không thèm để ý, nhưng chỉ mới định phá gian nhà gỗ, La Khởi đã tức giận như vậy.

Trong lòng y, quả nhiên chỉ có một mình Lãnh Luyện.

Bất quá không sao cả, hắn sẽ không làm y toại nguyện.

Lãnh Vũ hắn không chiếm được, người khác cũng đừng mơ tưởng!

Mấy tháng kế tiếp, Lãnh Vũ vẫn ba ngày thì hai ngày chạy tới địa phủ, ba ngày đuổi theo La Khởi chạy khắp nơi, ba đêm thì nhốt mình trong phòng xem cổ thư.

Cũng không phải hắn có hứng thú với pháp thuật, mà hắn đang tìm cách để người bị hồn phi phách tán đi vào luân hồi.

Thiên hạ to lớn, trong lòng La Khởi chỉ có tiền nhiệm diêm vương và đại ca hắn, cho nên nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể xuống tay với hai người này. Nếu làm cho người bị hồn phi phách tán sống lại, đại ca hắn sẽ khỏi bệnh, La Khởi cũng không si tâm vọng tưởng được nữa.

Hắn không chiếm được tình yêu của La Khởi, vậy làm cho tình nhân của đại ca hắn sống lại, lúc đó La Khởi vĩnh viễn cũng không chiếm được đại ca hắn.

Lãnh Vũ càng nghĩ càng cảm thấy đúng. Chỉ có điều... ngày thường hắn không chịu học hành, mặc dù lật cổ thư từ đầu tới cuối vài lần, nhưng vẫn không tìm được cách.

Đang phiền lòng, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng đập cửa.

Hắn nhíu mày, tiện tay cầm lấy chén trà ném ra cửa: “Biến! Bây giờ ta không muốn gặp ai cả!”

Vừa dứt lời, cửa phòng đã được đẩy ra, một tuấn mã nam tử mặc hoa phục chậm rãi đi vào trong, một bên xoay người nhặt mấy mảnh vỡ trên đất, một bên mỉm môi cười hỏi: “Đêm đã khuya, sao vẫn chưa chịu nghỉ ngơi?”

“Thu trưởng lão...” Lãnh Vũ đỏ mặt, không tự chủ được mà hỏi: “Ta có một vấn đề không rõ, cho nên không ngủ được.”

“Hả? Người gần đây cả ngày ở trong phòng, tính làm gì hả? Có thể nói cho ta biết không?”

Lãnh Vũ có chút chần chờ, rồi đi ra lời kéo Thu trưởng lão ngồi xuống, hỏi: “Thu trưởng lão, ngài học rộng tài cao, có từng nghe qua... biện pháp làm người bị hồn phi phách tán chuyển thể không?”

Nghe vậy, Thu trưởng lão có chút giật mình, con ngươi đen thẳm tập nhìn Lãnh Vũ, trầm ngâm không nói.

Lãnh Vũ vội vàng tránh khỏi ánh mắt đó, có chút xấu hổ: “Không có hả?”

“Nghĩ kỹ lại, trước kia hình như ta có nghe qua một loại cấm kỵ thuật cổ xưa.”

“Hả? Cụ thể thế nào?”

“Đầu tiên là phải canh giữ bên bờ sông Vong Xuyên, thu thập hết các mảnh linh hồn của người đó, riêng việc này cũng phải tốn khoảng ngàn năm thời gian.” Vừa nói vừa thần nhiên liếc mắt nhìn Lãnh Vũ một cái: “Sau đó bày trận phép, nghịch chuyển thiên mệnh, đem hồn phách của người đó ngưng tụ lại một chỗ. Mà người dùng thuật này, sẽ phải chịu thiên lôi chi kiếp, ngày ngày đêm đêm chịu thiên hỏa đốt người, cho tới lúc chết.”

Lãnh Vũ ngẩn ngơ, thất thần trong nháy mắt, nhưng ngay sau đó lại... mừng như điên.

Nói như thế, chẳng phải phụ thân của La Khởi có thể có cơ hội chuyển thể sống lại sao? Nếu y biết chuyện này, nhất định sẽ rất vui.

Vừa nghĩ, trong đầu hắn không kiềm được mà hiện lên dung nhan tuấn tú vô song của y, nhưng lập tức, hắn lại nắm chặt tay, cắn răng.

Thiên hỏa đốt người.

Vì cái tên nam tử lạnh nhạt vô tình kia, có đáng giá không?

“Lãnh Vũ, sắc mặt ngươi không tốt lắm, thân thể không thoải mái sao?”

“Hả, không, không sao.”

“Vậy ngươi sớm nghỉ ngơi đi.” Thu trưởng lão vỗ vỗ tay Lãnh Vũ, chậm rãi đứng lên: “Ta đi về đây.”

Lãnh Vũ nhìn Thu trưởng lão đi tới cửa, đột nhiên lại không nhịn được mà hô: “Thu trưởng lão, ta còn một chuyện cần thỉnh giáo.”

“Cái gì?”

“Nếu ngài thích một người, nhưng người đó lại chưa từng để ý tới ngài, vậy ngài nên làm gì?”

Thu trưởng lão quay đầu lại nhìn Lãnh Vũ, chậm rãi buông hạ mi mắt, có chút cười rộ lên, từng chữ từng chữ phun ra: “Vậy... để cho hấn hận người đi.”

Hận?

Lãnh Vũ chấn động toàn thân, thoáng chốc có chút hoảng hốt.

Người La Khởi thích là đại ca hấn, cho dù ngàn năm vạn năm, cũng không để ý tới hấn. Nhưng muốn y hận hấn, thì lại có nhiều biện pháp.

Không sai, không chiếm được tình yêu của y, vậy lấy hận ý của y đi.

Chỉ cần y hận ta, trong đôi mắt kia, mới có thể ánh lên hình bóng của ta.

Lãnh Vũ cắn răng, cảm thấy trái tim đau đớn, nhưng đôi môi lại khẽ mỉm cười. Khuôn mặt anh tuấn xinh đẹp từ từ vắn vẹo, chỉ có điều trong đôi mắt trong trẻo như nước lại chứa đầy ôn nhu ẩn tình.

Há mồm, Lãnh Vũ nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “La Khởi...”

Một khi quyết định, chuyện kể tiếp tự nhiên dễ dàng hơn rất nhiều.

Lãnh Vũ đi tới địa phủ, nhìn thấy Bạch Vô Thường đang canh giữ bên bờ sông Vong Xuyên.

Người nọ là tùy tùng cũ của đại ca hấn, nhất tâm hy vọng Lãnh Luyện sớm ngày khỏi bệnh, cho nên ngàn năm qua vẫn đứng đây thu thập hồn phách của tiền nhiệm diêm vương. Hôm nay nghe nói Lãnh Vũ có thể thi triển khởi tử hồi sinh thuật, nghĩ đến sau khi tiền nhiệm diêm vương sống lại, Lãnh Luyện có thể sẽ khỏi bệnh, cho nên liền nguyện ý giúp hấn một tay.

Ngay sau đó, Lãnh Vũ lại hao hết tâm tư tìm thanh yêu kiếm trăm ngọc trong truyền thuyết. Linh lực của Lãnh Vũ mặc dù cao cường, nhưng ngày thường lười luyện tập, cho nên phải dựa vào sức mạnh của thần binh lợi khí, mới có thể thi triển được trọng sinh thuật.

Sau khi chuẩn bị, Lãnh Vũ cùng Bạch Vô Thường đứng trên đài Tru Tiên ở thiên giới, trận pháp đã lập xong, chú ngữ từ lâu đã học thuộc, trăm ngọc kiếm nắm trong tay. Sự tình cho tới bây giờ, mọi sự đã sẵn sàng, chỉ thiếu quyết tâm mà thôi.

La Khởi.

Lãnh Vũ nắm chặt tay, dưới đáy lòng yên lặng đọc ra cái tên này, nhất thời sinh ra dũng khí vô hạn. Khẽ cười, hấn không chút do dự vung kiếm, chậm rãi phun ra cấm kỵ chi chú, đất trời rung chuyển, kiếm quang lóe sáng.

Lãnh Vũ không nhúc nhích đứng tại chỗ, chính mắt nhìn thấy từng mảnh nhỏ của hồn phách chậm rãi tụ lại một chỗ, cuối cùng hình thành một quang cầu.

“Thành công rồi.” Bạch Vô Thường hét to, vội vã tiến lên, bảo hộ quang cầu yếu ớt trong ngực. Mà Lãnh Vũ cùng lập tức cảm thấy sức mạnh của pháp thuật cản trở, cơn đau kịch liệt bắt đầu lan tràn.

“Khụ khụ...” Lãnh Vũ lão đảo vài bước, há mồm thở dốc.

“Tam điện hạ?”

“Không cần lo cho ta. Người đưa hồn phách vào luân hồi đi.”

“Trực tiếp đầu thai chuyển thế? Không cần nói với diêm vương một tiếng sao ạ?”

“Ta tự có chừng mực, mau đi đi.”

Thẳng đến khi thân ảnh của Bạch Vô Thường biến mất, Lãnh Vũ mới thở dài một hơi, cả người vô lực té xuống đất.

Đau đớn tận xương, thiên hỏa đốt người, thì ra là vậy. Từ nay về sau, ngày ngày đêm đêm đều phải làm bạn với nỗi đau đớn này, song hấn không chút hối hận.

Lãnh Vũ giãy dựa bò dậy, mở miệng cười to.

La Khởi, mặc kệ là ái hay hận, sau này trong lòng người... chung quy cũng đáng có ta rồi chứ?

Vừa nghĩ tới, trước mặt lại hiện lên một hình bóng quen thuộc, hắc y, tóc dài, cùng nụ cười hời hợt, chỉ cần liếc một cái, cũng khiến người khác hăm sâu vào, thân bất do kỷ.

Lãnh Vũ cắn răng, cố gắng vươn tay về phía hình bóng kia, nhưng rốt cục cũng chỉ bắt được một mảnh hư vô.

...Chỉ là ảo giác mà thôi.

Đầu ngón tay run lên nhẹ nhẹ, cơn đau đớn gần như đã chết lặng, Lãnh Vũ nhếch môi, cười càng lúc càng lớn, thẳng đến khi một dòng chất lỏng ấm áp chảy xuống, mới vô lực buông tay, không nhúc nhích.

Từ đầu tới cuối, cũng chỉ có một mình hấn ái hận tình cừu.

4. Chương 4

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Trong nháy mắt, linh hồn dựa vào cấm kỵ chi thuật đã thuận lợi đầu thai chuyển thế, cũng đã cùng đại ca Lãnh Luyện gặp nhau, yêu nhau.

Hết thấy đều như Lãnh Vũ dự tính.

Nhưng chính hấn lại vì nghịch thiên mà ngày đêm chịu đựng nỗi thống khổ do thiên hỏa đốt người, thân thể ngày một yếu đi, khuôn mặt tái nhợt, không ngừng ho khan. Tuy vậy, hấn vẫn như trước, chỉ cần rảnh rỗi là lại chạy tới địa phủ, cho dù đứng xa xa nhìn La Khởi cũng đã cảm thấy mãn nguyện.

Sau nghe nói La Khởi dây dưa không rõ với một nhân loại, còn bị kiếm đâm bị thương, Lãnh Vũ sợ hãi, vội vàng chạy tới địa phủ.

Kết quả lại thấy La Khởi khỏe mạnh ngồi uống trà trong lãnh đình, vẫn vẻ mặt lạnh nhạt như nước, cùng câu nói hời hợt kia.

“Tam điện hạ, lâu rồi không gặp.”

Lãnh Vũ gần đây mệt mỏi, sớm đã không có khí lực đấu võ mồm với y, cho nên không mở miệng phản bác, chỉ nhẹ giọng hỏi: “Nghe nói người bị thương?”

Nhiều năm như vậy, La Khởi đã luyện được bản lãnh không để ý tới Lãnh Vũ, nhưng hôm nay y tựa hồ vui vẻ, dĩ nhiên nhìn hấn, cười tủm tỉm: “Một chút đả thương thôi.”

“Là một nhân loại mà cũng làm diêm vương bị thương?”

La Khởi quơ quơ chén trà trong tay, ôn hòa nói: “Hấn không phải người bình thường.”

“Hà?” Trong lòng Lãnh Vũ sớm đã rõ, nhưng vẫn cố ý thăm dò: “Vậy hấn có thân phận thế nào?”

La Khởi không đáp, chỉ cúi đầu nhìn nước trong chén trà, ánh mắt ôn nhu, như là nhìn tình nhân, dịu dàng trả lời: “Không lâu sau, có lẽ đại ca ngươi sẽ khỏi bệnh đó.”

Lãnh Vũ ngẩn ra, ngực lập tức lại đau đớn, lạnh lùng hừ nói: “Có thể trị hết bệnh cho đại ca ta, trên thế giới chỉ có một người.”

La Khởi cười cười không đáp.

Lãnh Vũ nói thêm: “Nhưng nếu người đó sống lại, người sẽ không còn cơ hội thân cận với đại ca của ta nữa.”

“Không sao cả.” La Khởi lắc đầu cười yếu ớt, uống hết chén trà, giọng nói vẫn êm ái như cũ: “Chỉ cần hần vui là được rồi.”

Khi nói chuyện, đáy mắt y lóe lên ánh sáng đầy màu, thật sự động lòng người đến cực điểm.

Nhưng Lãnh Vũ lại không cao hứng nổi.

Hần nhả mày, hàm răng cắn chặt vào bạc môi không còn huyết sắc, trong lòng nổi lên cảm giác ghen tuông mãnh liệt. Người này không thèm để ý tới hần, nhưng lại thăm thiết yêu thương đại ca hần, hỏi làm sao hần không ghen ghét đây?

Không nhận được, rốt cuộc Lãnh Vũ ôm chặt tay La Khởi, nói ra lời đã ẩn sâu trong lòng cả trăm năm ngàn năm: “Đại ca ta có gì tốt, đáng giá người thích như vậy? Hần làm chuyện gì, ta cũng có thể làm chuyện đó!”

Thanh âm càng lúc càng nhỏ, đầu ngón tay có chút phát run.

Nhưng La Khởi vĩnh viễn không động lòng.

“Tam điện hạ.” Con người sâu thẳm lóe lên một tia sáng, nhưng lập tức lại khôi phục như thường: “Sắc mặt người rất khó coi, hay là nên sớm về thiên giới nghỉ ngơi đi.”

Vừa nói vừa nhẹ nhàng đẩy tay Lãnh Vũ ra.

Toàn thân Lãnh Vũ cứng ngắc, khuôn mặt càng thêm tái nhợt.

... Lại bị y cự tuyệt lần nữa.

Cho dù thiên hỏa đốt người, cũng không thống khổ bằng giờ phút này.

Hần hít sâu một hơi, cường chế khí huyết đang bốc lên, cố gắng mỉm cười, từng chữ từng chữ phun ra: “La Khởi, bây giờ người đối xử với ta như vậy, tương lai sớm muộn cũng sẽ hối hận.”

La Khởi liếc nhìn hần, nhẹ nhàng thở dài.

“Ta còn có việc, xin phép đi trước, điện hạ cứ tự nhiên dạo chơi.” Dứt lời, y chậm rãi đứng dậy, quay đầu bước đi.

Biết rõ y tuyệt đối không quay đầu lại.

Nhưng Lãnh Vũ vẫn ngây ngốc đứng yên đó, gắt gao nhìn chăm chăm vào tấm lưng kia.

La Khởi cước bộ nhẹ nhàng, khó có được tâm tình thoải mái như lúc này.

Lãnh Vũ khẳng định người đó là tiền nhiệm diêm vương chuyển thế, càng khẳng định Lãnh Luyện sắp khỏi bệnh điên.

Mà mình... có thể đánh nát hy vọng của y.

Ha ha...

Nghĩ vậy, Lãnh Vũ không nhận được lấy tay che mặt, cất tiếng cười to.

Sau đó, một dòng chất lỏng đỏ tươi nhẹ nhàng chảy từ khóe miệng xuống.

Nhưng hần không thèm để ý, chỉ tùy tiện nâng ống tay áo lau đi, rồi biến mất vào thời không. Thân thể hần suy yếu đến mức gần như không đi được, may mà pháp thuật cao thâm hơn xưa, thoáng cái, đã tới được gian nhà gỗ.

Từ lần trước hần tức giận suýt đốt nhà, La Khởi đã bày ra kết giới xung quanh phòng, tuyệt không cho phép người bên ngoài dễ dàng tiến vào.

Mỗi một bước đi, Lãnh Vũ càng cảm thấy áp lực từ kết giới kia càng mạnh, thiên hỏa trong cơ thể không ngừng bốc cháy, tay chân lại càng cảm thấy đau đớn do xuyên qua kết giới truyền tới.

Nhưng hắn không thèm để ý, vẫn tiến lên, ngón tay chậm rãi chạm vào cánh cửa.

Một sóng đau đớn mãnh liệt đánh tới.

Thân thể Lãnh Vũ run rẩy, thoáng cái đã ngã xuống đất, đầu đập vào cánh cửa.

Người trong phòng hiển nhiên nghe thấy tiếng động, liền mở miệng hỏi: “Ai?”

Lãnh Vũ vô lực dựa vào cánh cửa, một câu cũng nói không nên lời.

“Tam điện hạ?” La Khởi lập tức đoán được là hắn, chỉ khẽ thở dài: “Sao ngươi không trở về?”

Lãnh Vũ nhắm mắt, cảm giác trong miệng có vị của máu, cắn răng nói: “Ta có mấy câu muốn hỏi ngươi.”

La Khởi không lên tiếng.

Lãnh Vũ dựa vào đầu gối để tập trung tinh thần, hỏi: “Tại sao thích đại ca ta? Ngươi biết rõ đại ca ta là tình nhân của cha ngươi, biết rõ đại ca không bao giờ liếc mắt nhìn ngươi một cái, tại sao còn thích?”

“Thích chính là thích, chẳng có lý do gì cả?”

“Ta thì sao? Tại sao không thích ta?”

Trong phòng an tĩnh, lát sau nghe như có vậy gì rơi xuống đất, thanh âm của La Khởi vẫn lạnh nhạt như nước, hỏi ngược lại: “Tam điện hạ, ngươi hà tất gì phải như vậy?”

Lãnh Vũ cười ha hả.

Thân thể hắn còn đang phát run, không thể không dùng hai tay ôm chặt lấy bả vai của mình, hắn chưa từng tuyệt vọng như thế bao giờ.

Đường đường là tam hoàng tử thiên giới, muốn cái gì mà không chiếm được?

Nhưng chỉ có trái tim người kia, vĩnh viễn không bao giờ chạm tới.

Lãnh Vũ há mồm thở dốc, cười không ngừng đến hết cả sức, mới dần ngừng lại, giãy dụa đứng lên, tựa đầu vào cánh cửa.

Lãnh Vũ càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, nhưng hết lần này tới lần khác không cười nổi, chỉ thấp giọng nỉ non: “Ta rõ ràng rồi, cho dù ngươi vĩnh viễn không thích ta cũng không sao, ta còn rất nhiều biện pháp... làm ngươi nhớ kỹ ta.”

Dứt lời, Lãnh Vũ quyết tâm cất bước rời khỏi căn nhà gỗ.

Hắn vốn có thể thi triển pháp thuật, nhưng bây giờ lại chỉ đi từng bước, mặc cho thiên hỏa không ngừng bốc cháy. Khí huyết dâng lên, thân thể nóng hừng hực, nhưng ngón tay lại lạnh lẽo đến tận xương.

Không sai, hắn muốn thống khổ như vậy.

Bởi vì chỉ có thế, mới có thể đè nén được nỗi đau trong tim.

Con đường trở nên dài dằng dặc, mất một lúc lâu, Lãnh Vũ mới đi tới bờ sông Vong Xuyên, xa xa nhìn lại, chỉ thấy Bạch Vô Thường đang kéo kéo một thanh niên.

Lãnh Vũ liếc mắt một cái, liền nhận ra đó là tiền nhiệm vương gia chuyển thế, Bạch Vô Thường quả nhiên tuân thủ ước định, ngoan ngoãn dẫn người đến đây.

Người đó tên là gì nhỉ?

Đúng rồi, Hứa Ý.

Hắn chính là... quân cờ quan trọng nhất trong tay mình.

Đang định cười, nhưng cơn đau thấu xương lại dâng lên, thiên hỏa không ngừng thiêu hủy lực phủ ngũ tạng hắn, ngay cả một bước cũng đều hao hết khí lực.

Cuối cùng Lãnh Vũ đành vẫy vẫy Bạch Vô Thường, lệnh hắn mang người kia lên thuyền.

Trên thuyền có rất nhiều tỳ nữ hầu hạ, lúc thì bưng trà, lúc đắp vai, quạt gió, hầu hạ cực kỳ chu đáo. Nhưng Lãnh Vũ từ đầu tới cuối vẫn cau mày, ngón tay bấm chặt vào mặt bàn. Thân thể hắn ngày càng kém, nhưng đầu óc lại rất tỉnh táo, thậm chí bởi vì chuyện sắp xảy ra mà hưng phấn vô cùng, trong miệng không ngừng thì thầm hai chữ La Khởi.

Yêu y như vậy, cho nên, dù không chiếm được tình yêu của y, hắn cũng muốn dùng hận ý để đền bù.

“La Khởi, La Khởi, nỗi thống khổ của ta, nhất định phải bắt ngươi trả lại gấp đôi, ta muốn ngươi... hối hận không kịp!” Vừa nói vừa cười, cuối cùng lại kịch liệt ho khan, khuôn mặt vặn vẹo, thanh âm khàn khàn, phảng phất tùy thời cũng có khả năng tắt thở.

Ngay sau đó, bên tai liền vang lên tiếng bước chân quen thuộc.

Lãnh Vũ nguyên bản giống như bị tử khí vây quanh, đột nhiên nghe thấy, cả người lập tức tỉnh lại, hướng ra cửa nhìn.

Tấm rèm mỏng bị vén ra.

Một nam tử trẻ tuổi mặc đồ đen chậm rãi đi vào, hai tay đặt sau lưng, bên môi có chút mỉm cười, khuôn mặt ôn hòa, tuấn mỹ.

Lãnh Vũ ngẩn ngơ nhìn, nhất thời cảm thấy trống ngực đập như sấm.

Trong thiên địa, phảng phất chỉ còn lại một người... một người hắn dốc lòng yêu mến....

Một người... vừa ái vừa hận.

Nhìn chằm chằm vào dung nhan ngày nhớ đêm mong hồi lâu, Lãnh Vũ mới hồi phục tinh thần, cường chế cơn đau trong lòng, chậm rãi đứng dậy, vươn tay tóm lấy loài người tên Hứa Ý kia.

Hứa Ý không giãy dụa, chỉ ngơ ngác nhìn ra cửa.

Lãnh Vũ thuận thế nhìn ra, mới phát hiện đại ca Lãnh Luyện của hắn cũng đứng đó, trên người mặc một bộ đồ của nhân loại, trong tay nắm một thanh đoản kiếm, vẻ mặt khấn trương.

Ha ha, diễn viên cũng đã đông đủ, đến giờ mở màn rồi.

Ổng tay áo vung lên, trong tay lập tức xuất hiện một thanh trường kiếm, thanh kiếm này trông cổ xưa, trên chuôi còn khắc hoa văn tinh tế, thân kiếm phát ra ánh sáng đỏ quý dị khó hiểu,

Mọi người ở đây đều chấn động.

Lãnh Luyện trừng mắt nhìn, hô to: “Tam đệ, đệ đừng đa thương tiểu Ý của ta.”

Lãnh Vũ không thèm để ý, chỉ nhìn thẳng vào người kia: “Đại ca, đây là chuyện giữa đệ và La Khởi, ca đừng xen vào.”

Vừa nói, vừa lắc lư thanh trường kiếm trong tay.

La Khởi yên lặng đối mặt với hắn trong chốc lát, rốt cục cũng tiến lên, nhẹ cười: “Tam điện hạ, phiền ngài thả người kia ra.”

Lãnh Vũ hít sâu một hơi, cảm thấy thiên hỏa trong cơ thể lại bùng lên, không thể tự chủ được mà tựa vào Hứa Ý, hỏi: “La Khởi, ngươi biết thân phận của hắn?”

“Cơ bản cũng đoán được.” La Khởi ôn nhu nhìn Hứa Ý, bộ dạng vô cùng tin tưởng.

“Vậy thật tốt quá.” Lãnh Vũ giễu cợt cười một tiếng, xoay cổ tay, đột nhiên đem trường kiếm đâm về phía Hứa Ý.

La Khởi cùng Lãnh Luyện cực kỳ hoảng sợ, cũng không kịp ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn trường kiếm đâm vào ngực Hứa Ý.

Một luồng sáng đỏ lóe lên, thanh kiếm có chút run run, cũng không lưu lại vết thương trên người Hứa Ý, ngược lại hóa thành một làn khói đỏ, chậm rãi tan vào cơ thể hắn.

Lãnh Luyện thở một hơi.

La Khởi thì nhăn mày, có chút kinh ngạc hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

“Thanh kiếm đó chính là thượng cổ thần binh trong truyền thuyết – yêu kiếm trăm ngọc.” Lãnh Vũ tươi cười yếu ớt, đẩy Hứa Ý ra: “Đồng thời cũng là... chân thân của người này.”

Nghe vậy, vẻ mặt La Khởi cứng đờ, sắc mặt đại biến, cắn răng nói: “Không... Thế... Nào!”

“Ha ha.” Thấy vậy, Lãnh Vũ cười càng thêm thoải mái, một bên ho khan, một bên nói tiếp: “La Khởi, có thể nhìn thấy vẻ mặt này của ngươi, thật không uổng công ta hao hết tâm tư tìm trăm ngọc kiếm, lại còn tổn hại linh lực giúp hấn đầu thai chuyển thế.”

“Ngươi?” La Khởi có chút thất thần liếc nhìn hấn: “Tất cả đều là ngươi có ý an bài?”

“Đương nhiên.” Lãnh Vũ cười cười, ánh mắt cực kỳ tự phụ, thân thể nhưng lại lung lay, cứ như sắp ngã: “Sau khi cha ngươi chết, đại ca ta cũng phát điên, vô luận nhìn thấy ai cũng có thể yêu đến chết đi sống lại. Mà ngươi thần trí không rõ, tưởng rằng chỉ cần giữ đại ca ta bên ngươi, là sẽ có được trái tim đại ca ta. Cho nên ta cố ý làm đại ca ta gặp và yêu Hứa Ý, cho ngươi rõ ràng, đại ca ta ai cũng có thể yêu, trừ ngươi!”

“Ngươi gạt ta.” La Khởi sớm đã không còn vẻ tao nhã ngày thường, thần sắc quái dị lắm bầm nói: “Hứa Ý chẳng những có thể tự do xuất nhập địa phủ, lại còn có thể đâm ta bị thương, rõ ràng là...”

“Là ai? Cha ngươi chuyển thế sao?” Lãnh Vũ nhún mày, vẻ mặt như điên cuồng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “La Khởi, không ngờ ngươi ngây thơ như vậy. Đừng quên, người kia đã hồn phi phách tán, vĩnh viễn không có cơ hội sống lại!”

“Ta không tin.”

“Hừ, nói tới nói lui, ngươi cũng chỉ lừa mình dối người mà thôi.” Lãnh Vũ giữa đầu, cảm giác ngực đau đớn tận xương, nhưng hết lần này tới lần khác lại mở miệng cười to: “Ngươi nghĩ rằng đại ca ta không chịu yêu ngươi, là do cha ngươi sao? Ngươi cho rằng, trừ cha ngươi ra, sẽ không ai trị hết bệnh điên cho đại ca sao? Ha ha, ngươi nhìn đi, không phải giờ đại ca ta đang yêu một nhân loại sao? Đại ca tình nguyện yêu một người bình thường, cũng không muốn yêu ngươi!”

La Khởi lặng lẽ nghe, ánh mắt thay đổi, nhưng thủy chung vẫn im lặng không nói gì, lúc lâu sau, mới đột nhiên nở nụ cười.

Lãnh Vũ ngây ngốc, ánh mắt hoảng hốt.

Mà La Khởi thoáng một cái, đã đứng trước mặt hấn. Sau đó lắc tay phải, móng tay đột nhiên dài ra, đâm thẳng vào ngực Lãnh Vũ.

Hết thấy phát sinh quá mức đột ngột, căn bản không ai có thể ngăn cản.

Nhưng trên mặt Lãnh Vũ lại không hề kinh ngạc, ngược lại cười cực kỳ vui vẻ, nói: “Thế nào? Rốt cuộc bị ta chọc giận rồi? Quả nhiên, chỉ có nhắc tới đại ca ta, ngươi mới có thể mất khống chế.”

“Câm miệng.” La Khởi híp mắt, chậm rãi thu hồi tay phải, nét mặt mặc dù đang cười, nhưng lại lạnh lẽo bức người.

Máu lập tức từ ngực Lãnh Vũ chảy xuống, chỉ có điều hấn như không để ý, vẫn khê mỉm cười, cổ hết sức thở hổn hển, phun ra từng chữ: “Bây giờ ngươi rất hận ta đúng không? La Khởi, lần này... trong lòng ngươi có ta rồi chứ?”

Rốt cuộc... cũng chiếm được hận ý của y.

Trên thế gian này, trừ Lãnh Vũ hấn ra, còn ai có thể làm La Khởi lộ ra vẻ mặt này đây?

Lãnh Vũ chậm rãi vươn tay, vẽ lên mặt La Khởi một vết máu, ngay sau đó, liền mềm mại ngã xuống.

La Khởi đứng yên tại chỗ, không thém liếc mắt nhìn Lãnh Vũ một cái, chỉ cúi đầu nhìn bàn tay đầy máu của mình.

Y tức giận như vậy, là vì không cẩn thận rơi vào âm mưu của Lãnh Vũ? Hay là bởi vì... hoàn toàn bị đâm trúng chỗ đau?

Cho dù có được khuôn mặt giống hệt phụ thân, cho dù ở bên Lãnh Luyện nhiều năm như vậy, vẫn như cũ không thể chiếm được trái tim người đó.

Đời đời kiếp kiếp, tuyệt đối không thể.

Nhưng mà, cuối cùng y vẫn cảm thấy không cam lòng.

Nếu Lãnh Luyện thích cha y chuyển thể thì không nói làm gì, nhưng bây giờ lại yêu một nam tử khác, bảo y làm sao nuốt được cơn tức này?

Nghĩ tới đây, La Khởi quay đầu nhìn Lãnh Luyện và Hứa Ý, nụ cười bên môi càng rõ nét.

Lãnh Vũ là tên ngốc!

Nếu làm y lộ ra bản tính, vậy không thể làm gì khác hơn đành phải đại khai sát giới rồi.

La Khởi hung hăng vươn tay về phía Hứa Ý.

Mặc dù Hứa Ý động tác linh hoạt, vội vàng tránh né, nhưng vẫn bị thương cánh tay, mà Lãnh Luyện thì xông lên che trước mặt, hô lớn: “Tiểu Khởi, hôm nay ngươi thật quá đáng, làm tam đệ ngang ngạnh của ta bị thương thì thôi, tại sao ngay cả Tiểu Ý cũng muốn đối phó?”

La Khởi cười cười, nhẹ nhàng liếm vết máu trên ngón tay, tiếp tục ra chiêu.

Hai người kia vội chạy ra khoang thuyền, La Khởi thì đuổi theo sau.

Hai người liền nhảy vào dòng sông Vong Xuyên, dựa vào pháp thuật chuyển dời tới yêu giới, chỉ có điều, La Khởi vẫn quyết đuổi theo...

Trước mắt cảm thấy mơ hồ, ký ức cũ không ngừng thoáng qua, khi cha y mang theo một nam tử trẻ tuổi tươi cười sáng lạn về địa phủ, nói từ nay về sau người này sẽ sống cùng bọn họ. Rồi khi cha y dựng một gian nhà gỗ trong rừng trúc, ba người vô cùng cao hứng ở bên nhau. Lúc thiên địa dị biến, cha y vì bảo trụ địa phủ mà hồn phi phách tán, Lãnh Luyện cũng trở nên điên điên khùng khùng.

La Khởi cũng không rõ, đến tận cùng hấn thật tâm thích Lãnh Luyện, hay là vì hoài niệm quãng thời gian trong quá khứ đó? Nhưng vô luận thế nào, y tuyệt không cho phép Lãnh Luyện thích ai khác ngoài cha y.

Hai người bị La Khởi bức tới tuyệt cảnh.

Hứa Ý không còn cách nào khác đành gọi ra Trảm Ngọc kiếm chống đỡ.

Đương nhiên La Khởi hoàn toàn không để trong lòng, giờ y là diêm vương nắm giữ quyền sinh sát, chẳng lẽ còn không đối phó được với một tên nhân loại?

Ai ngờ sự việc xảy ra hoàn toàn không như y dự liệu.

La Khởi bưng bưng tàn hấn ra chiêu, ngược lại Hứa Ý không biết kiếm thuật, mà lại có thể khéo léo phá giải. Đánh một lúc sau, Hứa Ý dần dần chiếm thế thượng phong, xuất chiêu vô cùng cổ quái.

La Khởi ngẩn ngơ, chỉ cảm thấy mấy chiêu này vô cùng quen mắt.

... Phụ thân?

Trong lòng chấn động, y lập tức tỉnh ngộ, Lãnh Vũ lại lừa y.

Quả nhiên Hứa Ý là phụ thân chuyển thể, chỉ là không biết vì nguyên nhân gì, Lãnh Vũ lại nói khích mình.

Hừ, chỉ trách y lúc đó bị tình cảm che mờ lý trí mà tin hấn.

Sau khi rõ ràng chân tướng, La Khởi càng tức giận, nhất thời chẳng muốn đánh tiếp, chỉ thầm nghĩ quay lại hỏi rõ Lãnh Vũ. Tên kia vất vả làm cha y sống lại, rồi lại lừa gạt y, đến tận cùng là vì cái gì?

Trong đầu chợt lóe lên, nhớ tới trước khi té xỉu, Lãnh Vũ đã nói: “Bây giờ ngươi rất hận ta đúng không? La Khởi, lần này... trong lòng ngươi có ta rồi chứ?”

Tình nguyện bị đâm một phát, cũng muốn mình nhớ kỹ hắc?

Ha ha! Trong thiên hạ cũng có tên gốc như thế sao?

Nghĩ tới đây, La Khởi hoảng hốt, ngay cả trường kiếm đang đâm tới cũng không để ý, chỉ ngơ ngác đứng đó.

May mà Lãnh Luyện kịp thời xông lên, thay y đỡ một kiếm. Mà Hứa Ý cũng vội ném kiếm đi, ôm chặt lấy Lãnh Luyện đang ngã xuống.

Rõ ràng chỉ bị chút đả thương, mà hai người lại như sinh ly tử biệt, ôm chặt lấy nhau.

La Khởi nhìn, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Ngàn năm trước cũng như thế này, ngàn năm sau cũng vậy, hai người yêu nhau đến thế, căn bản y không thể nào xen vào. Vậy sao y vẫn nhớ mãi không quên?

Nếu Hứa Ý là cha y chuyển thế, tự nhiên y sẽ không ngăn cản, hai người thích làm gì thì làm, cũng không quan hệ đến y. Huống chi... y còn có chuyện trọng yếu cần xử lý.

La Khởi ngây ngốc trong chốc lát, xác định thương thế của Lãnh Luyện không đáng ngại, liền thở dài, thoáng cái đã biến mất.

Một khắc sau, y đã trở lại chiếc thuyền kia, bên trong không một bóng người, nhưng trên mặt đất vẫn lưu lại bãi máu.

Máu của Lãnh Vũ.

La Khởi không nhận được cúi đầu nhìn tay mình, chỉ thấy vết máu trong lòng bàn tay sớm đã đọng lại, chói mắt đến dị thường.

Lãnh Vũ bị thương nặng như vậy, chắc là đã được người đưa về chữa thương.

La Khởi vô thức thi triển phi thiên độn địa thuật, xông thẳng tới thiên giới.

Dựa theo quy củ, diêm vương không thể tùy ý rời khỏi địa phủ. Bất quá La Khởi chưa từng để ý tới điều này, chỉ dùng pháp thuật nho nhỏ, đã dễ dàng tìm được phòng Lãnh Vũ.

Đẩy cửa tiến vào, liếc mắt một cái đã trông thấy người nọ nằm trên giường, lông mày nhíu lại, khuôn mặt trắng bệch.

La Khởi tiến lại gần, chỉ thấy Lãnh Vũ gọi tên của mình, bắt giắc kinh hãi, đến gần một chút, mới phát hiện kỳ thật hắc đang hôn mê.

Dù trong mộng, cũng không quên đọc ra hai chữ.

Tâm tư này, thật sự muốn giấu cũng không được.

La Khởi vừa nghĩ vừa đứng bên giường, nhẹ nhàng thở dài.

Từ khi y sáng tỏ tình ý của Lãnh Vũ, nhân tiện vẫn tận lực tránh né, cố gắng đẩy người nọ ra xa, để tránh đả thương vô tội. Vậy mà Lãnh Vũ vẫn cố chấp, không ngừng nghĩ ra biện pháp hành hạ bản thân.

Một người nguy hiểm như vậy, đáng lẽ tránh được thì phải tránh, không nên gặp lại.

Nhưng La Khởi cũng không biết vì sao, hai chân dường như bị mọc rễ, bình tĩnh đứng yên tại chỗ bất động.

Lãnh Vũ ngủ không yên, đôi môi trắng bệch, trên trán toát đầy mồ hôi, miệng không ngừng lẩm bẩm: “La Khởi, La Khởi...”

Một tiếng vừa lại một tiếng, làm lòng người không khỏi dao động.

La Khởi tiến lên từng bước, không nhận được vươn tay vuốt lên trán hắc, nhẹ nhàng trả lời: “Ừ, ta ở đây.”

5. Chương 5

... Đau đớn.

Lãnh Vũ từ trong cơn hôn mê tỉnh lại, cảm thấy toàn thân từ đầu đến chân không chỗ nào không đau. Nhất là ở ngực, cứ như bị người ta cắt mất một miếng thịt, đau đến thấu xương.

Hắn mở cả hai mắt, một lúc sau, mới nhớ tới quả thực ngực hắn bị đâm một lỗ. Lúc ấy máu nhiễm đỏ xiêm y, may mà Nhược Vô kịp thời đưa hắn về thiên giới, nhờ Thu trưởng lão chữa cho.

Không biết phụ hoàng có biết việc này không nhỉ?

Lãnh Vũ nhớ không rõ, chỉ duy nhất nhớ kỹ... đó là khuôn mặt mỉm cười của La Khởi, và ánh mắt lạnh như băng đó.

Rốt cục cũng được đến bù.

Dù đáy lòng vẫn đau đớn vô cùng.

Hắn cắn răng, cố sức quay đầu, nhưng không ngờ bên giường lại xuất hiện một người mặc bộ đồ đen quen thuộc, trước sau vẫn nở nụ cười nhợt nhạt, cùng dung nhan thanh tú mà hắn ngày nhớ đêm mong.

La Khởi?!

Tim Lãnh Vũ đập thành thịch, kèm theo đó là cơn đau đớn như phiên giang đảo hải, thiên hỏa trong cơ thể nhanh chóng bùng lên. Nhưng hắn vẫn mở to hai mắt, cố gắng nhìn tuấn mỹ nam tử trước mặt.

Lại là ảo giác sao?

Từ khi làm phép nghịch thiên đến nay, đầu óc Lãnh Vũ ngày càng không tốt, thường thường nhìn thấy ảo ảnh của La Khởi.

Đúng rồi, tên kia cách đây không lâu đã mắc mưu hắn, tức giận đến mất hết lý trí, làm gì có chuyện xuất hiện ở trước mặt hắn được?

Bất quá chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi.

Nghĩ vậy, Lãnh Vũ tự giễu cười cười, vươn tay ra.

Mặc dù biết rõ là ảo ảnh, nhưng hắn cũng muốn được ở càng gần y càng tốt.

Song Lãnh Vũ trọng thương chưa lành, thiên hỏa trong cơ thể lại thiêu đốt không ngừng, chưa chạm được vào góc áo La Khởi đã vì đau đớn mà buông tay xuống, mơ hồ nói: “La Khởi, La Khởi, sao ngươi lại ở trong giấc mộng của ta?”

Thanh âm trầm thấp khàn khàn, hoàn toàn không kiêu ngạo ngang ngược như ngày thường.

La Khởi nghe thấy buồn cười, bất giác ôn nhu nói: “Nếu điện hạ còn chưa tỉnh ngủ, vậy để hôm khác ta quay lại.”

Trong miệng mặc dù nói như vậy, nhưng y vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Lãnh Vũ lấy làm kinh hãi, rồi mới phục hồi tinh thần, thốt lên: “Thật là người? Khụ, khụ... sao ngươi lại ở đây?”

Hắn vừa hỏi vừa ho khan, thân thể vẫn đau đớn, nhưng trái tim lại đập thành thịch, chỉ cần nhìn thấy người này, mọi thống khổ cũng đều biến mất tăm.

“Ta đến là muốn cảm ơn điện hạ.” La Khởi cười cười, lần đầu tiên thay Lãnh Vũ chỉnh lại chăn mền, ngữ khí cực kỳ êm ái.

Lãnh Vũ mở to hai mắt nhìn, hỏi: “Cảm ơn ta cái gì?”

“Đương nhiên là đa tạ điện hạ đã làm cha ta được chuyển thế rồi.”

“Người biết?”

“Thiếu chút nữa ta đã giết Hứa Ý.” La Khởi gật đầu, chậm rãi nói: “Bất quá người kia dễ dàng phá giải kiếm pháp của ta, mà kiếm pháp của ta... tất cả đều do chính cha ta dạy dỗ.”

Thì ra là thế.

Lãnh Vũ nhắm mắt lại, cười khổ.

Cứ tưởng sẽ giấu giếm được một thời gian, không ngờ bị lộ nhanh như vậy.

Sắc mặt hắn vốn đã khó coi, giờ phút này trông càng tái nhợt hơn, hít sâu mấy cái, Lãnh Vũ mới gian nan nói: “Ta lừa ngươi hai lần, đáng lẽ người càng hận ta mới đúng chứ, sao giờ lại thành tạ ơn!”

Nghe vậy, nét mặt La Khởi có chút hoang mang, đi lên mấy bước, hỏi: “Tại sao ta phải hận ngươi?”

Lãnh Vũ không đáp, chỉ im lặng nhìn thẳng vào y. Sau đó hắn giơ tay lên, tiếp tục di chuyển về phía trước, một chút lại một chút, cuối cùng cũng nắm được ống tay áo La Khởi.

Đánh cuộc kiếp này, chỉ vì muốn một cái liếc mắt của y.

Tình ý này, đến tột cùng phải nói thế nào đây?

Đau đớn đến thấu xương, Lãnh Vũ ho không ngừng, dứt quãng nói: “Càng hận ta, ngươi càng đặt ta trong lòng, cho dù không tình nguyện, cũng khó mà không nghĩ tới ta. Như thế... ta tự nhiên cũng sẽ vui vẻ...”

Dừng lại một chút, lại nói: “Huống chi sau khi cha ngươi sống lại, tuyệt đối sẽ cùng đại ca ta song túc song phi, từ nay về sau, ngươi sẽ không có cơ hội tới gần đại ca ta. Cho nên, ngươi hẳn là càng thêm hận ta.”

Vừa nói, đáy lòng hắn vừa dâng lên một niềm vui, không nhịn được cúi đầu tươi cười, cười đến không thở được, cũng không chịu dừng lại.

La Khởi thấy thế, không khỏi nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Y tính tình tinh tế, sớm đã hiểu rõ ý đồ của Lãnh Vũ, nhưng đến khi nghe hắn nói ra, y vẫn cảm thấy không dám tin. Đến tột cùng hắn thích y cỡ nào, mới có thể liều mạng đến tình trạng này?

Nghĩ vậy, La Khởi không kiềm chế được búng nhẹ vào trán Lãnh Vũ, lo lắng nói: “Thật đúng là đồ điên.”

Lãnh Vũ ngừng cười, có chút thất thần nhìn y.

... Đồ điên?

Ha ha, đích xác là vậy.

Hắn nghĩ hết biện pháp chiếm được hận ý của La Khởi, nhưng đến cuối cùng, vẫn chờ mong tình yêu của y.

Chỉ cần một ngày chưa buông tay, hắn vẫn phải chịu đựng nỗi đau tâm tư giằng xé. Nỗi đau này, còn lợi hại hơn cả thiên hỏa đốt người gấp ngàn vạn lần.

La Khởi bỗng đặt tay hắn vào trong chăn, nhẹ nhàng nói một câu: “Không còn sớm nữa, điện hạ nghỉ ngơi đi, ta xin cáo từ.”

Đừng đi!

Lãnh Vũ hô to trong lòng, nhưng lại không cách nào phát ra âm thanh, chỉ có thể trơ mắt nhìn La Khởi ngày càng đi xa. Đến khi La Khởi gần tới cửa, cuối cùng hắn cũng kêu lên: “La Khởi, rốt cuộc ngươi có hận ta hay không?”

Sắc mặt hắn tái nhợt như tờ giấy, vẻ mặt có chút vụn vặt, trông kinh khủng đến cực điểm, nhưng thanh âm lại tràn ngập tuyệt vọng cùng đau khổ.

Chính thức muốn hỏi, phải là có yêu hay không chứ?

Song cho tới bây giờ, ngay cả chữ kia cũng nói không nên lời.

Vấn đề này vốn rất dễ, nhưng La Khởi lại chỉ đứng yên, hồi lâu mới quay đầu lại, nhìn về phía Lãnh Vũ mỉm cười.

“Hận? Còn kém xa.” Y chớp chớp nhìn, miệng cười khanh khách, ánh mắt ôn nhu như nước, nói: “Điện hạ nếu muốn ta hận, cần phải tốn nhiều tâm tư một chút mới được.”

Ồ?

Những lời này có ý gì?

Lãnh Vũ thoáng giật mình, nhất thời có chút hoảng hốt.

Hắn nhớ La Khởi từng nói, biết rõ không có kết quả, sẽ không cho người khác hy vọng. Nhưng câu nói vừa rồi của y, quả thực như cổ vũ mình tiếp tục quán lấy y.

Lãnh Vũ vừa nghĩ, vừa cảm thấy tim đập thình thịch, không khỏi mở to hai mắt, ngơ ngác nhìn ra cửa. Thẳng đến khi Nhược Vô tiến vào, mới tỉnh táo lại.

“Điện hạ, rốt cục ngài cũng tỉnh?” Nhược Vô bưng chén thuốc, vô cùng hưng phấn vọt tới bên giường, liên thanh nói: “Ngài hôn mê suốt ba ngày ba đêm, ngay cả Thu trưởng lão cũng không biết khi nào ngài mới tỉnh lại, thật là hù chết thuộc hạ.”

Ba ngày?

Lãnh Vũ nhắm mắt lại, cũng không cảm thấy kỳ quái. Thân thể hắn vốn không khỏe, hôm nay ngực bị thủng một lỗ, có thể tỉnh lại nhanh như vậy đã là kỳ tích rồi.

Đang nghĩ, lại nghe Nhược Vô nói tiếp: “Ngày đó thuộc hạ cứu điện hạ mang về thiên giới, sau đó vội vã chạy đi tìm tiên dược. Kết quả lúc chạy về bị hoảng sợ gần chết. Điện hạ đoán xem, lúc ấy thuộc hạ nhìn thấy ai đứng đầu giường?”

Lãnh Vũ tỉnh mở miệng, nhưng lại không còn khí lực.

Nhược Vô liền giả bộ khoa trương, reo lên: “Là diêm vương đại nhân. Khi đó thuộc hạ sợ đến nỗi cả người mềm nhũn, tưởng diêm vương đại nhân biết ngài không chết, muốn đuổi tận giết tuyệt.”

Vừa nói vừa vỗ ngực, quả nhiên còn đang sợ hãi.

Lãnh Vũ không nhịn được cười rộ lên, mắng: “Không tiền đồ.”

“Hi hi.” Nhược Vô sờ mũi, cười khan vài tiếng: “Bất quá diêm vương đại nhân cũng thật lạ, hôm đó rõ ràng động thủ đả thương điện hạ, đảo mắt đã chạy tới thăm bệnh. Điện hạ hôn mê ba ngày, ngài ấy cũng liên tiếp tới ba lần.”

“Ngày nào cũng đến?”

“Đúng vậy, hơn nữa còn đứng đây nửa ngày trời, ánh mắt nhìn điện hạ, vừa như lo lắng thương thể của ngài, mà hình như còn giống như muốn giết người diệt khẩu vậy.”

Nghe thế, Lãnh Vũ không mở miệng nói nữa, khóe miệng chậm rãi nhếch lên. Khuôn mặt hắn vốn đang tái nhợt, đôi môi không còn chút máu, trông lại càng thêm kinh khủng. Nhưng lúc mỉm cười, trong con mắt tràn ngập nhu tình, nhìn thật động lòng người.

“Điện hạ, ngài cười cái gì?” Nhược Vô ngẩn ngơ, bật thốt lên.

Xong hết rồi, xong hết rồi, điện hạ nhà mình không chỉ bị đục một lỗ ở ngực, mà hình như đầu óc cũng trở nên bất bình thường rồi.

Đúng vậy, có gì buồn cười đây?

Chẳng qua La Khởi chỉ đến thăm hắn mấy lần thôi, đáng để vui vẻ vậy sao? Đúng là so với Nhược Vô càng không có tiền đồ rồi.

Nghĩ vậy, Lãnh Vũ lập tức trừng mắt, miệng không nói lời nào.

Nhược Vô không hiểu gì cả, bỗng nhớ mình còn đang cầm bát thuốc, vội vàng tiến lên, dốc dành Lãnh Vũ uống thuốc.

Sau khi uống xong, cơn mệt mỏi rất nhanh tiến đến, không lâu sau, hắn liền chìm vào giấc ngủ.

Không biết vì duyên cớ gì, lần này ngủ còn ngon hơn lần trước, ngay cả trong mộng, khóe miệng cũng nhếch lên, mơ hồ mang theo ý cười.

Lần nữa tỉnh lại, vừa mở mắt đã nhìn thấy bộ đồ đen quen thuộc.

Lãnh Vũ tìm đập thành thịch, biết không phải là ảo giác, nhưng theo thói quen mà vươn tay, giãy giụa nắm lấy góc áo.

La Khởi cũng không né tránh, chỉ đứng yên ôn nhu nói: “Điện hạ coi chừng lạnh.”

Lãnh Vũ hít sâu một hơi, mất nhiều khí lực, mới ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt tuấn mỹ kia, hỏi: “Hôm qua người đã cảm ơn ta, tại sao hôm nay lại đến?”

“Điện hạ đã thương do ta gây nên, đương nhiên ta phải chịu trách nhiệm rồi.”

Thì ra là thế.

Chỉ vì chịu trách nhiệm sao?

Lãnh Vũ có chút thất vọng, lại hỏi: “Hôm qua người nói câu kia... là có ý gì?”

“Chính là ý đó, chẳng lẽ điện hạ nghe không rõ sao?” La Khởi cười cười, tiến lên ngồi xuống bên giường, nhìn thẳng vào Lãnh Vũ: “Vô luận là ái hay hận, ta cũng không có khả năng dễ dàng đặt một người trong lòng. Cho nên, tốt nhất điện hạ sớm biết khó mà lui đi.”

Lãnh Vũ lập tức thay đổi sắc mặt, kêu lên: “Còn lâu!”

Hơn nữa vì chứng minh những lời này, hắn còn cố ý nắm chặt góc áo La Khởi hơn.

La Khởi vẫn cười, ánh quang khê lưu chuyển trong mắt: “Đã vậy, chúng ta thử so xem, ai là người kiên nhẫn hơn.”

Lãnh Vũ nghe vậy, ngây ngốc một chút, hắn mấp máy môi, nhưng lại nói không nên lời, chỉ có thể kinh ngạc nhìn La Khởi.

La Khởi căn bản không biết.

Hắn đã... không còn thời gian nữa rồi.

Thi triển nghịch thiên chi thuật, đã hao hơn nửa linh lực của hắn, cộng thêm lần này trọng thương, càng làm nguyên khí hắn hao tổn nhiều, nguy hiểm đến cả tính mạng. Ngày qua ngày, thân thể càng yếu đi, tinh thần cũng càng mệt mỏi. Lãnh Vũ biết, đại nạn của mình sắp tới. Dám nghịch thiên, chỉ có một kết quả duy nhất – hồn phi phách tán.

Cho tới bây giờ, hắn làm gì còn một ngàn năm để tiếp tục dây dưa quần lầy La Khởi đây.

Ngón tay Lãnh Vũ có chút phát run, hắn cố sức mở to hai mắt, cố gắng khắc sâu khuôn mặt La Khởi vào lòng.

Dù chỉ thêm một cái liếc mắt cũng tốt.

Nếu không có kiếp sau, vậy kiếp này cố gắng yêu nhiều thêm một chút nữa...

Bị Lãnh Vũ nhìn chăm chăm, một người không biết sợ hãi như diêm vương đại nhân cũng có chút không được tự nhiên, nhẹ nhàng ho khan vài tiếng: “Điện hạ cố gắng dưỡng thương, ngày khác ta quay lại.”

Dứt lời, quả nhiên y đứng dậy, quay đầu bước đi.

Nhưng vừa được vài bước, lại quay lại, nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay Lãnh Vũ đang ở ngoài chần, cẩn thận nhét vào trong. Sau đó lại cười một cái với Lãnh Vũ rồi mới rời đi.

Trước đây Lãnh Vũ ghét nhất La Khởi đưa lưng về phía hắn, nhưng hôm nay lại không nỡ rời khỏi tầm mắt.

Thẳng đến khi không thấy bóng dáng của người nọ, mới cúi đầu thở dài một hơi, rồi lâm vào mê man.

Mấy ngày tiếp theo, Lãnh Vũ khi thì thanh tỉnh, khi thì hôn mê. Lúc ngủ say, vẫn thường gọi tên La Khởi, lúc thanh tỉnh, lại càng muốn tìm kiếm hình bóng người kia.

Một khi ánh mắt gặp nhau, liền không di chuyển nửa phần.

Yêu đến như vậy...

Biết rõ thời gian không còn nhiều, sao phải vất vả kiếm chế bản thân.

Ngay cả Thu trưởng lão cũng luôn cau mày thở dài, vừa đau lòng vừa lại tức giận, tìm đủ các loại linh đan diệu dược bắt hẩn uống.

Mấy tháng tĩnh dưỡng, thương thế của Lãnh Vũ dần chuyển biến tốt đẹp.

Thiên hỏa vẫn thiêu, nhưng vết thương trước ngực hẩn lại từ từ khép lại, hóa thành một vết sẹo mờ nhạt.

Mà theo sự kháng phục của Lãnh Vũ, La Khởi xuất hiện ở thiên giới ngày càng ít hơn. Đến khi Lãnh Vũ có thể bước xuống giường, y cũng không còn xuất hiện nữa.

Quả nhiên chỉ là vì trách nhiệm...

Biết rõ như thế, nhưng Lãnh Vũ lại hận không thể chạy tới địa phủ tìm y. Mặc dù thân thể ốm yếu không thể bước ra khỏi cửa, hẩn vẫn si ngốc ngồi trên giường chờ đợi.

Cả đêm thức trắng.

Khiến Nhược Vô rất lo lắng.

“Điện hạ, ngài không chịu nghỉ ngơi, coi chừng vết thương lại trở nặng.”

“Điện hạ, nếu ngài không ngủ, thuộc hạ phải bẩm báo với Thu trưởng lão đấy.”

“Điện hạ, dù ngài làm thế, diêm vương đại nhân cũng không động lòng đâu.”

Câu nói cuối cùng này, đã tàn nhẫn đâm thẳng vào trái tim Lãnh Vũ.

Chỉ thấy hẩn biến sắc, gắt gao cắn môi dưới, đôi mắt ảm đạm, vẻ mặt vụn vụn. lát sau, đột nhiên truyền tới từng tiếng ho khan đứt quãng, bên môi mang theo tơ máu đỏ sẫm. Hẩn cũng không để ý, chỉ tùy tiện lấy tay lau lau, tiếp tục trừng to mắt.

Lúc này Nhược Vô mới phát giác mình nói lỡ, nhất thời sợ đến phát run, quả thực muốn tông cửa bỏ chạy, song chưa kịp hành động, chỉ thấy Lãnh Vũ nhẹ nhàng nói: “Thối nên đi.”

“Dạ? Điện hạ?”

Lãnh Vũ vẫn bình tĩnh như cũ, ho khan thêm vài tiếng, rồi nói tiếp: “Ta mệt, muốn ngủ.”

“Hả?” Nhược Vô ngây người hồi lâu mới phục hồi tinh thần, liên thanh nói: “Vâng vâng vâng.”

Vừa nói vừa tiến lên, nhưng chưa kịp thối tất nên, đã hoảng sợ nhìn chằm chằm vào Lãnh Vũ.

“Điện, điện hạ...”

“Sao vậy?”

“Tóc ngài...”

Lãnh Vũ nhú mày, theo ánh mắt của Nhược Vô mà nhìn. Mất nhiều công phu, mới biết rõ chuyện gì xảy ra, mái tóc dài của hẩn đã xuất hiện mấy sợi tóc bạc.

Nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện, nhưng Nhược Vô lại như trông thấy quái vật, lắp bắp nói: “Sao điện hạ lại có tóc bạc? Chẳng lẽ điện hạ, ngài...”

“Kêu la cái gì?” Lãnh Vũ liếc nhìn Nhược Vô, chậm rãi nằm xuống, mặt không chút thay đổi nói: “Chỉ là chuyện tất yếu của quá trình hỗn phi phách tán thôi, có sao đâu.”

“Nhưng mà...”

Nhược Vô còn đang lăm lăm, Lãnh Vũ đã phát tay áo, không thèm để ý đến hẩn, chỉ lăm lăm nhắm mắt lại ngủ.

Từ giây phút hạ quyết tâm, Lãnh Vũ đã đoán được kết cục sẽ như thế này.

Đều là mạng, nếu tránh không khỏi, thì đành phải dứt khoát nhận lấy thôi.

Trước kia trái tim còn cảm thấy đau đớn, giờ cũng đã chết lặng. So sánh ra, còn khí lực mà nhớ thương La Khởi, thì thà hấn nhanh đường bệnh, sau đó chạy tới địa phủ tìm y cho rồi.

La Khởi...

Lãnh Vũ nâng tay đè ngực, dưới đáy lòng nhẹ nhàng gọi tên người kia.

Thế nhưng mỗi một lần gọi, hấn lại càng cảm thấy... xa người kia hơn...

6. Chương 6

Địa phủ, ba tháng sau.

La Khởi ngồi ngay ngắn trong diêm vương điện, một tay đặt dưới cằm, tay còn lại thì nhàm chán gõ gõ mặt bàn, thư sách trên đó càng ngày càng cao.

Thật vất vả mới tập trung tinh thần lật vài tờ sinh tử, La Khởi lại ngẩng đầu nhìn ra cửa, sau đó lại cúi đầu. Sau mấy lần như vậy, y đột nhiên thở dài, mở miệng hỏi: “Hắc Vô Thường, người có cảm thấy... gần đây địa phủ rất an tĩnh không?”

“Dạ?” Hắc Vô Thường đứng bên cạnh cung kính trả lời: “Địa phủ vẫn như thế mà.”

“Thật sao?” La Khởi nhíu mày, hai mắt vẫn nhìn ra cửa: “Trước kia hình như náo nhiệt hơn thì phải.”

Hắc Vô Thường nhìn sắc mặt La Khởi, lập tức rõ ràng, trong lòng thầm nghĩ địa phủ náo nhiệt mới là bất bình thường đó, nhưng ngoài miệng lại nói: “Có phải bởi vì lâu lắm rồi không thấy tam điện hạ tới đây đúng không?”

Nghe vậy, ánh mắt La Khởi quả nhiên hiện lên một tia sáng kỳ lạ, chỉ có điều nét mặt vẫn khẽ cười như cũ: “Thân thể hấn đã sớm bình phục.”

Ai nha, tam hoàng tử khỏi bệnh mà vẫn không tới địa phủ, khó trách diêm vương đại nhân không làm việc đàng hoàng, tâm trạng cũng không cao hứng.

Hắc Vô Thường vừa nghĩ, vừa vội vàng nhắc nhở: “Cho dù tam điện hạ không đến, ngài cũng có thể đến thiên giới thăm ngài ấy mà.”

“Hấn đã khỏi bệnh, ta việc gì phải đi thăm.”

“Lúc muốn gặp ai, cứ trực tiếp đi gặp là được rồi, sao cần phải tìm lý do.”

“Người nói cái gì?”

“Khụ khụ.” Hắc Vô Thường cúi đầu, sửa lời nói: “Thuộc hạ nói, hôm nay khí trời ẩm áp, hoa sen trên thiên giới chắc hấn nở rất đẹp.”

“Ừ, có lý.” La Khởi thoáng giật mình, chậm rãi nheo mắt cười cười. Sau đó liền đẩy đồng thư sách trên án, đứng dậy đi nhanh về phía cửa.

Hắc Vô Thường lấy làm kinh hãi, vội kêu lên: “Diêm vương đại nhân, ngài đi đâu thế?”

La Khởi không quay đầu lại, chỉ tươi cười trả lời: “Đi thiên giới ngắm hoa.”

Hả hả?

Nói đi là đi? Tốc độ cũng quá nhanh rồi nha?

“Vậy đồng công vụ như núi này phải làm sao đây ạ?”

“Người thay ta giải quyết đi.”

La Khởi phát tay áo, lưỡi biếng không thèm để ý tới Hắc Vô Thường đang hô to gọi nhỏ. Sau khi bước ra khỏi Diêm Vương điện, y bước nhanh qua cầu Nại Hà. Nhưng lúc tới sông Vong Xuyên, y thấy trên mặt nước nổi lên chút lam quang, hình như có ai dùng thủy kính thuật tìm y.

La Khởi âm thầm thở dài một hơi, mặt sông lặn tẩn gọn sóng, từ từ hiện lên một thanh niên ăn mặc hiện đại, miệng cười vui vẻ.

“Tiểu Khởi, hôm nay rảnh không?” Lãnh Luyện la hét âm ỉ: “Tới nhà ta ăn lẩu đi.”

La Khởi ngây ngốc, có chút do dự, nhưng sau đó lại thấy Hứa Ý đứng bên cạnh Lãnh Luyện.

Người nọ dù sao cũng là phụ thân y chuyển thế. Hơn nữa trước đó không lâu còn bị y đuổi giết, nếu không đi bồi dưỡng chút tình cảm, hình như có vẻ không hợp lễ nghĩa lắm.

Nghĩ vậy, y nhẹ nhàng gật đầu, ngón tay bắn ra tia sáng, đảo mắt đã biến mất không gặp.

Trong nháy mắt, La Khởi đã xuất hiện ở nhân gian.

La Khởi cho dù ra ngoài, cũng mặc bộ đồ thời Đường màu đen dài xuống tới thắt lưng, trên áo còn được thêu một con ngân long phi thiên, vô cùng thu hút ánh nhìn của mọi người. Nhưng y không thèm để ý, cứ như vậy đi dạo khắp nơi, rồi mới tới nhà của Lãnh Luyện.

Trước đó vài ngày, Lãnh Luyện thiếu chút nữa bị La Khởi một kiếm giết chết. Nhưng giờ lại như không có chuyện gì, lại còn vạn phần nhiệt tình lao lên ôm y, trong miệng không ngừng gọi “Tiểu Khởi, Tiểu Khởi.” Mà Hứa Ý thì không nói một lời, lạnh lùng ngồi trên ghế salon đọc sách.

Hai người cũng không nhớ thù.

Điểm này... thật giống Lãnh Vũ.

Tên kia rõ ràng ngực bị đâm thủng một lỗ, vậy mà vẫn toàn tâm toàn ý thích mình.

La Khởi vừa bước vào vừa nâng tay vuốt trán, không rõ tại sao mình lại thường xuyên nhớ tới cái người tính cách thất thường kia.

Nghĩ lại, lúc đầu vốn là hấn lừa gạt y.

Sau đó mặc dù y chính tay đã thương hấn, nhưng cũng đã chạy tới thiên giới thăm bệnh và nói lời cảm ơn, giờ hấn cũng đã khỏi, cần gì phải nhớ nhưng? Một người phiền toái như vậy, nếu không cẩn thận gặp phải, sợ rằng cả đời cũng vứt không nổi.

Đang nghĩ tới, chỉ thấy Lãnh Luyện hết sức phấn khởi đi vòng quanh phòng, vỗ tay nói: “Ăn lẩu phải ăn đông mới vui, hôm nay chỉ có ba người chúng ta, có chút vắng vẻ.”

“Chẳng qua người thiếu một chân đánh mặt chược thì có?” Đang cúi đầu đọc sách, Hứa Ý đảo cặp mắt trắng dã, mở miệng nói xoáy.

“Ha ha.” Lãnh Luyện sờ sờ mũi, cười khan vài tiếng, cũng không phủ nhận: “Thiếu một người nữa, làm sao bây giờ? Tìm ai thêm chân đây?”

Vừa nói vừa liếc mắt nhìn La Khởi một cái: “Không biết Hắc đại ca hôm nay có rảnh không?”

“Hắc Vô Thường bận việc.” Dừng một chút, trong lòng khê rung động, bật thốt lên: “Chắc tam điện hạ sẽ rảnh rồi.”

“Ồ? Tam đệ ngang ngạch của ta?” Lãnh Luyện giật mình một chút, cố ý nhìn chằm chằm La Khởi, như là vô cùng kinh ngạc vì thấy y nhắc tới người này.

La Khởi cũng không mở miệng giải thích, chẳng chút hoang mang nhìn lại, khóe miệng khê cười, thần sắc bình tĩnh.

Lãnh Luyện biết tính tình y, mắt thấy không thể dò xét được điều gì, liền dứt khoát thôi, bản thân chạy vào phòng thi triển pháp thuật. lát sau, quả nhiên hiện lên hình ảnh Lãnh Vũ đang ở thiên giới, Lãnh Luyện nói ba xạo kêu muốn rủ hần tới nhân gian chơi đùa.

Mặc dù Lãnh Vũ đáp ứng, nhưng tới xế chiều mới xuất hiện. Hơn nữa lần này không chuẩn bị đoàn người hộ tống như mọi khi, chỉ dẫn theo một mình Nhược Vô.

La Khởi đang ngồi trên ghế salon cùng Hứa Ý đọc sách, thấy hần đến, liền không tự chủ được mà ngẩng lên, cười tủm tỉm chào hỏi: “Tam điện hạ.”

Suốt ba tháng không gặp, nhưng lại không nói bốn chữ quen thuộc “lâu lắm không gặp” kia, mà chỉ nhẹ nhàng mỉm cười.

Lãnh Vũ nghe xong cũng không lên tiếng, chỉ kinh ngạc đứng ở cửa. Mặc dù khuôn mặt tái nhợt, nhưng trong mắt lại có luồng sáng nhẹ lưu chuyển. Sớm biết rằng y ở đây mới cố gắng tới, nhưng sao khi gặp, vẫn bị nụ cười đó làm thần hồn điên đảo đây?

Lãnh Luyện thấy không khí không ổn lắm, vội vàng vỗ tay, rồi lôi kéo Lãnh Vũ đến ghế salon, cười nói: “Nếu mọi người đã đến đông đủ, chúng ta cũng nhanh đánh mặt chược... à không, chuẩn bị ăn lẩu chứ.”

Dứt lời, Lãnh Luyện vô cùng phấn khởi vọt vào bếp, một trận binh binh bang bang vang lên, sau đó lại thấy hần chạy ra: “Tương hải sản dùng hết rồi, ai đi mua đi?”

Không đợi mọi người trả lời, ánh mắt Lãnh Luyện đã đảo qua, vươn tay chỉ vào Lãnh Vũ, nói: “Tam đệ, đệ đi đi.”

“Ta?” Lãnh Vũ ngẩn ngơ, lập tức kinh ngạc trừng to hai mắt. Hần khó lắm mới có dịp đến nhân giới, căn bản không biết cái gì gọi là tương hải sản, lại không biết đi đâu để mua.

Nhiều mây, vừa định lắc đầu cự tuyệt, đã thấy Lãnh Luyện đẩy đẩy La Khởi, nói: “Tiểu Khởi, tam đệ của ta không biết đường, người đi cùng đi.”

Nghe vậy, Lãnh Vũ chấn động toàn thân, vô thức nắm chặt tay, nhìn thẳng vào La Khởi.

La Khởi cũng không nhìn hần, chỉ chậm chạp đứng dậy, vẻ mặt đầy tự nhiên: “Được thôi.”

Vừa nói, y vừa đi về phía cửa, khẽ cười: “Điện hạ, chúng ta đi thôi.”

Nụ cười ôn nhu như nước, thái độ bình tĩnh đến cực điểm.

Ngược lại, Lãnh Vũ có chút ngơ ngác, sợ run một hồi lâu, mới phục hồi tinh thần, vội vàng đuổi theo La Khởi.

Hai người đi ra khỏi cửa, mà vẫn nghe thấy giọng nói của Lãnh Luyện vang lên: “Nhớ kỹ đến siêu thị trung tâm nhé, ở đó đang giảm giá.”

La Khởi nghe xong, không nhin được mà lắc đầu cười yếu ớt, sau đó xoay người lại liếc Lãnh Vũ một cái: “Điện hạ thế này, ra ngoài không hợp lắm.”

Vừa nói vừa sử dụng phép thuật giúp Lãnh Vũ thay đổi bộ quần áo đơn giản gồm quần jean và áo sơ mi trắng. Kết quả trông khuôn mặt hần càng tái nhợt hơn, thân thể cũng càng thêm đơn bạc yếu ớt.

Nhìn mái tóc dài tới eo, La Khởi trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng duỗi tay, định buộc tóc lại cho Lãnh Vũ.

Nhưng Lãnh Vũ lại như bị hoảng sợ quá độ, vội vàng tránh né, ngay sau đó liền sử dụng phép thuật, trong nháy mắt, mái tóc dài đã ngắn cùn. Ba tháng nay, thân thể hần ngày càng kém, trên đầu cũng xuất hiện thêm nhiều tóc bạc, hần tuyệt đối không thể để La Khởi nhìn thấy được.

La Khởi hoàn toàn không biết tâm tư của hần, nhìn thấy tay mình đang duỗi ra giữa không trung. Vẻ mặt có chút cứng ngắc, nhưng lập tức đã khôi phục như thường, ôn hòa cười nói: “Bộ dáng bây giờ của điện hạ trông trẻ hơn rất nhiều.”

Lãnh Vũ lập tức đỏ mặt, vội vàng tiến lên trước, nhẹ nhàng hừ: “Quần áo quái dị.”

La Khởi cười cười, cũng đi nhanh về phía trước.

Lãnh Vũ đuổi theo, không chớp mắt nhìn thẳng vào tấm lưng kia.

Mấy tháng nay hắn ôm nằm giường, mặc dù mấy lần muốn tới địa phủ, nhưng ngay cả khí lực bước ra cửa cũng không có. Hôm nay biết La Khởi đến nhân gian, phải mất bao công sức, mới miễn cưỡng rời khỏi thiên giới.

Giờ phút này có thể hành động bình thường, hoàn toàn là do linh lực của bản thân.

Tuy là vậy, nhưng mỗi bước đi đều như đạp lên mũi dao, lúc nào cũng cảm thấy thiên hỏa trong cơ thể đang bốc lên dữ dội.

... Đau đớn như vậy...

Nhưng vì được gặp La Khởi một lần, hắn mặc kệ không thèm để ý, hoàn toàn quên cơn đau thấu xương này, chỉ cố gắng đuổi theo người kia.

Bất tri bất giác, hai người đã tới ngã tư đường.

Lãnh Vũ hoảng hốt, ngay cả đèn xanh đèn đỏ cũng không nhìn, trực tiếp đi về phía trước.

May mà La Khởi tay nhanh mắt lẹ, không chút nghĩ ngợi kéo hắn lại, nói: “Bây giờ đang là đèn đỏ, khi nào chuyển sang xanh mới được đi, điện hạ không biết sao?”

“Ta đâu thường tới nhân giới lêu lổng như ai kia.” Lãnh Vũ lạnh lùng trả lời, tầm mắt hạ xuống, nhìn thấy La Khởi đang nắm tay mình, bất giác thoáng giật mình, mặt lại đỏ ửng lên.

Nhưng La Khởi như không phát hiện, nheo hai tròng mắt cười cười, thuận thế nắm chặt tay hắn, thừa dịp đèn xanh kéo hắn sang đường. Sau khi qua bên kia, mới ra bến chờ xe bus.

Lúc này, Lãnh Vũ vẫn bị vây trong trạng thái thất thần.

Hắn cúi đầu, khuôn mặt mặc dù tái nhợt, nhưng hai mắt rõ ràng đang phát sáng mà nhìn chằm chằm vào đôi tay đang nắm lấy nhau.

Tim đập thành thịch, ngay cả cảm giác đau đớn cháy gan kia cũng không thấy, thật kỳ quái.

La Khởi tuy biểu hiện ôn hòa ân cần, kỳ thật luôn cự tuyệt người khác từ ngàn dặm, ghét nhất thân cận với ai. Bây giờ... sao lại cầm tay hắn?

Không biết có phải là ảo giác hay không, nhưng Lãnh Vũ cảm thấy người kia hôm nay cổ quái vô cùng, chỉ có điều, cụ thể ở đâu, hắn lại không nói nên lời.

Lãnh Vũ mơ mơ màng màng, cái gì cũng không rõ, thẳng đến khi lên xe bus, mới đột nhiên nhớ ra một việc: “Dùng phép thuật là tới thẳng siêu thị rồi, cần gì phải học con người chen chúc đi xe bus?”

“Nếu tới nhân giới, nên nhập gia tùy tục, cố gắng dùng phép thuật ít nhất có thể.” La Khởi vẫn ôn nhu mỉm cười, cho dù đã ngồi vào ghế, nhưng vẫn nắm chặt lấy tay Lãnh Vũ.

Rõ ràng khác hẳn với lúc bình thường, nhưng trông y vẫn thản nhiên như trước, cứ như đây là việc thường làm đến quen thuộc.

Lãnh Vũ nghiêm mặt nói một câu “nhàm chán”, nhưng trong lòng không nhịn được âm thầm mong muốn đoạn đường này dài hơn một chút, tốt nhất là vĩnh viễn không dừng lại.

Dù là...

Dù là đoạn đường xóc nảy này, đủ để hành hạ hắn đến chết đi sống lại.

Xe vẫn lăn bánh, hai người cũng không nói lời nào.

La Khởi một tay đặt dưới cằm, cực kỳ nhàn nhã nhìn ra ngoài cửa sổ.

Y ngắm phong cảnh, Lãnh Vũ thì nhìn y.

Đôi mi cong dài, khóe mắt như mỉm cười, bạc môi mềm mại... Lãnh Vũ cố gắng khắc sâu hình ảnh trước mắt vào tim.

Bởi vì bây giờ không nhìn, sợ ngày sau sẽ không còn cơ hội nữa.

Thời gian này, Lãnh Vũ thường hôn mê bảy tám canh giờ. Hôm nay khổ cực chạy tới nhân giới, lại cùng La Khởi ngồi xe bus, đã sớm mệt mỏi đến cực điểm.

Nhưng hắn cố gắng mở to hai mắt, gắt gao nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của La Khởi.

Lòng bàn tay truyền đến độ ấm cơ thể.

Lãnh Vũ dựa vào đó mà chống đỡ, liều mình cắn môi, tiếp tục nhìn, tiếp tục ngắm.

Được chút nào tốt chút đó, hắn cũng không nỡ nhắm mắt lại.

Mặc dù cố hết sức, cuối cùng Lãnh Vũ vẫn không chịu đựng được mà tựa vào vai La Khởi, chìm vào hôn mê. Cho dù đang ngủ, vẫn quật cường nhắm mi lại, tự cho là vẫn đang ngắm nhìn người yêu mến.

Kết quả chờ hắn tỉnh lại, sắc trời đã tối sầm, xe bus không một bóng người, chỉ còn lại bọn hắn.

“Chuyện gì vậy? Sao xe lại ngừng?” Lãnh Vũ mơ mơ màng màng, nhất thời có chút run rẩy.

La Khởi trước sau vẫn cười dịu dàng, ôn nhu nói: “Đi vài vòng rồi, bây giờ đã hết giờ chạy.”

“Hả?” Lãnh Vũ nâng tay di di trán, có chút hoảng hốt: “Ta ngủ lâu thế sao?”

“Đúng vậy.” La Khởi gạt đầu, cười tủm tỉm trả lời: “Lúc ngủ điện hạ vừa nói mơ vừa ngiên răng, lại còn chảy đầy nước miếng vào áo ta nữa.”

Lãnh Vũ nghe vậy cả kinh, lập tức đỏ mặt tránh ra, nhưng lập tức tỉnh ngộ, trừng mắt hô: “Người gạt ta!”

Khẩu khí mặc dù hung ác, nhưng bộ dáng lại cực kỳ đáng yêu.

La Khởi không khỏi cúi đầu cười ra tiếng.

Lãnh Vũ càng đỏ mặt hơn, một mặt bước nhanh xuống xe bus, một mặt hỏi: “Sao không gọi ta?”

“Điện hạ mới khỏe, nghỉ ngơi nhiều tốt hơn.” La Khởi chậm rãi theo sau, nét mặt vẫn mang theo ý cười, nhưng thần sắc lại cực kỳ chăm chú.

Lãnh Vũ ngẩn ngơ, quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt sâu thẳm như nước của y, bỗng nhiên tim đập thình thịch, nhìn đến đuôi mù hai mắt.

La Khởi ẩn trán hắn một cái, nói: “Lúc này không còn sớm nữa, chúng ta mau trở về thôi.”

Vừa nói, vừa thuận thế nắm lấy tay Lãnh Vũ, đi nhanh về phía trước.

Một chuỗi động tác vô cùng thuần thục, cứ như đã làm cả trăm ngàn lần.

Lãnh Vũ bởi vậy lại thất thần.

Tầm mắt trong chốc lát rơi vào La Khởi, trong chốc lát lại rơi vào hai tay đang nắm lấy nhau, thậm chí hắn có chút hoài nghi...

Có phải mình vẫn đang trong mộng hay không?

Đi một lúc, La Khởi đột nhiên nói: “Nguy rồi, mãi nói chuyện, tương hải sản còn chưa mua.”

Lãnh Vũ lúc này mới hồi phục tinh thần, hỏi lại: “Làm sao bây giờ?”

“Đi ra siêu thị gần nhà mua, nếu không thúc thúc lại cầu nhau.”

Lời y nói vô cùng tùy tiện, nhưng Lãnh Vũ lại ngây ngẩn, kinh ngạc thốt lên: “Thúc thúc?! Người gọi đại ca ta?”

“Có gì không ổn sao?” La Khởi vẫn cười cười.

“Rõ ràng trước kia người... người thích đại ca như vậy, làm sao đồng ý gọi thế?”

“Tam điện hạ cũng nói là trước kia, bây giờ đổi lại cũng không muộn. Huống chi, người đó cũng không đồng lứa với ta.” Nghe cách nói này, xem ra y cũng thừa nhận Lãnh Luyện là tình nhân của cha y rồi.

Lãnh Vũ lại kinh ngạc đến cực điểm, lắp bắp hỏi: “Người... người không thích đại ca nữa sao?”

Như vậy, như vậy có phải mình sẽ có một cơ hội tiến vào trái tim y đúng không?

Câu nói đằng sau, Lãnh Vũ không dám nói ra, chỉ cắn răng, ngón tay không ngừng run rẩy.

Thanh âm nhẹ như muỗi kêu, căn bản La Khởi nghe không rõ: “Điện hạ vừa nói gì?”

Lãnh Vũ hít sâu một hơi, quay đầu hỏi: “Nếu đại ca của ta không cùng trang lứa với người, vậy không phải ta cũng giống vậy sao?”

“Ai nha.” La Khởi nhìn, cố ý cười với hắn một cái: “Thì ra điện hạ cũng thích ta gọi là thúc thúc.”

Ngữ khí ôn nhu nhẹ nhàng, nhưng lại mang theo vài phần trêu chọc.

Lãnh Vũ tim đập thình thịch, huyết khí bùng lên mặt.

... Quả thực hận không thể hất tay người kia ra.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn không làm được, ngược lại còn nắm chặt hơn.

Khuôn mặt vốn tái nhợt, cả đoạn đường cũng không biết đổ lên bao lần. Giờ phút này hai má nóng lên, ngay cả lòng bàn tay cũng chảy mồ hôi, cả người lâng lâng, bỗng dưng buồn ngủ.

Ồ?!

Không phải mình vừa tỉnh lại sao, thế nào lại buồn ngủ nữa?

Lãnh Vũ chấn động toàn thân, rốt cục cảm thấy không ổn.

Từ ngực truyền tới cơn đau thấu xương, cổ họng còn cảm thấy vị máu, ý niệm đầu tiên của hắn là phải cách xa La Khởi, tuyệt không cho y nhìn thấy bộ dáng của hắn lúc đó.

Lãnh Vũ nhắm mắt lại, thốt lên: “Nhược Vô...”

Dứt lời, cả người đã mềm mại té xuống.

La Khởi thất kinh, vội vàng ôm hắn vào lòng, không ngừng gọi: “Tam điện hạ?”

Vừa kêu vài tiếng, chỉ thấy ánh sáng lóe lên, thanh niên tóc đen áo đen xuất hiện, xông lên: “Điện hạ lại té xỉu? Thuộc hạ phải đưa ngài ấy về thiên giới...”

Vừa nói vừa vươn tay định ôm lấy Lãnh Vũ.

Nhưng La Khởi lại nắm chặt tay, thản nhiên liếc Nhược Vô một cái: “Đi về báo cho cha ta một tiếng đã.”

Dứt lời, ngón tay bắn ra phép thuật, đảo mắt đã không thấy bóng dáng.

Nhược Vô ngẩn ngơ, không thể làm gì khác hơn đành làm phép đuổi theo, trong lòng lo sợ bất an.

Không biết có phải nhìn nhầm hay không, lúc này ánh mắt của diêm vương đại nhân nhìn mình sao đáng sợ vậy.

La Khởi ôm Lãnh Vũ về nhà, tìm một phòng đặt Lãnh Vũ nằm xuống, sau đó mới nói với Lãnh Luyện. Ai cũng tưởng vết thương hắn mới khỏi, thân thể suy yếu, cho nên cũng không lo lắng lắm.

Mà Lãnh Vũ hôn mê, lát sau cũng tỉnh lại.

Lần này là do đau đớn đánh tỉnh...

Hắn nhìn La Khởi đứng ở cạnh giường, theo thói quen mà si ngốc nhìn y. Nhưng lập tức cảm thấy khí huyết trong cơ thể bốc lên, cổ họng cảm thấy vị tanh tanh. Vì vậy cuống quýt xoay đầu, gọi: “Nhược Vô.”

“Điện hạ?” Ngoài cửa Nhược Vô vội vàng chạy vào.

Lãnh Vũ giãy giụa ngồi dậy, vươn tay kéo Nhược Vô, gian nan nói: “Nhanh lên... đưa ta về thiên giới...”

Giọng nói hần khàn đặc, tầm mắt đã mơ hồ không thấy gì, ngay cả quay đầu nhìn người kia cũng không còn khí lực. Mà Nhược Vô cũng không dám nhìn La Khởi, chỉ đọc chú ngữ, bay nhanh về thiên giới.

Hết thấy phát sinh quá nhanh, chỉ lát sau, trong phòng chỉ còn lại một mình La Khởi.

Ngay cả một câu cũng không kịp nói.

La Khởi lẳng lặng ngồi yên, cúi đầu nhìn tay phải, cười khẽ một tiếng.

Lúc Lãnh Luyện đẩy cửa vào, nhìn thấy bộ dáng lúc này của y, bất giác ngẩn ngơ: “Tam đệ của ta đâu?”

“Về thiên giới rồi.” Giọng nói cực kỳ bình tĩnh.

Lãnh Luyện kinh ngạc hỏi: “Hả? Đi nhanh thế? Vậy lại chỉ còn ba người chúng ta, làm sao đánh mặt chược đây...?”

Nói đến một nửa, Lãnh Luyện dừng lại, dùng sức nháy mắt.

Là mình hoa mắt sao?

Lúc này, trong nháy mắt, nét mặt La Khởi... trông vô cùng kinh khủng.

7. Chương 7

Lãnh Luyện không tin vượt hai trùng mắt, cẩn thận nhìn lại, nhưng phát hiện La Khởi vẫn trước sau như một mà ôn hòa mỉm cười.

Ôi, quả nhiên là hoa mắt.

Đang nghĩ, chỉ thấy La Khởi chậm chạp đứng dậy, cười nhẹ một câu: “Cáo từ.”

“Sao về địa phủ sớm thế?”

“Không, đi thiên giới.”

“Hả? Sao giờ lại thành tam đệ của ta chạy, còn người đuổi theo?”

La Khởi híp mắt, vẫn cười, nhưng vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt: “Ta chỉ đi ngắm hoa sen nở thôi.”

“Vậy người không ăn lẩu à?”

“Ừ.”

“Cũng không đánh mặt chược?”

“...”

La Khởi không để ý tới Lãnh Luyện, chỉ vung tay áo, dễ dàng vẽ một đường sáng giữa không trung, sau đó nhấc chân đi vào.

Mắt thấy khe hở không gian dần hợp lại, Lãnh Luyện có chút kinh ngạc mở to hai mắt. Phép thuật đơn giản thì không dùng, lại phải dùng đến phép thuật cao siêu này. Hôm nay La Khởi... tức giận không nhỏ nha.

Sau khi La Khởi tới thiên giới, quả nhiên cũng không vội đi tìm người kia, mà chậm rãi tới ao sen, ngồi xuống ngắm phong cảnh.

Một ngàn năm trước, cha y gặp Lãnh Luyện ở đây.

Cho nên y đặc biệt có cảm tình với nơi này, mỗi lần tới thiên giới, đều phải tới đây ngồi. Có đôi khi chẳng nghĩ gì, nhưng có đôi khi lại không nhịn được mà nghĩ, nếu lúc đó là y gặp Lãnh Luyện, vậy sẽ như thế nào? Cũng sẽ có mối tình sinh tử thế này sao?

Vô luận sinh ly tử biệt hay luân hồi chuyển thế, cũng không chia cắt được cha y với Lãnh Luyện. Vậy thì người hồng tuyến tương liên với y sẽ ở đâu đây?

Nghĩ vậy, trước mắt bỗng hiện lên một khuôn mặt quen thuộc.

Y ở bên Lãnh Luyện một ngàn năm, người nọ cũng quần quýt si mê y một ngàn năm.

Nói ra còn cảm thấy buồn cười, toàn bộ thiên giới, đệ nhất kiều ngạo tự phụ, không ai bì được tam hoàng tử. Vậy mà lại bị một diêm vương tính tình cổ quái như y mê đến thần hồn điên đảo. Cứ hai ba ngày lại chạy tới địa phủ, sau còn buộc y phải hận hân.

Chỉ vì không chiếm được tình yêu của y, liền muốn hận ý của y.

Thiên hạ to lớn, sợ rằng không tìm được một tên gốc như vậy.

La Khởi nghĩ tới ánh mắt u ám ẩn tình của Lãnh Vũ, nhin không được bật cười. Nhưng lập tức nhớ lại hành động kỳ lạ của hân hôm nay, không khỏi than nhẹ một tiếng.

Hỉ nộ ái ố đã bị người kia ảnh hưởng...

Đây có phải là minh chứng... y đã thay đổi rồi không?

La Khởi cúi đầu nhìn bàn tay, vô luận thế nào cũng không tìm ra đáp án. Cuối cùng bởi vì lo lắng cho thương thế của Lãnh Vũ, y liền dứt khoát không thêm nghĩ nữa, mà đứng dậy đi về phía tấm cung của hân.

La Khởi từng mấy lần đến thăm bệnh, mỗi lần đều tới rất dễ dàng, nhưng lần này lại ngoài dự liệu, bị kết giới chặn lại.

Kỳ quái, sao lại bày ra kết giới?

La Khởi nhíu mày, thuận miệng đọc chú ngữ, định nhắc chân xông vào.

Kết quả vừa mới bước vào, đã bị một sức mạnh đẩy ngược trở lại, quần áo thậm chí còn bốc lên hỏa quang, căn bản không thể vào được.

Kết giới này thật cổ quái, cứ như là vì y mà thiết hạ vậy.

La Khởi nắm chặt tay, đáy mắt xẹt qua một tia ám sắc, dứt khoát vươn tay, đọc một chuỗi chú ngữ thật dài.

Lam quang trong lòng bàn tay lóe ra.

Bốn phía vang lên âm thanh xẹt xẹt, kết giới bắt đầu dần sụp đổ.

Bỗng một hắc y thanh niên tuấn tú tóc đen từ trong tấm cung chạy ra, kêu lên: “Diêm vương đại nhân, hạ thủ lưu tình.”

La Khởi mỉm cười, nhưng không thu hồi phép thuật, chỉ mở miệng hỏi: “Kết giới này làm gì?”

“Điện hạ không khỏe, đang ở trong phòng tĩnh dưỡng. Cho nên cố ý thiết hạ kết giới để ngừa bị người khác quấy rầy.”

Thân thể không khỏe?

Thương thế của hân nghiêm trọng đến thế sao?

La Khởi lập tức nhớ tới sắc mặt tái nhợt của Lãnh Vũ, cộng thêm mấy lần hân đột nhiên té xỉu, bất tri bất giác thốt lên: “Ta muốn gặp hân.”

Nghe vậy, nhất thời Nhược Vô lộ vẻ khó xử, lấp bắp nói: “Điện hạ nói, bây giờ không muốn gặp ai.”

La Khởi nhìn thái độ, đột nhiên rõ ràng, từng chữ từng chữ phun ra: “Ồ, hân không muốn gặp ai? Hay là chỉ không muốn gặp ta?”

Lúc trước ở nhân giới, Lãnh Vũ đã che dấu điều gì đó, bây giờ thái độ càng thêm rõ ràng.

“Diêm vương đại nhân hay là trở về đi.” Nhược Vô khéo miệng có chút co rút, trên trán không ngừng chảy ra mồ hôi lạnh, một hồi lâu mới dám nói.

Tay La Khởi run lên, lam quang trong lòng bàn tay ngày càng bùng to, trong mắt hình như còn xuất hiện cả hỏa quang.

Nhược Vô sợ chết khiếp, cơ hồ còn tưởng y muốn động thủ giết người.

Vậy mà La Khởi lại buông hạ mi mắt, chậm rãi thu hồi phép thuật, khéo miệng khẽ nhếch, thanh âm trầm thấp mềm mại động lòng người: “Nếu vậy, ngày khác ta trở lại.”

Dứt lời liền xoay người rời đi.

Nhược Vô lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực, rồi vội vàng chạy về phòng, đi tới bên giường, nhỏ giọng nói: “Điện hạ, diêm vương đại nhân đã đi.”

Người trên giường chui hoàn toàn vào trong chăn, nằm yên không nhúc nhích.

Nhược Vô lại nói tiếp: “Lúc này diêm vương đại nhân trông thật đáng sợ, thuộc hạ còn tưởng ngài ấy sẽ động thủ, bị hù dọa gần chết. Điện hạ, ngài không gặp ngài ấy sao?”

“...Không gặp.” Lãnh Vũ thở hổn hển, giọng nói khàn đặc, hình như nói được hai chữ này, cũng đã hao hết khí lực toàn thân.

Nhược Vô tiến lên, nhìn thấy mấy sợi tóc bạc lộ ra ngoài chăn, bắt giắc kinh hãi, run giọng nói: “Cho dù không gặp diêm vương đại nhân, điện hạ cũng nên tìm Thu trưởng lão chứ? Tóc ngài...”

Lời còn chưa hết, chỉ nghe thấy Lãnh Vũ ho khan kịch liệt, toàn thân run rẩy không ngừng.

“Điện hạ, ngài lại ho ra máu?” Nhược Vô luống cuống tay chân, hoảng sợ nói: “Thuộc hạ đi tìm Thu trưởng lão.”

“Không được đi!” Lãnh Vũ lau tơ máu bên môi, vừa ho khan vừa lạnh lùng nói: “Ta nói bao lần rồi, bây giờ ta không thể gặp bất cứ ai cả!”

Không sai.

Không phải không muốn, mà là không thể...

Lãnh Vũ nhắm mắt, cố gắng cắn chặt răng, ngón tay phát run sờ tóc của mình, mái tóc đen dài, giờ đã trắng như cước.

“Điện hạ...”

Nhược Vô ở bên lẩm bà lẩm bẩm, nhưng Lãnh Vũ ngày càng mơ hồ, hoàn toàn không nghe rõ Nhược Vô nói gì. Cơ đau đớn vẫn bùng lên trong cơ thể, lúc lạnh lúc nóng luân phiên hành hạ hắn, rồi dần dần trở nên chết lặng.

Lãnh Vũ lại lâm vào hôn mê, lần nữa tỉnh lại, sắc trời bên ngoài cửa đã tối đen, Nhược Vô kích động đứng bên giường, nói: “Điện hạ, cuối cùng ngài cũng tỉnh!”

“Lần này ta ngủ bao lâu?” Lãnh Vũ cảm thấy cả người lâng lâng, không cảm thấy đau chút nào.

“Hai ngày.” Nhược Vô đắp chăn cho hắn, nói tiếp: “Hai ngày nay diêm vương đại nhân đều tới, càng ngày trông càng đáng sợ, hơn nữa cứ đứng ở ao sen không chịu đi. Bất quá nơi này cũng là thiên giới, chắc ngài ấy cũng không dám làm xằng làm bậy đâu?”

Trong miệng mặc dù nói vậy, nhưng trong lòng lại khẩn trương vô cùng.

Dù sao vẻ mặt khi đó của người kia không thể dùng hai chữ “dữ tợn” để hình dung được.

Nghe vậy, Lãnh Vũ nhẹ nhàng ừ một tiếng, rồi giãy dụa ngồi dậy, định xuống giường.

Nhược Vô lại càng hoảng sợ, vội vàng chạy tới đỡ.

Ai ngờ Lãnh Vũ hất tay ra, tự mình bước đi từng bước một.

Ngày ấy khi trở về thiên giới, hắn bị đau đớn hành hạ đến chết đi sống lại. Hôm nay lại hành động tự nhiên, hai chân cứ như đạp trên bông, thậm chí ngay cả cơn đau đớn cũng biến mất.

Hồi quang phản chiếu.

Bốn chữ này chợt lóe lên, nhưng vẻ mặt Lãnh Vũ lại cực kỳ trấn định, chỉ có đầu ngón tay có chút run rẩy. Hắn đi tới bàn của mình, sau đó ra lệnh Nhược Vô lấy gương đồng cho hắn soi.

Mái tóc bạc trắng, khuôn mặt tái nhợt, cùng đôi môi trắng bệch không còn chút huyết sắc... Rồi tầm mắt, nhìn vào tay, đôi tay vốn gầy khô như củi, giờ lại xuất hiện đầy những vết rách lớn nhỏ, nhìn trông thật kinh khủng.

Không lâu nữa, những vết này cũng sẽ xuất hiện đầy mặt...

Tất cả, đều là báo hiệu của hồn phi phách tán.

Lãnh Vũ ném tấm gương đi, dựa vào bàn thở hổn hển, nhưng đáy lòng lại vô cùng bình tĩnh, không sợ hãi một chút nào. Nỗi thống khổ duy nhất chính là từ nay về sau, không thể nhìn thấy người kia nữa.

Thích y như vậy.

Một ngày không gặp cũng đã nhớ nhung, càng huống chi là sinh ly tử biệt.

Nghĩ vậy, con tim lại cảm thấy đau đớn.

Nhưng ít nhất... có thể gặp y lần cuối...

Lãnh Vũ cắn răng, đột nhiên tỉnh táo, quay đầu hỏi: “Diêm vương đang ở ao sen sao?”

“Vâng, hai ngày nay ngài ấy vẫn đứng đó.”

“Ừ.” Lãnh Vũ gật đầu, hai tay chống bàn, miến cưỡng đứng lên, khàn khàn nói: “Nhược Vô, người thay ta làm một việc.”

Nhược Vô ngẩn ngơ, vội vàng tới gần nghe lệnh.

Lãnh Vũ híp mắt, lười biếng nói mấy câu. Sau đó được Nhược Vô dìu ra khỏi tấm cung, kết quả bởi vì sức khỏe yếu ớt, vừa mới đi được vài bước đã ngã xuống đất.

“Điện hạ?” Nhược Vô sợ hết hồn, vội vàng nâng hắn dậy.

Song Lãnh Vũ toàn thân phát run, chỉ động dậy một chút đã cảm thấy đau đớn tận xương. Hắn quỳ rạp trên mặt đất, há mồm thở dốc. Hồi lâu, mới miến cưỡng động dậy hai tay, cố gắng bò dậy.

“Điện hạ...” Nhược Vô thấy hai tay hắn đã bị thương, chảy ra rất nhiều máu, nhưng cũng không nói nên lời.

Lãnh Vũ chỉ lắc đầu, nói: “Không sao đâu, đoạn đường còn lại để tự ta đi.”

Đây sẽ là lần cuối cùng...

Tựa như quá khứ, vô luận thống khổ cỡ nào, hắn cũng lựa chọn bước tới bên người kia.

Lãnh Vũ lung lay đứng lên, cứ đi vài bước, lại dừng nghỉ một chút. Đến khi tới ao sen, toàn thân hắn đã thấm đẫm mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Nhưng hắn không thèm để ý, chỉ cố gắng trợn to hai mắt nhìn về phía xa xa.

Liếc mắt một cái đã thấy bóng hình quen thuộc kia, bộ y phục nhà Đường màu đen, mái tóc dài tới thắt lưng, khuôn mặt đẹp như vẽ, bạc môi như cười như không...

Cho dù tới lúc này, Lãnh Vũ vẫn bị người kia làm cho thần hồn điên đảo, nhất thời sắc mặt đỏ ửng, trông ngực như sẫm. Một lúc lâu sau, mới phục hồi tinh thần, quay đầu nháy mắt với Nhược Vô.

Nhược Vô lui lại vài bước, hai tay xoay tròn, chậm rãi đọc chú ngữ.

Lát sau, bốn phía chậm rãi hình thành kết giới, những ngọn đèn ở hành lang tắt ngúm, hắc ám lan tràn khắp nơi.

La Khởi kinh hãi, lập tức ngưng thần, ý định làm phép đối kháng lại hắc ám. Song chưa kịp làm gì, bỗng có người từ đằng sau ôm lấy y.

La Khởi thuận thể túm lấy, phát hiện đôi tay kia lạnh lẽo như băng, mơ hồ còn run rẩy. Trái tim y đập thình thịch, nhẹ nhàng gọi: “Tam điện hạ?”

Không người nào lên tiếng.

Một lúc sau, mới nghe thấy giọng nói trầm thấp của người kia vang lên: “Ừ.”

La Khởi cười rộ lên, một tay kéo người kia ra trước mặt, hỏi: “Cuối cùng cũng đồng ý gặp ta? Nếu muộn tý nữa, có lẽ tẩm cung của người đã tiêu rồi.”

Dừng một chút, y lại hỏi: “Kết giới này là người làm hả? Sao tối om vậy?”

Lãnh Vũ không đáp, hai tay vẫn ôm chặt lấy thắt lưng y.

La Khởi cũng không từ chối, mặc cho hắc ám: “Nghe nói hai ngày nay người ở trong phòng tĩnh dưỡng, đã thương lần trước chưa khỏi sao? Ngày đó tự đứng té xỉu, cũng là vì vậy?”

Lãnh Vũ không đáp, chỉ thở dài một hơi, hỏi ngược lại: “Người quan tâm tới thương thế của ta, có phải là vì trách nhiệm đúng không?”

“Đương nhiên, điện hạ bị thương là do ta, ta tự nhiên...”

Lời còn chưa nói xong, Lãnh Vũ đã bưng kín miệng y.

“La Khởi, nếu ta quần quít lấy người ngàn năm vạn năm, người...” Cho dù trước mặt tối om, nhưng Lãnh Vũ vẫn cố gắng mở to hai mắt, nhìn thẳng vào mặt La Khởi, từng chữ từng chữ phun ra: “Người có khả năng thích ta không?”

Một hồi lặng im, La Khởi mới vươn tay vuốt tóc Lãnh Vũ, cúi đầu trả lời: “Chuyện tương lai, không ai nói chính xác được.”

Ngữ khí vừa nhẹ nhàng vừa ôn nhu, nhưng Lãnh Vũ chỉ cảm thấy cả người phát run, quang mang trong mắt lập tức biến mất.

Cơn đau đớn như phiến giang đảo hải mãnh liệt bốc lên, so với trước kia càng thêm kịch liệt, hắc ám thân thể này... đã đến cực hạn.

Lãnh Vũ không nhịn được nhắm mắt lại, dựa vào ngực La Khởi trong chốc lát, sau đó mỉm cười, ôn nhu nói: “Tương lai nhất định sẽ có nhiều người thích người, đến lúc đó người đừng vô tình thế này nữa nhé, không lại làm người khác thương tâm.”

Nam tử tuần mỹ vô song này, chắc chắn sẽ có nhiều người vì y mà liều mạng, đáng tiếc... lại không có hắc ám...

Lãnh Vũ cười khê, sau đó ngửa đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi La Khởi, rồi lảo đảo vài bước, xoay người rời đi.

La Khởi ngẩn ngơ, vội vàng nắm lấy tay hắc ám, nhưng chưa chạm vào góc áo, bỗng mặt đất rung chuyển âm ầm.

Kết giới trong nháy mắt vỡ tan, ánh đèn ở hành lang bùng sáng.

La Khởi mơ hồ nhìn thấy bình bóng của Lãnh Vũ, cùng... mái tóc bạc trắng...

La Khởi căng thẳng, khuôn mặt trầm xuống, càng nghĩ càng thấy không ổn.

Vừa rồi không phải hoa mắt đó chứ? Mấy ngày trước Lãnh Vũ còn khỏe mạnh, sao giờ đã biến thành thế này?

Ngày đó trên đường đột nhiên té xỉu, sau đó cố ý thiết kết giới không cho y vào thăm, hôm nay lại tắt hết đèn mới bằng lòng hiện thân...

Vô cùng cổ quái!!!

La Khởi hít sâu một hơi, khuôn mặt tuần tú từ từ lộ ra nụ cười, nhưng đáy mắt lại chứa đầy hàn ý.

Sớm biết thế này, ngày hôm trước đã trực tiếp xông vào rồi.

Nghĩ vậy, cũng không quan tâm nơi này là thánh địa thiên giới, La Khởi vung tay, đi nhanh về phía tấm cung của Lãnh Vũ. Bị kết giới ngăn cản, y không chút do dự, đọc một chuỗi chú ngữ dài, rồi vọt vào trong.

Dưới áp lực của kết giới, quanh thân La Khởi nổi lên chút hỏa quang, nhưng y chỉ híp mắt, âm thầm gia tăng lực đạo, tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ một chút công phu, La Khởi đã thuận lợi xông vào, nhưng ngó tới ngó lui cũng không thấy bóng dáng Lãnh Vũ đâu.

Sắc mặt trầm xuống, y hỏi: “Người đâu?”

“Diêm... diêm vương đại nhân?”

“Tam điện hạ đâu?”

“Cái này...” Nhược Vô trừng mắt nhìn, lắp bắp: “Điện hạ...”

Một hồi lâu cũng không nói rõ ràng.

La Khởi ngày thường nhẫn nại rất tốt, bây giờ bộ dáng vẫn tươi cười như cũ, nhưng lại vươn tay chạm nhẹ vào mặt bàn, chiếc bàn liền vỡ tung, hóa thành bột phấn theo gió bay đi.

Hai chân Nhược Vô run rẩy, không cách nào nói nên lời.

“Tam điện hạ rốt cuộc đi đâu?” La Khởi tiến lên vài bước, vươn tay chậm rãi chạm vào bờ vai Nhược Vô, nhẹ nhàng hỏi: “Còn nữa, tóc hắc làm sao vậy?”

Ngữ khí mặc dù êm ái, nhưng vẻ mặt lại cực kỳ kinh khủng.

Sự tình cho tới bây giờ, Nhược Vô làm sao còn dám giấu giếm, đành phải đứt quãng khai thật mọi chuyện. Còn về việc nghịch thiên, hồn phi phách tán, hắc cũng chỉ biết qua qua, cho nên ăn nói lung tung, không đầu không đuôi.

Tuy vậy, La Khởi vẫn có thể hiểu rõ chân tướng.

Thì ra cái giá phải trả cho việc đưa phụ thân y vào luân hồi, không phải chỉ tổn hại linh lực, mà là... hồn phi phách tán.

Bốn chữ này, La Khởi đã quá quen thuộc.

Một ngàn năm trước, y đã từng tận mắt chứng kiến phụ thân hồn phi phách tán. Hôm nay, chẳng lẽ lịch sử lặp lại sao?

Nghĩ vậy, ngón tay La Khởi chậm rãi phát run, nét mặt tuy vẫn tươi cười như trước, nhưng thần sắc lại co rút, một cơn đau đớn từ ngực bốc lên.

Đột nhiên nhớ tới lúc nãy ở ao sen, Lãnh Vũ hỏi y câu kia.

Có khả năng thích hắc không?

Không phải hỏi thích hay không, mà là hỏi có thể hay không.

Mà y lại tùy tiện đáp cho có lệ giống quá khứ, ngay cả một chút xác minh cũng không có.

Ha ha...

La Khởi cười càng sâu, nhưng ánh mắt lại dữ tợn đến đáng sợ, lạnh giọng hỏi: “Chuyện này, sao tới giờ cũng không ai nói cho ta biết?”

“Tam điện hạ sử dụng cấm kỵ chi thuật, cho nên không dám nói cho người khác biết. Huống hồ chuyện lớn như vậy, nếu bị Thiên Đế biết được, vậy thì tiêu rồi?” Dừng lại một chút, Nhược Vô nói tiếp: “Tất cả đều là chủ ý của điện hạ, không liên quan đến thuộc hạ đâu.” (Băng Tiêu: anh Vô sợ chết quá, mất hết cả hình tượng tên nô tài trung thành = =)

“Quả thật không liên quan tới ngươi.” La Khởi gật đầu, ánh mắt tóe lửa: “Ta cũng nên đi tìm tên kia tính sổ.”

Dứt lời, liền xoay người rời đi.

Y vốn tưởng Lãnh Vũ ngu đần, bây giờ mới phát hiện, hắn là một tên thiên hạ đệ nhất đại xuẩn tài.

Thậm chí ngay cả yêu cũng không chiếm được, vậy mà lại cố chiếm hận, đáng giá thế sao?

Hừ, ta còn lâu mới hận ngươi.

Ngươi càng muốn, ta lại càng không cho.

La Khởi nghiêng răng nghiêng lợi đi về phía trước, nhưng chưa được bao xa, đã nghe thấy tiếng Nhược Vô gọi: “Diêm vương đại nhân! Điện hạ tự biết đại nạn đã tới, nên muốn tìm một nơi nào đó yên tĩnh chờ đợi, không ai biết điện hạ đi đâu. Cho dù ngài muốn tìm, chỉ sợ cũng đã quá muộn.

Nghe vậy, La Khởi đứng lại, trong con mắt hiện đầy hàn ý.

Quá muộn?

Ý là, tên kia đã hồn phi phách tán sao?

Từ nay về sau, trên trời dưới đất, thượng cùng bích lạc, sẽ không tìm thấy Lãnh Vũ... một người toàn tâm toàn ý quần quít si mê mình sao....

Cơn đau trong lòng lại bùng cháy.

Ánh mắt mơ mơ hồ hồ, khuôn mặt tuấn tú tái nhợt của Lãnh Vũ bỗng hiện lên, trong đôi mắt tràn đầy tình ý, khàn khàn mở miệng hỏi: “Ngươi có khả năng thích ta không?”

“... Thích.” La Khởi nắm chặt tay, gian nan vụn phần phun ra chữ này. Sau đó hình như đột nhiên rõ ràng cái gì đó mà lấy tay che mặt, cất tiếng cười to.

Đương nhiên vốn là thích rồi.

Lãnh Vũ si luyến y đã ngàn năm, dù tim y có là sắt đá, cũng không thể không động tâm.

Chỉ là phần tâm tư này được giấu quá sâu, ngay cả y cũng không biết, chỉ thói quen được người nọ làm phiền, thói quen được người nọ quần quít si luyến.

Lúc y mất đi lý trí mà đả thương tới Lãnh Vũ, sau đó liền cảm thấy vô cùng hối hận.

Rồi Lãnh Vũ trốn tránh y, càng làm y khó chịu.

Hết thấy những xúc cảm trên chẳng lẽ không phải là thích?

Đáng tiếc, hết lần này tới lần khác, y hiểu ra thì đã quá muộn.

La Khởi thở hổn hển, chậm rãi ngừng cười, thần sắc cũng bình tĩnh lại, quay đầu hỏi Nhược Vô: “Cấm kỵ chi thuật sử dụng thế nào? Điện hạ có thể làm phụ thân ta chuyển thể trọng sinh, thì ta cũng có thể làm vậy.”

“Điều này sợ không được, chỉ có người kế thừa huyết thống của Thiên Đế mới có thể sử dụng nghịch thiên chi thuật.” Nhược Vô vừa nói ra, đã hận không thể cắn đứt lưỡi mình. Bởi vì hắn nhìn thấy khuôn mặt La Khởi trở nên xám trắng, hai mắt đỏ au, thần sắc âm trầm, dù là ác quỷ bò lên từ dưới địa phủ, so ra cũng đẹp hơn y lúc này.

Xong hết rồi, xong hết rồi, diêm vương đại nhân nhất định sẽ đại khai sát giới.

Nhược Vô như nhũn ra, tự biết không thể chạy trốn, đành nhắm mắt chờ chết.

Nhưng một lúc lâu sau, cũng không thấy động tĩnh gì.

Trợn mắt nhìn rõ, lại phát hiện vẻ mặt dữ tợn của La Khởi dần biến mất, trở thành khuôn mặt ôn nhu nhã nhặn như cũ, y cúi đầu, nhẹ nhàng nói: “Không sai, dù ta làm cho hắn chuyển thể trọng sinh, cũng không còn là người kia nữa.”

Hắn là tên kiêu ngạo tự phụ, hống hách ngang ngược – tam điện hạ thiên giới, chứ không phải là một người chuyển thế lạ lẫm kia.

Trên đời này, trừ Lãnh Vũ ra, y không cần ai cả!!!

8. Chương 8

La Khởi lộ ra nụ cười nhợt nhạt dịu dàng, sau đó cúi đầu cắn ngón tay mình, dùng máu vẽ một phù chú trên không trung.

Nhất thời mặt đất rung chuyển, trong phòng cuồng phong gào thét, bụi tung mịt mù. Thế nhưng chỉ lát sau, phù chú bằng máu dần dần vụn vỡ, cuối cùng hình thành một khe hở thời không.

La Khởi búng ngón tay, lập tức quanh thân bao phủ một luồng sáng nhẹ, sau đó liền nhấc chân bước vào trong.

Đưa mắt nhìn khu rừng trúc rậm rạp, tiếp đó là tòa lãnh đình cùng mấy gian nhà gỗ, cảnh trí lơ mơ gần giống với địa phủ, chỉ là trước cửa có thêm một ao sen.

La Khởi ngẩn ngơ, lập tức nhớ tới, đây là nơi mình thường xuyên lưu luyến. Trước khi Lãnh Vũ hồn phi phách tán lại muốn tìm đến nơi này, chắc chắn là vì mình.

Nghĩ vậy, trái tim La Khởi không khỏi co rút, vội vàng bước đi nhanh hơn.

Y theo khí tức của Lãnh Vũ mà tìm tới nơi này, nhưng không biết đã muộn chưa? Liệu khi bước vào trong, có khi nào chỉ nhìn thấy một căn phòng trống rỗng?

Cho dù vươn hai tay, cũng chỉ có thể ôm lấy một mảnh hư vô.

La Khởi chần chờ đứng bên ngoài, không dám đẩy cửa. Nét mặt y trấn định nhưng ngón tay lại có chút phát run, đời này y chưa từng sợ hãi đến như vậy.

Hồn phi phách tán là gì, y hiểu quá rõ. Đầu tiên là toàn thân bao phủ ánh sáng màu vàng, sau đó từng phần cơ thể sẽ biến mất, cuối cùng là hóa thành tro bụi, không bao giờ xuất hiện nữa.

La Khởi hít sâu vài cái, cố gắng kìm chế nỗi sợ hãi mà đẩy cửa bước vào.

Trong phòng lơ mơ, nháy mắt khi cửa phòng mở ra, một nam tử tóc bạc đang ngã tựa trước bàn ngั่ง đầu lên, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc. Ngay sau đó liền cúi đầu xuống, cuống quýt quay mặt vào trong góc tránh né.

Dù chỉ kịp liếc mắt một cái, nhưng La Khởi vẫn nhìn rõ bộ dạng lúc này của Lãnh Vũ, không chỉ đầu đầy tóc bạc, mà trên khuôn mặt tái nhợt vốn thanh tú tuấn mỹ, nay đã hiện đầy vết rách sâu cạn không đồng nhất.

... Dấu vết của thiên hỏa đốt người...

Lãnh Vũ vốn là một người được nuông chiều, nâng niu từ bé, bị khi dễ một chút đã ầm ĩ kêu la hồi lâu, làm sao chịu được cái loại đau đớn này?

Nghĩ vậy, La Khởi chợt cảm thấy chân như nhũn ra, cơ hồ sắp té ngã. Thật vất vả y mới chống đỡ được mà tiến lên vài bước, vươn tay ôm lấy nam tử tóc bạc đang đưa lưng về phía y.

Nếu có người đồng ý vì mình biến thành bộ dạng thế này, làm sao có thể không động tâm?

Quên một người khó như vậy, nhưng thích một người, lại chỉ cần một cái chớp mắt ngăn ngui.

“Điện hạ.” La Khởi ôn nhu gọi.

Lãnh Vũ không lên tiếng, vẫn im lặng ngồi yên, thân thể run rẩy không ngừng.

La Khởi liền ôm càng chặt hơn, lại gọi một lần: “Điện hạ, là ta.”

Lãnh Vũ thở hổn hển, mắt bao công phu, mới hỏi ra một câu: “Sao ngươi lại ở đây?”

“Lòng ta nghĩ tới ngươi, cho nên mới tìm đến đây?”

Nghe vậy, Lãnh Vũ chấn động toàn thân, khàn khàn hỏi: “Ngươi biết rồi sao?”

“Ừ, chuyện quan trọng như vậy, thế mà điện hạ lại gạt ta.”

“Từ đầu tới cuối là do ta tự làm tự chịu, không liên quan tới ngươi! Ngươi đi đi, không phải chịu trách nhiệm gì cả.”

La Khởi nghe vậy, thoáng giật mình, lập tức cười ra tiếng, nói: “Ta chỉ muốn đến để nói với điện hạ một câu, chứ không phải để chịu trách nhiệm.”

“Câu gì?”

La Khởi khẽ nhếch mép, cũng không vội trả lời, chỉ vờn vàng túm cánh tay Lãnh Vũ, thuận thế kéo lại làm cho hắn xoay mặt về phía mình.

Mà Lãnh Vũ bị hành động này của La Khởi làm cho hoảng sợ, cúi gầm mặt xuống kêu to: “Đừng nhìn mặt ta!”

La Khởi không rõ vì sao Lãnh Vũ lại kích động như vậy, liền vươn tay nâng cằm hắn lên, ai ngờ lại bị cắn cho một cái.

Lãnh Vũ sức yếu, nhưng lần này lại dùng hết sức, hung tợn mà cắn xuống, thẳng đến khi miệng tràn ngập mùi máu tươi, vẫn sống chết không chịu buông ra.

Trong đáy lòng hắn lúc này chỉ có một ý niệm duy nhất: Không thể để y nhìn thấy, không thể để y nhìn thấy...

Bộ dáng hắn bây giờ, làm sao để người trong lòng nhìn thấy đây?

La Khởi kêu lên một tiếng, mặc dù cảm thấy ngón tay đau đớn, nhưng vẫn không rút tay lại, để mặc cho Lãnh Vũ cắn. Lát sau, đột nhiên cảm thấy một giọt nước ấm áp rơi vào ngón tay.

Trái tim như thắt lại.

La Khởi vội vàng rút tay ra, giơ lên miệng nhẹ nhàng liếm.

Mặn mặn chất chất...

Là vị của nước mắt...

Đột nhiên La Khởi cảm thấy khó chịu, nhưng đáy lòng lại tràn ngập nhu tình mật ý đến kỳ lạ. Y không nhìn được ôm chặt lấy người trong lòng, vươn tay khẽ vuốt mái tóc bạc trắng, cúi đầu thở dài.

Tất cả đều là lỗi của mình.

Tam hoàng tử thiên giới vốn kiêu ngạo đến cực điểm, mà nay biến thành bộ dạng chật vật thế này, hoàn toàn là vì mình.

Bất quá, may vẫn còn kịp.

Kịp tới gặp hắn lần cuối.

Kịp... nói cho hắn nghe câu kia.

La Khởi cúi đầu, vừa hôn lên mái tóc bạc của Lãnh Vũ, vừa ôn nhu dỗ dành: “Điện hạ, ngẩng đầu nhìn ta có được không?”

Lãnh Vũ cứng ngắc, gât gao cắn môi dưới.

Cho dù tới lúc này, hắn vẫn vì một câu nói của La Khởi mà đỏ mặt, trổng ngực đập thành thịch.

“Điện hạ, chỉ cần liếc mắt một cái là được rồi.” La Khởi khẽ mỉm cười, khí tức ấm áp tiến dần đến bên tai.

Lãnh Vũ nắm chặt tay, rốt cuộc không kìm chế được, chậm rãi ngẩng đầu. Hình như có một luồng sáng mạnh lóe lên. Sau đó, hắn đã nhìn thấy...

Dung nhan tuấn tú, nụ cười dịu dàng, cùng với... mái tóc bạc trắng?!

Lãnh Vũ thất kinh, vội vàng nắm lấy tóc La Khởi, hô lên: “Người... sao lại thế này...”

La Khởi là diêm vương, đương nhiên không có khả năng có tóc bạc, trừ phi y tự... hủy nguyên thần?! Tiên nhân muốn tự đả thương bản thân, cũng chỉ có thể ngưng tụ tất cả tiên lực, sau đó cắt đứt tâm mạch toàn thân. Cách làm này sẽ phải chịu đau đớn gấp ngàn lần so với nỗi đau bình thường, mà nếu không kịp ngăn cản, kết quả chính là hình thần câu diệt!

La Khởi là người thông minh, không có khả năng không hiểu rõ đạo lý này, y rõ ràng là cố ý.

Nhưng sao y lại làm vậy?

Chẳng lẽ, y định cùng mình hồn phi phách tán?

Lãnh Vũ mơ hồ đoán, rồi lại có cảm giác không thể tin được, nhất thời ngơ ngác không nói nên lời.

La Khởi thì vẫn tươi cười, quay đầu hôn lên tay hắn, hỏi: “Sao? Trông ta rất đáng sợ phải không?”

Lãnh Vũ không trả lời, chỉ lắc đầu một cái.

“Vậy là được rồi, ta cũng cực thích bộ dạng lúc này của người.” La Khởi chậm rãi xoa lên gương mặt tràn đầy vết rách của Lãnh Vũ, thần sắc ôn nhu như nước, từng chữ từng chữ phun ra: “Điện hạ, ta thích người.”

Dứt lời, liền chớp chớp mắt, chậm rãi hôn lên đôi môi Lãnh Vũ.

Y đã chọn con đường tương lai này cho mình.

Nếu không có bản lãnh nghịch thiên, như vậy dứt khoát cũng người yêu mến hóa thành tro bụi trong thiên địa này đi.

La Khởi vừa nghĩ, vừa cười rộ lên, ngón tay chậm rãi quần lên lọn tóc bạc của Lãnh Vũ.

Còn Lãnh Vũ thì kinh ngạc, há mồm trợn mắt, khuôn mặt hắn vốn đầy vết rách, giờ phút này cộng thêm ánh mắt kia, trông thật kinh khủng đến cực điểm.

Nhưng La Khởi càng nhìn càng cảm thấy thú vị, không nhịn được mà vươn tay búng nhẹ lên trán hắn một cái, thấp giọng cười.

Lãnh Vũ ngây ngốc một chút, cuối cùng cũng phục hồi tinh thần, mặt đỏ bừng bừng, khàn khàn hỏi: “Người thích ta? Hay là... vì cảm kích ta, đồng tình với ta?”

La Khởi vẫn cười, rồi cúi đầu hôn Lãnh Vũ, dịu dàng nói: “Điện hạ quen biết ta lâu như vậy, chẳng lẽ còn không biết tính ta? Thích chính là thích, không thích là không thích, ta không bao giờ lấy lý do để dối gạt người.”

Dù sao, muốn thích một người căn bản cũng không khó, chỉ cần tiêu tan mọi ý niệm trong đầu, là có thể đốt thành liệt hỏa hừng hực.

Cái khó khăn chính là, người mà mình thích, cũng phải thích mình.

May là dù đã trễ một chút, nhưng y vẫn kịp ôm người y yêu vào lòng.

Nghĩ vậy, La Khởi không kiềm chế được mà hôn thêm lần nữa.

Lãnh Vũ bị y hôn đến đầu váng mắt hoa, nhất thời nói không ra lời. Một lúc lâu sau, mới gượng tay cứng nhắc lên, vững vàng ôm chặt lấy thắt lưng La Khởi.

“Ái cũng tốt, hận cũng tốt, thậm chí là cái khác cũng được, chỉ cần trong lòng người có ta là được rồi.” Vừa nói, Lãnh Vũ vừa nhìn thẳng vào La Khởi, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Người là của ta, người là của ta...”

Cuối cùng hắn cũng đã được toại nguyện.

Trong con người sâu thăm thẳm như nước kia, rốt cục cũng đã ánh lên hình bóng hần.

Lãnh Vũ khẽ nhếch mép, cố hết sức mỉm cười, nhưng sau đó lại ho sù sụ, bên môi còn mang theo tơ máu.

Lúc này hần cũng chẳng muốn lau đi, cứ cười như vậy.

Đau đớn trên người ngày càng kịch liệt, đầu ngón tay cũng bắt đầu tê dại mất cảm giác.

Nhưng hần cũng không để ý, vẫn tiếp tục tươi cười.

Xuyên thấu qua đôi mắt ôn nhu như nước kia, hần nhìn thấy bộ dạng của mình lúc này – mái tóc bạc trắng bù xù rơi tứ tán trên đôi vai gầy, khuôn mặt tràn ngập những vết rách loang lổ, bạc môi trắng bệch không còn chút máu...

Nói ra chỉ sợ sẽ bị người cười chết.

Đường đường là tam hoàng tử thiên giới, dĩ nhiên lại vì một nam nhân, mà biến thành bộ dạng chật vật thế này. Thậm chí còn không thêm suy nghĩ, làm như vậy có đáng giá hay không?

Chịu thôi, ai bảo hần thích y làm gì.

Lúc yêu một người, tự nhiên sẽ nguyện ý liều mạng xông lên, ngay cả một cái quay đầu cũng thấy lãng phí.

Lãnh Vũ thở hổn hển, ho càng lúc càng kịch liệt, trong miệng tràn đầy máu tươi. La Khởi liền nâng cầm hần lên, vừa ôn nhu vừa bá đạo hôn xuống.

Gắn bó mà quấn lấy nhau.

Bên mép hai người cũng nhiễm đầy máu, ánh mắt gặp nhau, sau đó lại cùng nhau cười rộ lên.

“La Khởi...” Lãnh Vũ không ngừng nói, trong mắt tràn đầy tình ý, hai tay vốn đang ôm lấy La Khởi dần buông xuống.

Quanh thân hần từ từ bị bao bọc bởi luồng sáng màu vàng kim.

La Khởi buồn bã, nhưng lại coi như không thấy, nhẹ nhàng trả lời: “Điện hạ, ta ở đây.”

Sau đó nắm lấy bàn tay vô lực buông thõng của Lãnh Vũ, dìu hần đi ra cửa.

Bên ngoài bầu trời quang đãng, không một gợn mây.

Khu rừng trúc của địa phủ nằm kế bên ao sen thiên giới.

La Khởi tùy tiện vung tay lên, hoa sen liền nở bung ra, điểm lệt vô song.

Lãnh Vũ chậm rãi tựa vào La Khởi, mơ màng nói: “La Khởi, ta thật sự rất mệt.”

“Vậy nhắm mắt ngủ một chút đi.” Bàn tay La Khởi nhẹ nhàng che mắt Lãnh Vũ lại, thanh âm vẫn ôn nhu động lòng người.

Một mặt nói, một mặt còn dùng tay kia nắm lấy tay Lãnh Vũ.

Nếu có thêm một ngàn năm nữa, bọn hần sẽ thế nào đây?

Có lẽ sẽ không nhận được mà khi dễ người trong lòng này đi?

Nhìn bộ dạng đỏ mặt tới mang tai của hần, nhìn hần thở hổn hển, nhìn hần nhìn mình mà thần hồn điên đảo... Sau đó y sẽ nắm chặt lấy tay hần, mười ngón giao quấn, không bao giờ chia lìa.

Đáng tiếc không có nhiều ‘nếu như’ như vậy.

Cho nên chỉ có thể quý trọng từng giây từng phút này, đem một cái chớp mắt ngắn ngủi, biến thành tình yêu ngàn năm.

May mà đây cũng không phải là ly biệt.

Không lâu nữa, y sẽ cùng hần hòa hợp toàn thể, vĩnh viễn không bao giờ rời xa nhau.

La Khởi mỉm cười, nắm chặt lấy bàn tay kia. Mà ánh sáng vây quanh Lãnh Vũ cũng ngày càng rõ ràng hơn, đầu ngón tay đã bắt đầu biến mất.

La Khởi thần sắc không đổi, vẫn nắm lấy bàn tay Lãnh Vũ dù giờ đã thành hư vô.

Rốt cục Lãnh Vũ cũng cảm thấy thân thể biến hóa, trừng mắt nhìn, con ngươi tràn đầy hơi nước. Một tay hắn đã biến mất, nhưng tay kia vẫn ôm lấy cổ La Khởi, nghiêng người hôn y.

Đầu tiên là cắn thận hôn lên khoe miệng ẩm áp, sau đó mới cắn một cái thật mạnh, lẩm bẩm nói: “Ta thích người...”

Lãnh Vũ cắn rất mạnh, như là hận không thể gặm được một miếng thịt của La Khởi, để máu thịt y hòa tan vào trong người hắn, để hắn có thể mang theo khí tức của y mà phiêu tán theo gió.

La Khởi hiểu rõ hắn nghĩ gì, cho nên chỉ cười cười, mặc cho hắn gặm, cắn.

Ánh sáng lóe lên mạnh hơn.

Thân thể Lãnh Vũ đã biến mất hơn phân nửa.

Nhưng La Khởi thủy chung vẫn làm như không thấy, vươn tay vuốt ve mái tóc dài bạc trắng của hắn, nhẹ nhàng nói: “Điện hạ.”

Ám quang trong mắt lưu chuyển, ngũ khí ẩm áp đến cực điểm, rõ ràng vừa mới nói câu thích, nhưng giờ lại như đã yêu thương cả ngàn năm.

Không nỡ chia lìa, dù biết phía trước chính là vĩnh hằng, cũng không nỡ buông tay ra.

Lát sau, La Khởi cũng dần bao phủ một luồng sáng mờ nhạt.

Hai người bọn họ vẫn gắt gao ôm chặt lấy nhau, thậm chí nét mặt còn mang theo nụ cười ngọt ngào, ánh sáng chậm rãi hòa tan lấy họ, cho đến khi chói lòa rồi biến mất.

Hồn phi phách tán, chính là thân thể sẽ hóa thành hư vô, từ này không còn tồn tại nữa.

Nhưng khi Lãnh Vũ mở mắt ra, lại thấy bản thân đang tung bay giữa không trung, tay chân mặc dù đã biến mất, nhưng ý thức vẫn rất tỉnh táo.

Liếc mắt một cái, Lãnh Vũ nhìn thấy một nam tử tuấn tú đứng trước mặt.

“Thu trưởng lão?” Không những thần trí tỉnh táo, mà Lãnh Vũ còn có thể mở miệng nói chuyện: “Sao ngài lại ở đây?”

“Đương nhiên là vì cái tên tiểu tử ngu ngốc nhà ngươi rồi.” Đôi mắt của Thu trưởng lão bắn ra tia lửa, lo lắng thở dài một hơi: “Ngươi thật quá ngang ngạnh, nếu không có ta kịp thời làm phép định trụ nguyên thần cho ngươi, thì ngươi đã sớm hóa thành tro bụi rồi.”

“Khụ khụ, Thu trưởng lão biết hết rồi sao?”

“Đâu chỉ có ta? Ngay cả phụ hoàng ngươi cũng biết rõ, còn trọng tổ linh hồn cho ngươi nữa. Để rồi xem Người phạt ngươi thế nào.”

“Hả?” Lãnh Vũ ngẩn ngơ, kinh ngạc hỏi: “Thu trưởng lão có biện pháp cứu ta?”

Nghe vậy, Thu trưởng lão trừng mắt nhìn, rồi khẽ cười: “Nếu ta không có biện pháp cứu ngươi, thì sao dám dạy cho ngươi cấm kỵ chi thuật chứ? Từ ngàn năm trước, sau khi chuyện đó xảy ra, ta đã dốc lòng nghiên cứu pháp thuật này, lại còn cố ý tới yêu giới mượn một thứ.”

Đang nói chuyện, Thu trưởng lão lấy một chiếc bông tai hình hồ điệp ra, nhẹ nhàng tung lên.

Chiếc bông tai bỗng phát ra ánh sáng màu tím, bao phủ lấy cả người Lãnh Vũ.

Lãnh Vũ chấn động, cảm thấy cơn mệt mỏi bắt đầu tập kích, mơ mơ màng màng hỏi: “Nếu Thu trưởng lão lợi hại như vậy, sao bây giờ mới xuất hiện?”

“Thật là đồ đàn.” Thu trưởng lão không nhìn được gõ lên trán hắn một cái, trong mắt tràn đầy sùng nịch: “Nếu ta không chờ đến thời khắc mấu chốt này mới ra tay, thì đau khổ người phải chịu sẽ là vô ích sao? Nếu người không bị đau đớn đến chết đi sống lại hành hạ, thì sao có thể làm trái tim diêm vương rung động, làm sao khiến y hồn phi phách tán cùng người?”

Lãnh Vũ giật mình, lập tức hô to: “Ngài nói gì? La Khởi làm sao?”

“Con mắt người không tệ.” Thu trưởng lão lắc đầu thở dài: “Tên kia mặc dù lãnh đạm, nhưng khi yêu, quả thật lại rất si tình, lại còn nguyện ý cùng người hình thần câu diệt.”

Lãnh Vũ bây giờ cái gì cũng rõ ràng, nhất thời khuôn mặt nóng lên, khí huyết trong cơ thể bùng cháy, cúi đầu nói: “Quả nhiên La Khởi thích ta...”

Tiếp đó lại giương mắt nhìn nam tử tuấn tú trước mặt, nhẹ giọng nói: “Thu trưởng lão, ngài cứu y đi.”

Nhưng Thu trưởng lão lại híp mắt, thờ ơ cười, lạnh nhạt nói: “Y sống hay chết, liên quan gì tới ta? Chỉ cứu mình người, ta đã tổn hại ngàn năm đạo hạnh rồi.”

Lãnh Vũ nhất thời nói không ra lời.

Ánh sáng màu tím ngày càng mãnh liệt, rõ ràng hắn đã mệt mỏi tới cực điểm, nhưng lại giả vờ thờ hờn nói: “Nếu như vậy, Thu trưởng lão chỉ cần cứu mình y là đủ.”

Vừa nói vừa ho khan, thanh âm phát run, nhưng thái độ của hắn lại cực kỳ kiên quyết.

Dứt lại, bỗng nghe thấy Thu trưởng lão cười rộ lên: “Đứa nhỏ ngu này, quả nhiên ngu đến không còn thuốc chữa.” Vươn tay gõ lên trán hắn, Thu trưởng lão ôn nhu nói: “Yên tâm, ta chỉ đùa người thôi. Người coi tên kia như bảo bối, làm sao ta có thể để y chết, khi người tỉnh lại, nhất định y sẽ ở bên cạnh người.”

Lúc này Lãnh Vũ mới thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi nhắm mắt lại: “Thu trưởng lão, vì sao ngài sùng ta như vậy?”

Thu trưởng lão biến sắc, trong con mắt nổi lên vạn tượng nhu tình, khóe miệng khẽ nhếch như có như không, cúi đầu trả lời: “Chịu thôi, ai kêu người... giống hệt phụ hoàng người làm gì.”

Nói xong, lại nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Lãnh Vũ, rồi gơ hai tay, kết ấn đặt trước ngực, chậm rãi đọc một chuỗi chú ngữ dài dằng dặc.

Không lâu sau, ánh sáng màu tím hoàn toàn vây lấy Lãnh Vũ, không ngừng tung bay giữa không trung, mơ hồ nhìn thấy tay chân Lãnh Vũ dần tụ lại, bắt đầu trọng tổ nguyên hình.

Thấy thế, Thu trưởng lão không khỏi cười lên, nhưng sắc mặt lại ngày càng tái nhợt, cuối cùng lão đảo vài bước, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

May mà cường quang chợt lóe, phía sau đột nhiên có một cánh tay vươn tới, kịp thời ôm lấy thất lưng hắn.

Thu trưởng lão quay đầu lại, đập vào mắt là hai con người lạnh lẽo như băng sương. Bất giác hắn ngáy người, khuôn mặt mặc dù tái nhợt, nhưng trong mắt lại tràn ngập phong tình vạn chủng, cười nói: “Người đã đến rồi.”

Người kia thanh y ngọc quan, khí độ phi phàm, dung mạo mặc dù giống hệt Lãnh Vũ, nhưng thần sắc lại lạnh như băng, nét mặt không chút biểu cảm. Y liếc nhìn Lãnh Vũ một cái, rồi lập tức thu hồi tầm mắt, nhíu mi hỏi: “Vì cái tên tiểu tử thối mà tổn hại ngàn năm đạo hạnh, có đáng giá không?”

“Thiên Đế bệ hạ, tên tiểu tử thối đó là con ruột của ngài đấy.” Thu trưởng lão tựa vào lòng người đằng sau, ha ha cười lớn: “Cho dù người thấy chết không cứu, ta cũng không bỏ nó được.”

Thiên Đế hừ nhẹ một tiếng, gắt gao trừng mắt nhìn Thu trưởng lão, nói: “Đứa nào cũng gây phiền toái, lúc đầu ta đã nói là không muốn sinh rồi mà.”

“Ai nha, đâu liên quan tới ta.” Thu trưởng lão chạm lên mi gian của Thiên Đế, cười hì hì: “Đâu phải ta sinh chúng nó.”

Thiên Đế cứng đờ, sắc mặt trở nên khó coi đến cực điểm, thờ hờn hờn không nói lời nào.

Thu trưởng lão liền nhẹ nhàng nắm tay y, ánh mắt ôn nhu nhìn về phía ánh sáng màu tím bao quanh Lãnh Vũ, thân nhiên nói: “Tiểu Vũ chịu nhiều đau khổ rồi, người cũng đừng phạt nó. Người có tình trên thế gian này, phải chúc phúc họ mới đúng chứ.”

Thiên Đế vẫn nghiêm mặt, không nói được một lời, nhưng lại chậm rãi truyền linh lực sang cho Thu trưởng lão.

Thu trưởng lão nhắm mắt, nét mặt vẫn tươi cười động lòng người: “Quả nhiên người rất thương yêu Tiểu Vũ.”

“Ai nói? Chẳng qua ta chỉ không muốn phiền toái thôi.” Dừng một chút. Thiên Đế nói tiếp, ngữ khí vẫn lạnh như băng: “Sứ giả yêu giới vừa mới tới, tựa hồ lại có ý định kết thông gia với thiên giới.”

“Ai?”

“Lần này đối tượng cầu thân của công chúa yêu giới... lại đúng là Lãnh Vũ.”

9. Chương 9

Lúc Lãnh Vũ tỉnh lại, đã thấy mình nằm trong một căn phòng quen thuộc, trên người đắp một cái chăn mỏng. Hắn mở to hai mắt nhìn đỉnh giường, trí nhớ từ từ quay về, vừa hé miệng đã gọi tên người kia: “La Khởi...”

“Điện hạ.” Âm thanh trầm thấp vang lên bên tai, có chút lười biếng, kèm theo một chút mệt mỏi: “Ta ở đây.”

Lãnh Vũ giật mình, quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy một nam tử tao nhã ngồi đầu giường.

Mái tóc đen dài của La Khởi đã khôi phục lại màu sắc vốn có, bây giờ đang được tết thành một bó, buông xuống trước ngực. Khuôn mặt y mặc dù có chút tái nhợt, nhưng mi mắt lại hàm chứa ý cười, trông vô cùng ôn nhu dịu dàng.

Lãnh Vũ vừa thấy dung nhan ngày nhớ đêm mong này, liền không kiềm chế được mà bị hút hồn. Hắn vươn tay nhẹ nhàng chạm vào gương mặt La Khởi, khàn khàn nói: “May quá, người vẫn bình an vô sự...”

La Khởi cười cười, nắm lấy tay Lãnh Vũ, nghịch nghịch chơi đùa một lúc, giọng nói êm ái: “Điện hạ phải lo cho bản thân mình trước mới đúng chứ.”

Vừa nói, vừa bưng bát thuốc trên bàn đến, sau khi thổi cho đỡ nóng, liền cầm thìa đưa tới bên miệng Lãnh Vũ.

“Hà? Lại phải uống thuốc à?”

“Thu trưởng lão nói thân thể người mặc dù đã không còn nguy hiểm, nhưng dù sao nguyên khí cũng bị hao tổn nhiều, cần phải điều trị.”

“Eo.”

Lãnh Vũ gật đầu đáp nhẹ, nhưng khi nhìn thấy bát thuốc đen đen, lập tức nhíu mày, thế nào cũng không chịu há mồm uống thuốc.

La Khởi biết hắn nghĩ gì, không nhịn được cười rộ lên.

“Điện hạ không thích uống thuốc? Hay là...” Mắt chớp chớp, La Khởi nhẹ nhàng nói tiếp: “Chờ ta dùng miệng mớm cho người?”

Lãnh Vũ nghe vậy thoáng giật mình, biết tên kia đang nói giỡn, nhưng vẫn không kiềm được mà mặt đỏ bừng bừng, hung hăng trừng mắt liếc y một cái.

La Khởi không thèm để ý, vẫn dịu dàng mỉm cười.

Lãnh Vũ không còn cách nào khác, đành phải hé miệng, uống bát thuốc mùi vị quái dị kia.

Uống xong, La Khởi liền nhắc tay áo lau miệng cho Lãnh Vũ, rồi lại cúi đầu đem chăn mềm đắp lại cho hắn, nhẹ nhàng khen một câu: “Thật thông minh.”

Lãnh Vũ nhất thời đỏ mặt tới mang tai, trợn to hai mắt, nhìn thẳng vào La Khởi.

La Khởi cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn lại hắn.

Ánh mắt giao quần, dường như hai người đang nhớ lại giây phút trước khi bị hồn phi phách tán, đáy mắt lưu chuyển đầy tình ý vô tận.

Một lúc lâu sau, Lãnh Vũ mới nhắm mắt lại, thở dài nói: “Cơ thể ta đã khỏi hẳn, không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.”

“Ừ.”

“Nếu lúc đầu ngươi chỉ vì đồng tình mà nói thích ta, vậy giờ không cần giả bộ nữa đâu.”

“Hả?” La Khởi sững người, lập tức rõ ràng ý tứ của hắn, bất giác cười ra tiếng: “Thì ra điện hạ còn chưa tin ta thích ngươi.”

Lãnh Vũ khẽ hừ nhẹ, không nói lời nào.

La Khởi nhìn thấy, cười cười hỏi: “Nếu ta thật đang gạt điện hạ, vậy điện hạ sẽ làm gì?”

Lãnh Vũ sợ hãi, nhưng lập tức tỉnh táo lại, con ngươi sáng lên, phun ra từng chữ: “Đương nhiên là tiếp tục theo đuổi ngươi rồi.”

Khuôn mặt hắn vẫn tái nhợt như cũ, nhưng răng lại cắn chặt, thái độ cực kỳ kiên quyết.

La Khởi rung động, trái tim sinh ra rất nhiều nhu tình. Bạc môi khẽ cười, y vừa vươn tay vuốt ve mái tóc của Lãnh Vũ, vừa cúi xuống, chậm rãi hôn lên đôi môi mềm mại kia.

“Ta đã đem bản thân đưa đến trước mặt điện hạ, vậy mà điện hạ lại không cần ư?” Đôi môi thanh tú khẽ nhú, nhưng thần sắc lại mỉa mai hoặc đến cực điểm.

Lãnh Vũ như không thở được, trái tim điên cuồng đập thành thịch, bất chấp thân thể còn yếu, đã vươn tay ôm chặt lấy cổ La Khởi, mạnh mẽ hôn y.

Đầu tiên là cẩn thận gặm cắn, sau đó thử thăm dò mà thò đầu lưỡi vào trong, cuối cùng cuốn lấy mục tiêu, tùy ý xâm chiếm.

Thẳng đến khi Lãnh Vũ há mồm thở dốc, rồi bắt đầu ho sù sụ, La Khởi mới tranh thủ đẩy hắn ra, ôn nhu nói: “Điện hạ mới khỏi bệnh, hay là nằm xuống nghỉ ngơi đi.”

Lãnh Vũ lại hừ nhẹ một tiếng, không chịu nghe lời, vẫn nắm chặt lấy y. Lát sau, hai tay hắn thoáng hạ xuống, đặt lên cánh tay La Khởi.

Thân thể La Khởi cứng đờ, nhãn mi, nhưng lập tức khôi phục lại như trước: “Ngoan ngoan ngủ đi.”

Lãnh Vũ ngẩn người, thấy kỳ quặc, liền thừa dịp La Khởi không chú ý, vươn tay vén tay áo y lên. Cánh tay vốn trắng nõn, giờ phút này lại giăng đầy vết thương.

“Chuyện gì xảy ra?” Lãnh Vũ thất kinh, hai tròng mắt nhìn thẳng vào đó. La Khởi cũng không phải hạng người kém cỏi, trong thiên hạ này, số người đã thương được y may ra chỉ có vài người.

La Khởi cười cười, chậm rãi kéo tay áo mình xuống, bình tĩnh trả lời: “Thu trưởng lão nói bệnh của điện hạ không dễ chữa, phải dùng máu của ta hòa trộn với thuốc mới được.”

Vừa dứt lời, Lãnh Vũ liền “hả” một cái.

Khó trách cái bát thuốc kia có mùi tanh tanh, vô cùng cổ quái, thì ra là trộn với máu.

Nghĩ vậy, khloe miệng Lãnh Vũ không khỏi giật giật: “Ta cũng đâu phải bệnh nặng, làm gì có chuyện bắt buộc phải uống máu của ngươi. Chắc chắn Thu trưởng lão thừa cơ hội này cố ý vui đùa ngươi rồi!”

“Ừ, ta cũng đoán thế.” La Khởi gật đầu, cười nói.

Lãnh Vũ vẫn duy trì tư thế tròng to hai mắt, hỏi lại: “Vậy sao ngươi còn nghe theo Thu trưởng lão?”

“Bởi vì...” La Khởi kéo dài thanh âm, ngả người hôn lên má Lãnh Vũ một cái, rồi cười nói tiếp: “Ta thích ngươi mà.”

Nghe thấy câu này, Lãnh Vũ liền cảm thấy hô hấp rối loạn, khí huyết trong cơ thể bốc lên, lập tức nhảy tới ôm lấy thắt lưng La Khởi, tiếp tục hôn môi.

La Khởi cười khỏ vài cái, nghĩ muốn khuyên Lãnh Vũ nằm xuống nghỉ ngơi. Thế nhưng người nào đó lại sống chết không chịu nghe lời, cứ dán vào y hôn liên tục, thẳng đến khi không chịu nổi, mới mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Lúc này La Khởi mới rảnh rỗi xoa xoa mặt, rồi đặt Lãnh Vũ đang ngủ vẫn cười khúc khích vào giường, đắp chăn mềm cẩn thận. Sau đó ngậy ngốc ngồi nhìn khuôn mặt tái nhợt kia.

Sắc trời tối dần.

La Khởi nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy đã tới giờ uống thuốc, liền cầm lấy cái bát trên bàn, đi ra ngoài cửa. Song, vừa mới rẽ vào chỗ ngoặt, đã đâm đầu vào đám hắc y thị vệ cả năm không thay đổi sắc mặt kia.

“Diêm vương đại nhân.” Mấy tên thị vệ ngăn cản La Khởi, cung kính chấp tay nói: “Thiên Đế mời ngài đến Phi Loan điện một chuyến.”

La Khởi thoáng giật mình, nghĩ một chút, liền rõ ràng vì sao Thiên Đế triệu y qua.

Trong khoảng thời gian y chăm sóc Lãnh Vũ, chuyện công chúa yêu giới cầu thân với thiên giới đã được truyền đi khắp nơi, có lẽ Thiên Đế cũng vì chuyện này mới tìm y.

La Khởi nhắm mắt, nét mặt nổi lên nụ cười yếu ớt, ngoan ngoãn đi theo mấy tên thị vệ tới Phi Loan điện.

Trong điện yên tĩnh không một tiếng động.

Một tuần mỹ nam tử thanh y ngọc quan ngồi trên long ỷ nhìn xuống, mặt mày lăm liệt, ánh mắt lạnh như băng. Tướng mạo hần trông giống hệt Lãnh Vũ, nhưng trên mặt lại như được bao phủ một tầng hàn băng, khí thế kinh người.

Sau khi nhìn vài lần, La Khởi thầm nghĩ, tam điện hạ nhà mình vẫn đáng yêu hơn. (Kumiko: *bóp bóp* Ai là Lãnh Vũ nhà anh hả?... Băng Tiêu: *Bóp bóp* dám oánh La Khởi nhà ta hả?)

Bỗng bên tai vang lên tiếng nói lạnh tựa băng sương: “Diêm vương cũng biết vì sao ta tìm ngươi đúng không?”

La Khởi cười cười: “Thứ thần ngu độn, xin mời bệ hạ nói rõ.”

“Yêu giới vẫn muốn kết thông gia với thiên giới. Mấy ngày trước, công chúa yêu giới đã phái sứ giả tới cầu thân. Lần này, nàng chọn Lãnh Vũ làm phò mã. Cho nên ngươi biết nên làm thế nào rồi chứ?”

La Khởi nghiêng đầu mỉm cười, bộ dạng cực kỳ dịu dàng, hỏi: “Ý tứ bệ hạ vốn là...”

“Ta mặc kệ ngươi cùng Lãnh Vũ có quan hệ gì, cũng không ngại ngươi vi phạm thiên quy mà ở tam điện của nó không đi. Nhưng, tên tiểu tử thối đó, không thể không lấy công chúa yêu giới.”

“Có muốn lấy công chúa yêu giới hay không, toàn bộ là do điện hạ quyết định, thần không xen vào.” La Khởi cười khanh khách, vẻ mặt vô tội trả lời.

Sắc mặt Thiên Đế lạnh đi vài phần, híp mắt nhìn thẳng vào y, trầm giọng nói: “La Khởi! Ngày xưa cha ngươi phóng đảng không kiềm chế được, dám đại nghịch bất đạo bắt cóc thái tử thiên giới. Hôm nay ngươi cũng muốn học theo hần sao?”

“Không dám.” Hai tay La Khởi đặt sau lưng, nhẹ nhàng phun ra hai chữ, nét mặt không chút thay đổi.

“Người...!” Thiên Đế nghe ngữ khí vô lễ của y, làm sao không tức giận? Lập tức trừng mắt, chậm rãi nắm chặt tay. Nhưng mặc dù hấn tức giận, trên mặt vẫn không thể hiện gì, chỉ là càng thêm lạnh như băng hơn, ngay cả mặt đất cũng có chút rung rung.

La Khởi tựa hồ không thấy, ngược lại còn cười nói: “Nếu bệ hạ không có chuyện gì khác, thần xin cáo lui.”

Nói xong, liền chậm rãi xoay người bỏ đi.

Vừa mới ra tới cửa, thanh âm lạnh như băng của Thiên Đế liền truyền tới: “La Khởi, nếu người còn chấp mê không tỉnh mà quần lấy Lãnh Vũ, ta sẽ...”

“Sẽ gì?” Đang nói, bỗng một giọng nói trong trẻo xuyên vào: “San bằng địa phủ sao? Mơ tưởng!”

Nghe vậy, La Khởi lập tức ngược mắt nhìn ra cửa, quả nhiên thấy hình bóng vô cùng quen thuộc. Lãnh Vũ đứng đó, mặc một chiếc áo mỏng, tóc dài bừa bộn buông rủ trên vai, khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy, nhưng đôi mắt lại sáng lên, toàn tâm toàn ý nhìn La Khởi.

“Điện hạ.” La Khởi thuận thế kéo Lãnh Vũ vào lòng, vươn tay vuốt tóc hấn, hỏi: “Sao người lại chạy tới đây?”

“Ta nghe nói phụ hoàng bắt người tới Phi Loan điện, cho nên mới tới xem sao.” Lãnh Vũ nhẹ nhàng hừ một tiếng, nói tiếp: “Phụ hoàng bức ta thành thân không nói làm gì, lại còn uy hiếp người.”

Lãnh Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nói, còn La Khởi thì không tức giận gì, vẫn cười cười nhả nhặn: “Thân thể người chưa khỏe, sao còn chạy loạn khắp nơi?”

“Sớm đã khỏe rồi.” Lãnh Vũ vươn người về phía La Khởi, tìm cơ hội hôn trộm y một cái.

Hai người bọn họ ôm nhau, nói lời ngon tiếng ngọt, sớm đã quên giờ phút này đang đứng đâu, thậm chí còn không thèm coi Thiên Đế mặt lạnh vào mắt.

Thẳng đến khi người nào đó không nhịn được mà ho khan vài tiếng, Lãnh Vũ mới lưu luyến rời khỏi lòng La Khởi, nháy mắt hỏi: “Còn nhớ ta đã từng nói qua một câu?”

“Câu gì?”

“Đại ca ta làm việc gì, ta cũng có thể làm việc đó.” Vừa nói, lòng bàn tay vừa xuất hiện một thanh đoản kiếm.

“Phụ hoàng, con tuyệt đối sẽ không lấy công chúa yêu giới làm vợ.” Lãnh Vũ lẳng lẳng đối mặt với nam tử ngồi trên long ỷ, ánh mắt như phát sáng, từng chữ từng chữ phun ra.

“Việc này không phải do người quyết định.”

“Nếu như phụ hoàng khư khư cố chấp, con chỉ còn cách rời khỏi thiên giới thôi.” Lãnh Vũ vung thanh đoản kiếm lên, không chút do dự cắt một lọn tóc, rồi ném xuống mặt đất, cười to: “Từ nay về sau, con không còn mang họ Lãnh nữa.”

... Cắt tóc đoạn tình.

Một ngàn năm trước, đại ca Lãnh Luyện của hấn cũng từng làm việc này.

Thiên Đế hiển nhiên cũng nhớ lại chuyện cũ, khuôn mặt vắn vẹo, hàn băng trong mắt bùng lên, cắn răng mắng: “Hồ đồ!”

Nhưng Lãnh Vũ lại coi như không thấy, cao ngạo nghếch cầm lên, xoay người rời đi. Vừa quay đầu lại, chỉ thấy La Khởi cười tủm tỉm vươn tay về phía hấn, ánh mắt ôn nhu như nước. Nhất thời tim đập thành thịch, Lãnh Vũ không chút nghĩ ngợi nắm chắc bàn tay kia, bước ra khỏi Phi Loan điện. Hấn không cần quan tâm Thiên Đế có giận dữ hay không, ngược lại còn đắc ý cười rộ lên: “Thế nào? Ta rất lợi hại đúng không?”

La Khởi không đáp, chỉ buông hạ mi mắt, khoe miệng khê nhếch, cười khúc khích.

Lãnh Vũ thở hổn hển nhúu mày, rồi lại tiếp cận hôn lên mặt y.

Đang vui vẻ, bỗng từ xa vang lên tiếng người hô: “Tiểu Vũ.”

“Thu trưởng lão?” Lãnh Vũ quay đầu lại, nhìn thấy một nam tử ôn nhu tuần tú bước tới.

Thu trưởng lão chậm rãi đi tới, vừa mỉm cười vừa thở dài: “Ta đã nghe nói rồi, không ngờ người lại chọn con đường giống đại ca ngươi.”

“Ai kêu phụ hoàng muốn bức hôn chứ.” Lãnh Vũ khinh thường nói.

Thu trưởng lão liền vươn tay sờ đầu hắn, nói tiếp: “Phụ hoàng ngươi đang tức giận lắm đó.”

“Nhưng Thu trưởng lão sẽ nói giúp ta, đúng không?”

“Đương nhiên...”

“Đa tạ Thu trưởng lão.” Lãnh Vũ làm nũng thành công, không nhận được vươn tay ôm vị trưởng bối sủng ái nhất thiên giới, nói: “Thu trưởng lão bảo trọng, lúc nào rảnh ta sẽ về thăm ngài.”

“Ngoan.”

Hai người nói chuyện một lúc, rồi nói lời từ biệt.

Lãnh Vũ vừa quay lại chỗ La Khởi, tay đã bị y nắm lấy, mười ngón giao quấn. Hắn không khỏi đỏ mặt, cao giọng nói: “Hôm nay ta đã đoạn tuyệt quan hệ với phụ hoàng, sau này chỉ có thể theo ngươi quay về địa phủ rồi.”

“Ta mong còn không được.” La Khởi mỉm cười.

Lãnh Vũ ngây ngốc một chút, vội vàng xoay đầu đi, đôi tai đỏ bừng bừng, nói tiếp: “Còn nữa, hai gian nhà gỗ ở địa phủ quá cũ rồi, đại ca ta còn tạm ở được, chứ ta tuyệt đối không coi vào mắt. Với lại, mỗi ngày ta phải có ít nhất mười thị nữ ở bên hầu hạ, xuất môn phải có hai mươi tùy tùng đi theo...”

“...”

Lãnh Vũ ngoài miệng nói không thích hai gian nhà gỗ, nhưng sau khi theo La Khởi về địa phủ, đã chạy thẳng đến đó, rồi chiếm lấy chiếc giường lớn, lăn quay ra ngủ.

Thân thể hắn chưa khỏi hẳn, quả thật cần phải nghỉ ngơi nhiều. Bất quá làm như vậy, chẳng qua chỉ là ghen ghét với đại ca thôi.

Một ngàn năm qua, nơi này đều là nơi La Khởi tưởng niệm đại ca hắn. Hôm nay thật vất vả xoay người làm chủ nhân, tự nhiên muốn tùy tiện một phen, tuyên cáo toàn bộ quyền.

La Khởi hiểu rõ hắn nghĩ gì, cho nên cũng không nói nhiều, chỉ lẳng lặng ngồi ở đầu giường, ngắm nhìn dung nhan khi ngủ của hắn.

Mới vừa rồi ở Phi Loan điện, Lãnh Vũ cắt tóc đoạn tình, hơn phân nửa là muốn so sánh với đại ca Lãnh Luyện của hắn.

Thật là trẻ con.

Biết rõ như thế, trong lòng La Khởi càng thêm rung động, không nhận được vươn tay vuốt ve khuôn mặt tái nhợt đang ngủ say, ý cười bên môi mãi không biến mất.

Vì Lãnh Vũ mà y đã trì hoãn mấy ngày ở thiên giới, công vụ ở địa phủ sớm đã xếp thành núi. Hôm nay không còn cách nào khác, đành phải tới Diêm Vương điện xử lý công vụ, ban đêm lại trở về làm bạn với Lãnh Vũ.

Lãnh Vũ ngủ suốt vài ngày, thân thể từ từ kháng phục, tinh thần thoải mái, càng nhìn La Khởi, càng thấy thích.

Sắc đẹp trước mắt, tự nhiên không có khả năng không động lòng.

Chỉ là nhớ quá khứ bị ăn không ít đau khổ, chung quy khó tránh trong lòng còn sợ hãi.

Mỗi lần hạ ngục, người cuối cùng trúng độc lại là hắn, mỗi lần dùng phép thuật, người bị cản trở cũng là hắn, ngay cả lúc muốn sờ tay người nào đó, cũng bị đá vào ao sen... Ôi, khi nào hắn mới chinh phục được mỹ nhân đây?

Lúc Lãnh Vũ ngồi trên giường thở ngắn than dài, La Khởi đang ngồi ở bên cúi đầu đọc sách, ngẩng lên nhìn hần vài lần, liền cười hỏi: “Điện hạ làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?”

Lãnh Vũ khẽ hừ, không đáp.

La Khởi liền buông sách xuống, chậm rãi đi tới bên giường, ngồi xuống, vuốt ve mái tóc hần, ôn nhu nói: “Gần đây kinh phí địa phủ eo hẹp, chuyện xây lại gian nhà gỗ chắc phải chờ một thời gian nữa. Về phần thị nữ cùng tùy tùng... khụ khụ, sợ rằng có chút khó khăn...”

La Khởi tưởng rằng Lãnh Vũ vì việc nhỏ này mà giận dữ, nào hiểu được đối phương đang nghĩ gì trong đầu.

Nhưng Lãnh Vũ cũng không giải thích, chỉ lầm bầm vài tiếng, đột nhiên vươn tay, ôm chặt lấy La Khởi, nói: “Công vụ còn chưa xử lý xong sao? Đêm này ngủ cùng ta được không?”

“Được thôi.” La Khởi gạt đầu, vui vẻ đáp ứng, vừa nói vừa giơ chân mền lên, thuận thế chui vào nằm cạnh.

Ngược lại, Lãnh Vũ lại cảnh giác, nhìn y từ trên xuống dưới một lần, cẩn thận hỏi: “Thứ ta vừa ăn có bị trộn thuốc xổ không? Trên người người không giấu Khổn Tiên Tác đó chứ?”

La Khởi thoáng giật mình, rớt cuộc rõ ràng hần suy nghĩ gì, cười nói: “Thì ra là thế.”

Bốn chữ vô cùng đơn giản, nhưng lại phun ra từ miệng La Khởi, dường như mang theo chút mập mờ như có như không.

Lãnh Vũ nhất thời đỏ mặt, hai tay vẫn quấn lấy La Khởi không tha, khàn khàn nói: “Người ngoan ngoan nghe lời...”

Dựa theo kinh nghiệm dĩ vãng, mỗi lần hần nói ra những lời này, đều sẽ gặp xui xẻo.

Nhưng La Khởi lại không chút giãy dụa, cứ mặc hần ôm, trừng mắt nhìn, thanh âm vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng: “Điện hạ, Khổn Tiên Tác quả thật giấu trên người ta.”

“Hả?”

Lãnh Vũ ngẩn ngơ, còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy La Khởi búng ngón tay, một sợi dây rách nát hiện ra trong lòng bàn tay. Mí mắt hần nhảy nháy, trong lòng thâm nghĩ.

Xong hết rồi, xong hết rồi, xui xẻo quả nhiên lại là mình.

Ngoài dự đoán, La Khởi lại nhoẻn miệng cười, đưa sợi dây ra, quấn một vòng vào tay mình, sau đó tiến sát đến bên tai Lãnh Vũ, nói: “Không phải điện hạ thích dùng Khổn Tiên Tác trói ta sao? Còn nhớ chú ngữ hay không? Để ta dạy lại cho người.”

Đang nói chuyện, quả nhiên La Khởi đọc ra một chuỗi chú văn dài.

Nét mặt y trước sau như một, tươi cười dịu dàng, tiếng nói nhẹ nhàng, cực kỳ êm ái, hai tay La Khởi bị Khổn Tiên Tác cuốn lấy chủ động đặt lên cổ Lãnh Vũ.

Tim Lãnh Vũ đập thình thịch, chỉ thấy hai gò má nóng lên, khí huyết bùng cháy, nhiệt độ cơ thể tăng cao. Nhất thời không để ý tới chú ngữ hay Khổn Tiên Tác, chỉ trực tiếp đặt La Khởi dưới thân, hôn kịch liệt.

Hai tay hần cũng không nhàn rồi, có chút mỏi lẹ mà cởi áo La Khởi ra, hô hấp càng lúc càng dồn dập.

La Khởi ngoan ngoan nằm yên, mặc cho hần gặm tới gặm lui, cười khanh khách: “Điện hạ, gian nhà gỗ này thật sự rất cũ.”

“Không sao.” Lãnh Vũ không ngẩng đầu lên, thanh âm khàn khàn.

“Điện hạ, mười thị nữ và hai mươi tùy tùng...”

“Không cần nữa.” Lãnh Vũ tiếp tục cởi quần áo y.

Tốt lắm.

La Khởi cười đến híp mắt. (Tiêu: Anh là đồ khốn nạn, oaoaoaoa, anh lại dụ pé Vũ ngây thơ rồi.)

Thật vất vả Lãnh Vũ mới đặt người yêu ở dưới thân, chỉ lo hôn môi lên dung nhan ngày nhớ đêm mong, cần bản không hiểu mình nói gì. Hắn vừa gặm cắn, vừa nhẹ nhàng gọi: “La Khởi, La Khởi...”

Một lần rồi lại một lần, phảng phất như sợ người nào đó đột nhiên biến mất.

Đôi mắt đen láy như bao bọc bởi lớp sương mù, lưu quang chậm rãi di chuyển, chứa đầy tình ý.

Sau khi La Khởi dụ hắn đáp ứng vài điều kiện, đáng lẽ có thể dễ dàng đoạt lại quyền chủ động. Nhưng thấy vẻ mặt này của Lãnh Vũ, ngực y liền nổi lên hàng vạn nhu tình.

Người này lưu luyện si mê mình ngàn năm.

Người này vì mình không biết đã chịu bao đau khổ.

Người này biết rõ không có kết quả, nhưng vẫn chấp mê không tỉnh.

Thật kỳ quái.

Lúc không thích, vô luận hắn nỗ lực bao nhiêu, cũng không chút động lòng.

Nhưng khi thích hắn, chỉ cần nhớ tới trước kia hắn si ngu, đã cảm thấy vô cùng đau lòng.

La Khởi cúi đầu thở dài, ngón tay quần lấy mái tóc dài đen nhánh của Lãnh Vũ, ôn nhu đáp: “Điện hạ, ta ở đây.”

Lãnh Vũ nghe thấy thanh âm này, liền động tình, há mồm cắn lấy cằm cổ trắng nõn của La Khởi, bàn tay chạy dọc theo bộ ngực bằng phẳng.

Chỉ một chút công phu, quần áo hai người liền tuột xuống.

La Khởi híp mắt, cảm thấy vật thể nóng bừng cương cứng chạm vào chân. Còn Lãnh Vũ thì há mồm thở dốc, không ngừng hôn lên cái miệng của y, rồi lại không biết tiếp tục thế nào.

“Điện hạ.” La Khởi cười khổ một chút, hai chân thon dài chậm rãi quần lên eo Lãnh Vũ, chủ động nghênh đón, thấp giọng gọi.

“La Khởi...” Lãnh Vũ đỏ mặt, cả người nóng lên, hỏi: “Không phải ta đang nằm mơ chứ?”

La Khởi ngẩn người, không khỏi cười rộ lên: “Thế nào? Điện hạ thường mơ chuyện này?”

Vừa nói, vừa cố ý chớp chớp, trong mắt chứa đầy phong tình vạn chủng.

Nhất thời, tim Lãnh Vũ đập thành thịch, ôm chặt lấy y, dương vật nóng cháy rớt cục cũng tìm thấy huyết khẩu mềm mại. Mặt Lãnh Vũ đỏ bừng như thể sắp nở ra máu, nhỏ giọng hỏi: “Vào... từ nơi này sao?”

La Khởi cười không nói, vũng vàng hôn hắn, đầu lưỡi dây dưa.

Lãnh Vũ chỉ cảm thấy ý loạn tình mê, thẳng lưng, đâm mạnh vào trong.

Đau quá.

Bởi vì không có bôi trơn, hạ thân truyền tới cơn đau đớn vô cùng.

Bất quá, so với thiên hỏa đốt người, thì đây chẳng thấm gì.

La Khởi hít sâu một hơi, cười cười, phối hợp với tốc độ của Lãnh Vũ, bạc môi chậm rãi tiến đến bên tai hắn, nhẹ nhàng phun ra: “Điện hạ, ta thích người.”

Tiếng nói khàn khàn, màng theo mùi tình dục.

Lãnh Vũ lập tức chấn động toàn thân, khuôn mặt có chút vặn vẹo.

“A.”

La Khởi ngẩn ngơ, bỗng nhiên cảm thấy hạ thân nóng lên, chất lỏng nóng dính đã phun vào trong cơ thể.

Ồ ơ?

Nhanh thế?

Đôi mắt vừa chuyển, thoáng chốc có chút run sợ.

Hai tròng mắt Lãnh Vũ đỏ bừng, hung tợn nhìn y, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “La Khởi, nhất định là người cố ý!”

“Điện hạ, ta không có...” Khóe miệng co quắp, La Khởi cố gắng mở miệng giải thích.

Thế nhưng Lãnh Vũ không chịu nghe, mặc dù lui ra khỏi cơ thể La Khởi, nhưng vẫn đè nặng y không tha, còn cắn mạnh vào cổ y một cái, mắng: “Đều là người làm hại.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” La Khởi hơi dùng lực, đã thoát khỏi Khổn Tiên Tác, vươn tay vỗ nhẹ lên lưng Lãnh Vũ, cười nói: “Toàn bộ là ta sai.”

Lãnh Vũ chôn mặt vào cổ La Khởi, sống chết không chịu ngẩng đầu lên, lẩm bẩm nói: “Làm sao bây giờ? Sau này ta chẳng còn mặt mũi nhìn người khác nữa.”

La Khởi kiệt lực nhin cười, tiếp tục vuốt ve lưng hắn, mềm giọng dỗ dành: “Sợ cái gì? Người không nói, ta không nói, ai biết được.”

Lãnh Vũ trừng mắt liếc hắn một cái, vẫn rầu rĩ không nói lời nào.

La Khởi cười cười, tiếp tục dỗ dành hắn.

Một lúc lâu sau, Lãnh Vũ mới đột nhiên nhớ ra cái gì, liền hỏi: “Người... chỗ này, làm sao bây giờ?”

Thì ra lúc triển miên thân thiết, La Khởi cũng đã động tình, vậy mà bây giờ mặc dù hạ thân trưởng lên khó chịu, vẫn cười khúc khích dỗ hắn: “Không sao.”

Sắc mặt Lãnh Vũ vốn ửng hồng, giờ phút này lại càng đỏ lên, tay phải chậm rãi trượt xuống, nắm lấy dương vật cương cứng của La Khởi.

“Điện hạ...”

Lãnh Vũ ngẩng đầu lên, tầm mắt gặp nhau, liền cúi xuống, ngón tay trỏ trượt di chuyển, thấp giọng nói: “Câu vừa nãy, người lập lại cho ta nghe được không?”

“Điện hạ muốn nghe câu nào?”

“...” Lãnh Vũ đỏ mặt, không đáp.

“A, ta biết điện hạ thích nghe cái gì rồi.” La Khởi tươi cười, nhẹ nhàng cắn lỗ tai hắn một cái: “Điện hạ trên giường thật dũng mãnh.” (Tiêu: Oaoaoa, anh lại khi dễ pé Vũ L)

Nghe vậy, trong đầu Lãnh Vũ vang lên một tiếng “Ầm”, huyết khí bùng cháy.

“Hỗn đản, quả nhiên người cố ý.”

Lãnh Vũ thở hổn hển trừng mắt nhìn y, nhắc chân muốn đá người kia xuống giường. Ai ngờ lại đá vào khoảng không, ngược lại còn bị La Khởi bắt được cổ tay, nghiêng người, dễ dàng đặt hắn dưới thân.

“Người làm gì?” Lãnh Vũ thất kinh.

Nhưng La Khởi lại nhìn hắn cười cười, đôi mắt thâm sâu, thần sắc ôn nhu, nhã nhặn đến vô hại: “Nếu điện hạ có tinh thần như vậy, không bằng chúng ta làm lại một lần nhé.”

Dứt lời, liền cúi đầu hôn hắn.

10. Chương 10

Địa phủ, Diêm Vương điện.

Hắc Vô Thường mặt không chút thay đổi khoanh tay đứng đó, trong lòng không ngừng mặc niệm: “Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nhìn...” Đọc cả ngàn lần, kết quả vừa ngẩng đầu lên, trong tầm mắt vẫn là hai thân hình dính lại với nhau.

Diêm vương một thân hắc y ngồi ngay ngắn trước án, đồng công văn chồng chất như núi ở ngay cạnh, nhưng hết lần này tới lần khác lại không thêm quan tâm, mà chỉ lo nắm lấy tay tam hoàng tử, ôn nhu nói lời nhỏ nhẹ. Tam hoàng tử thì lắc đầu nghiêm mặt, miệng không ngừng hừ lạnh, không biết vừa lại giận dữ cái gì.

Ai nha, nơi này tốt xấu gì cũng là Diêm Vương điện đó nha, ban ngày ban mặt, còn ra thể thống gì nữa?

Mặc dù Hắc Vô Thường không có khuôn mặt, nhưng trong lòng lại đang than khóc om sòm.

Tam hoàng tử tham luyến sắc đẹp của diêm vương đại nhân bao năm nay, thiên hạ không ai không biết, giờ biến thành người như vậy cũng là bình thường. Nhưng ngay cả một người ôn hòa lạnh nhạt như diêm vương đại nhân mà cũng lâm vào vòng tình, cả ngày ta ta ngươi ngươi, không chịu làm việc đàng hoàng, thật sự có chút quái dị rồi.

Cho dù lúc đầu nợ tam hoàng tử nhiều lắm, hôm nay nhất tâm nghĩ muốn đền bù cho ngài ấy, nhưng cũng không cần sùng nịch đến tình trạng này chứ?

Hắc Vô Thường nghĩ đến xuất thần, chợt thấy diêm vương đại nhân nhà hắn nhoẻn miệng cười, ôn nhu nói: “Được rồi, chúng ta đi nhân giới chơi một chuyến.”

Ồ ơ? Có phải hắn nghe lầm rồi không?

Giờ này mà còn chạy đi nhân giới chơi đùa? Vậy đồng lớn công văn trên bàn ai sẽ xử lý?

Mất thấy diêm vương nắm tay tam hoàng tử đứng dậy, Hắc Vô Thường biết rõ vô ích, vẫn cố há mồm hô lớn: “Chờ chút! Diêm vương đại nhân, không lẽ ngài lại quăng hết đồng công việc này cho thuộc hạ...”

La Khởi cười tủm tỉm đi về phía trước, không thêm để ý.

Ngược lại, Lãnh Vũ hảo tâm vẫy vẫy tay với Hắc Vô Thường, nói: “Đừng cãi nhau, ta nhất định sẽ mang đặc sản về cho người.”

Dứt lời, hai người liền biến mất tăm.

Trong nháy mắt, bọn họ đã tới nhân giới.

Lúc này Lãnh Vũ đã thay một bộ trang phục khác, chạy khắp nơi dạo chơi, vô cùng vui vẻ. La Khởi thì nắm chặt tay hắn, cười khanh khách đi theo.

Hai người bọn họ không thi triển pháp thuật mà chậm rãi đi dạo trên đường, ngắm nhìn các tòa nhà cao tầng, nhìn dòng xe cộ đi tới đi lui. Cuối cùng lại còn trèo lên xe bus, đi xung quanh trung tâm thành phố một vòng.

“Một ngàn năm trước, nhân giới không phồn hoa như vậy.” Lãnh Vũ nhìn qua khung cửa sổ, búi gối nói.

La Khởi chỉ lo nhìn mặt hắn, gật đầu cười trả lời: “Ừ.”

“Bất quá chỉ nháy mắt, cả ngàn năm đã trôi qua.” Kỳ thật làm gì có chuyện nháy mắt? Một ngàn năm qua, không lúc nào hắn không phải chịu nỗi khổ tương tư, một mình vượt qua bao ngày đêm cô đơn lạnh lẽo như băng, tất cả cũng chỉ có mình hắn biết.

La Khởi nhìn thần sắc Lãnh Vũ, ngực cũng cảm thấy khó chịu, không nhịn được vươn tay vuốt mái tóc đen của hắn, cúi đầu gọi: “Điện hạ.”

“Hả?”

“Thời gian đó mặc dù đã lãng phí trôi đi, bất quá, chúng ta còn có ngàn năm vạn năm có thể ở bên nhau.”

Lãnh Vũ nghe vậy, trái tim rung động, không kìm hãm được mà cười cười, vừa quay đầu lại, đã bị La Khởi gắt gao ôm hôn. Hắn ngẩn ngơ, lập tức giãy dụa, nói: “Đồ đàn, xung quanh toàn là người đó.”

“Không sao.” La Khởi lưu luyến hôn lên má hắn, có chút thổn thức nói: “Bọn họ không nhìn thấy đâu.”

Lãnh Vũ đột nhiên trừng to mắt, hỏi: “Người dùng ẩn thân thuật? Lúc mới tới nhân giới, người còn nói không được tùy tiện làm phép mà.”

“Thi thoảng dùng một lần cũng được.” La Khởi chớp chớp mắt, vô tội cười.

Tên hồn dân này!

Cẩn bản chỉ làm theo ý mình.

Lãnh Vũ cắn răng, càng nghĩ càng giận, liền nhấc chân đá y một cái. Nhưng chưa kịp đá, đã lùi chân về, giữa đầu cắn lên má người nào đó một cái.

Thật không tiền đồ.

La Khởi không đau, nhưng hắt lại đau lòng.

Hai người dùng ẩn thân thuật, náo loạn chơi đùa hồi lâu trên xe bus, cuối cùng thiếu chút nữa là tới trạm cuối. Lúc này sắc trời đã tối, La Khởi định quay về địa phủ, nhưng Lãnh Vũ lại ầm ĩ đòi đi tới nhà Lãnh Luyện chơi đùa. Gần đây La Khởi ngàn y trăm thuận, việc nào cũng nghe hần, vì vậy cả hai liền tới nhà Lãnh Luyện.

Người thanh niên tên Hứa Ý cũng ở đó, rốt cuộc cả bốn người cùng ngồi ăn cơm tối, xong còn làm mấy trận mặt chược.

Cuối cùng, Lãnh Vũ ngại trời đã tối, liền ở lại nhà Lãnh Luyện một đêm.

La Khởi nghe xong quyết định của hần, khó tránh có chút kinh ngạc: “Tùy tiện búng ngón tay một cái là về tới địa phủ, có liên quan gì với trời tối đâu?”

“Nhiều lời.” Lãnh Vũ ngã xuống giường, trừng mắt nhìn y, không nhận được hừ nói: “Đêm nay ta muốn ngủ ở đây.”

La Khởi híp mắt, hình như rõ ràng điều gì đó, chậm rãi ngồi xuống giường, kéo dài âm thanh nói: “À, ta biết rồi, điện hạ muốn đại ca người nghe thấy đúng không?”

“...” Lãnh Vũ thoáng cái giật mình, hai gò má nóng lên.

Còn La Khởi thì cố ý hôn lên môi hần một cái, sóng mắt lưu chuyển, cười nói: “Yên tâm, đêm nay ta nhất định sẽ cố hết sức.”

Lãnh Vũ muốn tuyên bố tất cả quyền, y đương nhiên sẽ phối hợp.

La Khởi nói tuy hời hợt, nhưng Lãnh Vũ nghe xong lại mặt đỏ bừng bừng, thở hổn hển nói: “Vớ vẩn, ta đâu có ý đó.”

“Vậy là ý gì?” La Khởi vẫn cười, trong chốc lát sờ đầu hần, rồi lại xoa mặt hần: “Hai người phòng bên tinh lực tràn đầy đấy nhỉ? Nhưng không sao, khẳng định chúng ta vẫn thắng.”

Vừa nói chuyện, La Khởi vừa nhẹ nhàng hôn lên mặt Lãnh Vũ.

Lãnh Vũ xấu hổ mặt đỏ bừng bừng, nhưng khi ôm người yêu vào lòng, lại không nỡ buông ra, chỉ im lặng, chuyên tâm theo y triền miên.

Đúng lúc vành tai mái tóc chạm vào nhau, hai người chợt nghe thấy “bịch” một tiếng, một thanh niên áo đen tóc đen đột nhiên xông vào phòng, hét lớn: “Điện hạ, không ổn rồi.”

Lãnh Vũ kinh hãi, vội vàng ôm La Khởi quần áo xộc xệch vào trong lòng, hung tợn hỏi: “Chuyện gì?”

Nhược Vô nhìn thấy khóe mắt Lãnh Vũ ươn ướt, sắc mặt ửng đỏ, lập tức rõ ràng hai người đang làm gì, trong lòng thâm kêu không xong. Chỉ là lúc này tiến thoái lưỡng nan, không thể làm gì khác hơn đành phải kiên trì trả lời: “Sau khi điện hạ tới địa phủ, Thiên Đế vốn muốn cho nhị điện hạ kết hôn với công chúa yêu giới, ai ngờ một lời không hợp, đã cãi nhau một trận ầm ĩ. Công chúa yêu giới tức giận thiên giới đã nhiều lần thối hôn, liền triệu tập mấy vạn đại quân, chuẩn bị khai chiến với thiên giới.”

“Cái gì?” Lãnh Vũ ngẩn ngơ, nhất thời quên truy cứu tội xông vào bắt chợt của Nhược Vô, chỉ kinh ngạc hỏi: “Yêu giới sắp khai chiến với thiên giới sao?”

Mấy ngàn năm qua, thiên giới và yêu giới luôn trong trạng thái giương cung bạt kiếm, nhưng bởi vì liên quan tới nhiều vấn đề, nên chưa từng chính thức khai chiến.

Hôm nay chỉ vì hấn không chịu lấy cô công chúa háo sắc kia, mà hai giới đã chiến tranh ư?

Hấn không phải hồng nhan họa thủy đó chứ?

Lãnh Vũ đang nghĩ, chỉ thấy La Khởi sửa sang lại xiêm y, quay đầu liếc Nhược Vô một cái, hỏi: “Còn chuyện gì không?”

“Không ạ.”

“Vậy người ra ngoài đi.”

“Vâng.”

Thẳng đến khi Nhược Vô ra ngoài, La Khởi mới vươn tay ấn vào mi gian của Lãnh Vũ, ôn nhu nói: “Đừng nhú mày, ta không thích bộ dạng này của người đâu.”

Khuôn mặt Lãnh Vũ ửng hồng, lập tức xoay đầu đi.

La Khởi liền xoay theo, nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt hấn, hỏi: “Có muốn về thiên giới một chuyến không?”

“Đừng lo, dù sao thiên giới còn có nhị ca. Nếu thật sự không giải quyết được, thì cùng lắm phụ hoàng ta chịu ủy khuất một chút, hạ sinh bản thân lấy công chúa yêu giới vậy.” Lãnh Vũ ngoài miệng thì nói vậy, nhưng vẻ mặt lại rầu rĩ không vui. Thường ngày mặc dù hấn ngang ngạnh quen rồi, nhưng dù sao vẫn lo lắng cho an nguy của thiên giới.

La Khởi không thể làm gì khác đành vỗ vỗ lưng hấn, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Yêu giới cũng chỉ là một đám ô hợp, làm sao địch nổi thiên giới. Mà phụ hoàng người nhiều thủ đoạn như vậy, tuyệt đối sẽ không sao đâu.”

“Ừ.”

“Không còn sớm nữa, ngủ đi.”

“Ừ.”

Lãnh Vũ gật đầu đáp nhẹ, nhưng hai tròng mắt vẫn mở thật to, không chịu nhắm lại.

La Khởi bắt giác cười ra tiếng, bàn tay che mắt hấn, nói: “Sáng mai chúng ta trở về thiên giới.”

Lãnh Vũ không kháng nghị, cọ xát vào tay La Khởi vài cái, rồi chìm dần vào giấc ngủ. Nhưng cho dù đang ngủ, vẫn nắm chặt lấy tay người yêu không tha.

La Khởi càng nhìn càng cảm thấy thú vị, không nhịn được lại nở nụ cười, vươn tay giúp hấn đắp lại chăn mền. Nhưng chính y lại không ngủ được, thủy chung vẫn ngồi ở đầu giường, lẳng lặng ngắm nhìn Lãnh Vũ.

La Khởi ý vào linh lực cao cường, gần đây thường xuyên ngủ ít đi một, hai canh giờ để dành thời gian ngắm nhìn Lãnh Vũ ngủ. Nếu vận khí tốt, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy Lãnh Vũ ở trong mộng gọi tên y, thanh âm nhẹ nhàng dịu dàng, khiến lòng người rung động.

Dù sao đã thiếu ngàn năm tương tư, đương nhiên y phải cố gắng thì mới có thể đuổi kịp Lãnh Vũ.

Đáng tiếc, tối nay còn có việc, không thể ở bên người yêu mền.

La Khởi vừa nghĩ vừa thở dài, hôn lên trán Lãnh Vũ một cái, rồi mới buông tay hấn ra, lặng yên đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

Mỗi một bước, trên người y càng nổi lên một tầng ánh sáng màu lam, lát sau, đã biến mất không còn dấu tích.

La Khởi trực tiếp tới yêu giới, pháp lực y cao cường, lại không ảm dẫu khí tức, vì vậy chỉ mới dạo một vòng, đã nghe thấy giữa không trung truyền tới tiếng ngọc bội kêu đình đình đang đang.

“Công chúa, lâu rồi không gặp.” La Khởi ôn hòa cười.

Một nữ tử diễm lệ mặc bộ đồ màu tím từ phía trên giáng xuống, chậm rãi bay xuống trước mặt y, cười duyên: “Ta tưởng là ai, thì ra là cái tên vô lương tâm. Người chạy tới yêu giới lúc này, chắc không phải chỉ đến chơi đó chứ?”

“Công chúa biết lý do ta tới mà.”

“Vì tam điện hạ thơm ngon kia hả?” Tô Vô Âm tươi cười yêu mị: “Hi hi, bị người ăn trước rồi sao?”

La Khởi không để ý tới lời trêu chọc của nàng, chỉ đưa hai tay ra đằng sau, nét mặt tự nhiên, cất cao giọng nói: “Hậu cung của công chúa vốn rất nhiều nam tử tuần tú, tại sao lại vì một việc nhỏ kia mà khơi mào ngọn lửa chiến tranh?”

“Mỹ nhân quả thật khắp nơi đều có, nhưng thiên giới lại nhiều lần thối hôn, thể diện của bốn công chúa còn đâu nữa?”

“Công chúa nếu như khư khư cố chấp cũng không sao, chỉ cần đừng lấy tam điện hạ làm cái cớ là được.” Ý nói là, có muốn khai chiến hay không tùy người, chỉ cần đừng kéo Lãnh Vũ nhà y xuống nước là được.

Nghe vậy, Tô Vô Âm không nhịn được cười rộ lên, nói: “Chắc chắn, diêm vương đại nhân thật đúng là biết bảo vệ người yêu. Lúc trước khi người tới yêu giới cứu người, ta đã biết sẽ có ngày như vậy, không ngờ lại tới nhanh thế.”

La Khởi thoáng giật mình, nhất thời có chút ngơ ngác, hỏi: “Người nói cái gì?”

“Thế nào? Diêm vương đại nhân không phát hiện ra sao? Khi ta cưỡng hôn tam điện hạ, sắc mặt người không biết có bao khó coi.” Cẩn cẩn móng tay, công chúa tươi cười diễm lệ: “Ai nha, đáng tiếc, đôi môi đó cuối cùng lại để ta nếm trước.”

La Khởi hồi tưởng lại chuyện cũ, chỉ nhớ rõ mình cứu Lãnh Vũ thoát khỏi ma chướng của cô ả, còn về phần lúc đó tâm tình thế nào, lại không thể nhớ nổi. Ngược lại, giọng điệu cợt nhả của Tô Vô Âm, lại làm cho y tức giận vài phần, bàn tay đặt sau lưng chậm rãi nắm chặt lại.

Tô Vô Âm liếc mắt, nghĩ y không tin mình nói, liền vẫy tay áo, cười nói: “Kỳ thật ngày đó sau khi các người rời đi, ta vẫn đi theo sau, không ngờ lại phát hiện một chuyện vô cùng thú vị.”

Vừa nói chuyện, Tô Vô Âm vừa niệm một câu chú ngữ, sương mù liền ngưng kết thành một thủy kính, trên đó hiện lên cảnh tượng, đúng là lúc La Khởi cùng Lãnh Vũ đứng ở bên hồ Huyền Kính.

Lúc ấy mặt hồ chiếu ra người trong lòng của Lãnh Vũ, sau đó hần nhất thời bối rối mà ngã xuống nước. Còn La Khởi vì vội vã cứu người, căn bản không phát hiện, mặt hồ đã đồng thời hiện lên một khuôn mặt khác. Mặc dù chỉ là trong nháy mắt, nhưng dung nhan tuần tú, ánh mắt kiêu ngạo đó lại vạn phần quen thuộc.

“Điện hạ...” La Khởi nhìn có chút ngây dại, bất giác thốt lên, sau đó liền cảm thấy trái tim co rút đau đớn đến kỳ dị.

Thì ra, dưới đáy lòng mình vốn đã có hần.

Chỉ là bị chôn giấu quá sâu, mà ngay cả y cũng chưa từng phát giác.

Tưởng rằng có thể không chút động lòng, vậy mà trăm năm ngàn năm làm bạn, sớm đã thành thói quen.

Thói quen ánh mắt si tình của hần luôn dõi theo mình.

Thói quen hần liên tục tới địa phủ quấy rối, rồi lại chặt vật mà về, trong miệng còn la hét “Ta sẽ trở lại.” Cũng không biết là trở lại gặp mình, hay là... trở lại để mình khi dễ?

Nếu không có Lãnh Vũ ở bên cạnh, một ngàn năm nay, không biết có bao nhiêu cô đơn tịch mịch.

La Khởi nháy nháy mắt, ánh mắt trở nên ôn nhu như nước, bên môi cũng vung lên nụ cười, thở dài nói: “Công chúa nếu biết tam điện hạ là người ta thích, cần gì phải cố ý trêu chọc hân?”

“Đương nhiên là vì người rồi.” Tô Vô Âm vung tay áo lên, thủy kính liền biến mất, nàng đi từng bước tới gần La Khởi, thân nhiên cười: “So với tam điện hạ, ta càng thích người hơn. Chỉ cần người đồng ý chơi với ta mấy tháng, nhất định ta sẽ chủ động thổi hôn. Thế nào? Cuộc giao dịch này không thiệt thòi chứ?”

“Công chúa đem tình yêu ra để đùa giỡn sao?”

“Cho tới bây giờ ta đều nghiêm túc.”

“Xin lỗi, chỉ sợ làm công chúa thất vọng.”

“Không sợ người trong lòng người bị khó xử sao?” Tô Vô Âm nghiêng đầu, tươi cười quyến rũ động lòng người.

La Khởi cũng cười rộ lên.

“Từ nhỏ ta đã bị cha ta chiều đến sinh hư rồi, vô luận chuyện gì cũng phải theo ý mình, lúc không được như ý, sẽ rất dễ tức giận.” Vừa nói vừa cúi đầu nhìn những ngón tay thon dài trắng nõn của mình, nét mình tươi cười trông đầy vô hại: “Bộ dạng tức giận của ta... không đẹp mắt chút nào đâu.”

Ồ?

Tô Vô Âm ngẩn ngơ, còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy sắc mặt La Khởi thay đổi, trong lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa màu lam. Nàng kinh hãi, vội vàng vung tay ngăn cản.

Một luồng sáng bùng mạnh lên.

Hai người bị bắn ra xa, dựa vào pháp lực mà giảm co.

La Khởi vẫn để một tay ở đằng sau, nét mặt bình tĩnh, bên môi mang theo chút ý cười, ánh mắt ôn nhu như nước. Trái lại, Tô Vô Âm mặt trắng không còn chút máu, mặc dù miệng đọc chú ngữ ngày càng nhanh, nhưng rõ ràng không thể đỡ nổi thế công của La Khởi.

Nàng cũng biết diêm vương linh lực cao cường, chỉ có điều, không ngờ lại mạnh đến mức này, ngay cả nàng là công chúa yêu giới cũng không chịu nổi.

Làm sao bây giờ? Lúc này tìm người khác hỗ trợ, chỉ sợ sẽ mất hết thể diện.

Tô Vô Âm hơi không tập trung, lực đạo trên tay liền yếu đi vài phần. La Khởi liền thừa dịp tấn công, tay trái vẫn giấu sau lưng nhanh chóng vung ra, đánh vỡ tuyến phòng ngự của Tô Vô Âm, sau đó như quỷ mị bước tới, túm lấy yết hầu của nàng.

“Diêm vương đại nhân thật bản lĩnh.” Sắc mặt tái nhợt, trên trán Tô Vô Âm chảy đầy mồ hôi lạnh, nhưng vẫn nở nụ cười yếu ớt đầy xinh đẹp.

“Công chúa quá khen.” La Khởi nghiêng đầu cười khanh khách, bộ dạng nhã nhặn hữu lễ, ngón tay trắng nõn thon dài chậm rãi hóa thành lợi khí giết người.

“Bây giờ nếu người giết ta, chắc chắn sẽ khơi mào ngọn lửa chiến tranh giữa hai giới, thậm chí ngay cả địa phủ cũng bị dính dáng vào.”

Nghe vậy, La Khởi cười dài một tiếng, con ngươi đen láy sâu thẳm kéo theo vài phần dữ tợn: “Công chúa tưởng rằng, ta sẽ quan tâm đến điều đó?”

Tô Vô Âm ngăn người, nhìn thật sâu vào mắt y, một lúc sau, mới há mồm thở dốc, ho khan nói: “Người đúng là tên điên.”

Trừ người y thích ra, cái gì y cũng không để trong lòng, nhìn thấy người không vừa mắt là giết, hoàn toàn không để ý đến nguyên nhân hậu quả.

... Quả thực còn ngang ngạnh hơn cả nàng.

Người như thế không nên trêu vào, tốt nhất nên tránh ra thì hơn, mặc dù nàng thích sắc đẹp, nhưng cũng không vì thể mà hy sinh tính mạng.

Nghĩ vậy, Tô Vô Âm lại ôn nhu nói: “Ta chỉ nói giỡn thôi mà, diêm vương đại nhân cần gì tức giận thế? Nếu tam điện hạ là người trong lòng người, ta đương nhiên không dám đánh loạn chủ ý rồi. Ngày mai ta sẽ tới thiên giới thối hôn ngay.”

Nếu như yêu giới đánh nhau với thiên giới, căn bản cũng không được gì. Lúc đầu cũng chỉ do nàng nhất thời kích động, thuận miệng nói muốn khai chiến thôi, kỳ thật cũng không muốn đánh. Hôm nay tiện thể thuận nước giong thuyền, cũng không tính có hại.

Mặc dù La Khởi không biết nàng suy nghĩ gì, nhưng sau khi nghe câu kia, quả nhiên chậm rãi buông tay ra, thản nhiên cười nói: “Đa tạ công chúa thành toàn.”

“Muốn đối phó người, bổn công chúa có thừa thủ đoạn. Bất quá ta thương hương tiếc ngọc, không nỡ làm khó mỹ nhân, nên đành cho người một con đường thoát vậy.” Mặc dù biết thua, nhưng cũng không muốn mất mặt, Tô Vô Âm đành ho khan vài tiếng, miệng cười quyến rũ: “Ta bán cho người một ân tình như vậy, tốt xấu gì cũng cho ta âu yếm chút chứ?”

Nàng đã hoàn toàn quên sự nguy hiểm vừa rồi, mà tươi cười đi tới.

La Khởi khẽ nhếch miệng, tự tiểu phi tiểu liếc mắt một cái, tay phải giương lên, đột nhiên một tia sét đánh xuống.

Tô Vô Âm hét lên một tiếng, lùi lại vài bước, chật vật vạ phần.

Còn La Khởi thì không thèm liếc nàng một cái, xoay người rời đi.

Vậy mà Tô Vô Âm vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn hô theo: “Diêm vương đại nhân tính tình như vậy, tam điện hạ thật xui xẻo. Ai nha, ta đáng cứu hần khởi biển lửa mới phải.”

La Khởi không dừng lại, chỉ híp một mắt, đầu ngón tay bắn ra một tia sét nữa thẳng vào Tô Vô Âm.

Phía sau bỗng truyền tới tiếng la cuống quít.

La Khởi làm như không nghe thấy, chỉ lo chạy về thiên giới. Trời đã sáng, người kia... chắc cũng sắp tỉnh dậy.

Lúc trở về căn phòng ngủ nhỏ, Lãnh Vũ vẫn nằm trên giường ngủ say, cách một hồi lâu, mới vuốt vuốt hai tròng mắt tỉnh dậy. Hần mơ mơ màng màng, theo thói quen mà vươn tay ôm lấy người bên cạnh. Đến khi phát hiện không có ai, mới mở mắt ra, nhìn thấy La Khởi ăn mặc chỉnh tề đứng bên giường.

“Ồ?” Lãnh Vũ vươn tay sờ mái tóc dài của La Khởi, phát hiện mái tóc đen thẫm đã sẫm sương sớm, bật giác ngạc nhiên hỏi: “Mới sáng sớm, người đã chạy đi đâu thế?”

La Khởi cười không nói, chỉ vung tay lên, biến ra mấy món điểm tâm thơm ngon, nói: “Ăn sáng đi.”

“Sáng sớm người đã chạy ra ngoài là vì cái này sao?” Lãnh Vũ càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ.

La Khởi không mở miệng giải thích, chỉ chậm rãi ngồi vào bên giường, nắm lấy tay Lãnh Vũ chơi đùa, ôn nhu nói: “Người rất gây, nên ăn nhiều một chút mới tốt.”

Lãnh Vũ nao nao, lập tức đỏ mặt, cúi đầu ngồi ăn. Sau khi ăn xong, còn cố ý kéo tay áo của La Khởi để lau tay, nói: “Ta giúp người chải tóc.”

Gần đây Lãnh Vũ cực thích mái tóc dài của La Khởi, mỗi ngày đều phải chơi đùa nó hồi lâu, có khi tết thành một bó, có lúc lại bện thành bím tóc, có khi lại...

La Khởi cho tới bây giờ cũng không nói một lời, để mặc Lãnh Vũ thích làm gì thì làm. Hôm nay cũng ngoan ngoãn tựa vào ngực hần, nửa nhắm mắt, nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

Nhưng Lãnh Vũ lại cảm giác có chút không thích hợp, vội hỏi: “Người sao thế?”

“Không, chỉ có chút mệt thôi.” Lúc này giằng co với công chúa yêu giới đã làm y hao hết linh lực, giờ phút này đâu phải chỉ đơn giản là mệt mỏi, căn bản đã vô lực rồi.

“Hừ, ai bảo người sáng sớm đã chạy ra ngoài chơi.” Lãnh Vũ khề hừ hai tiếng, cảm thấy bộ dáng lười nhác của La Khởi lúc này trông vô cùng đẹp mắt, không nhịn được cúi đầu hôn lên môi y.

La Khởi chớp mắt, rõ ràng đã rất mệt, nhưng vẫn không tự kìm hãm được mà đáp lại hần.

Đúng lúc đang nhiệt liệt triền miên, đột nhiên cửa phòng bị một người đâm sầm vào.

Lãnh Vũ không thèm ngẩng đầu lên, chỉ lưu luyến rời khỏi đôi môi của La Khởi, nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Nhược Vô, người lại quên gõ cửa!”

Nhược Vô cười khan hai tiếng, tiến thoái lưỡng nan, đành lắp bắp trả lời: “Điện, điện hạ...”

“Lại xảy ra chuyện gì?”

“Công chúa yêu giới đột nhiên thối hôn, hôm nay đã phái sứ giả tới thiên giới nghị hòa.”

“Hả?” Lãnh Vũ kinh hãi, ngẩng đầu nói: “Nhanh như vậy đã lật lọng rồi sao? Cô ả này định làm cái trò gì thế? Lúc thì đòi phát động chiến tranh, lúc lại thối hôn, cô ả định vui đùa ta sao?”

Lòng bàn tay Nhược Vô ứa mồ hôi lạnh, nhìn diêm vương đại nhân đang nằm trong lòng Lãnh Vũ cười đến xuân phong ấm áp, thật sự không biết trả lời thế nào mới tốt.

Bởi vì diêm vương đại nhân cả đêm chạy tới yêu giới đánh với công chúa một trận, lại còn uy hiếp người ta không thể không thối hôn, nếu không sẽ giết người phóng hỏa, không chuyện ác nào không làm.

Oa oa, những lời này... bảo hần phải nói ra thế nào đây?

May mà La Khởi đã cười tủm tỉm thay hần giải vây: “Công chúa yêu giới có mới nói cũ, chắc lại coi trọng mỹ nam tử nào rồi, cho nên không cần người nữa.”

“Hả? Có lý.” Lãnh Vũ bưng tỉnh đại ngộ gật đầu, vỗ tay nói: “Nhị ca ta còn tuần tú hơn ta, nói không chừng công chúa yêu giới đã mê nhị ca ta rồi.”

Nhược Vô ở bên nghe thấy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trong lòng thầm nghĩ, bản lãnh nói dối của diêm vương đại nhân thật lợi hại. Nghĩ vậy, hần lơ đãng liếc mắt, nhưng lại phát hiện La Khởi đang nhìn thẳng vào hần, bên môi còn nở nụ cười, chỉ có điều, đôi mắt lại sâu không thấy đáy, khiến người ta nổi cả da gà.

Nhược Vô rung mình, đột nhiên sau lưng nổi lên hàn ý, không đợi Lãnh Vũ mở miệng đuổi đi, đã chủ động chạy mất.

Lãnh Vũ cũng không chú ý tới hần, chỉ lo thảo luận cùng La Khởi về việc nhị ca và công chúa yêu giới, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, nói: “May mà cô ả không quần lấy ta.”

“Đúng vậy.” La Khởi gật đầu, vẫn lười biếng tựa vào lòng Lãnh Vũ: “Công chúa yêu giới hào phóng như vậy, không bằng chúng ta tặng nàng một lễ vật đi.”

“Hả? Tặng gì bây giờ?”

La Khởi chớp mắt, khề cười, bộ dạng vừa ôn nhu vừa ngọt ngào, khiến Lãnh Vũ tim đập thành thịch, một lúc sau mới chậm rãi nói: “Ta thấy Nhược Vô tướng mạo không tệ, hay đưa hần đến yêu giới, công chúa chắc hẳn sẽ rất thích.”

Lãnh Vũ kinh hãi, vội nói: “Nhược Vô bình thường mặc dù hơi liều lĩnh một chút, nhưng cũng không phạm vào sai gì lớn, sao lại tặng hần cho cô ả?”

La Khởi vẫn cười, cố ý tiếp cận, cẩn nhẹ vào Lãnh Vũ một cái, cúi đầu nói: “Ta không thích...”

“Không thích cái gì?” Nhược Vô chỉ hơi một chút là xông vào phòng thôi mà, ấy, điểm này quả thật phải sửa.

“Không thích hần cả ngày đi theo người.”

“Hả?” Lãnh Vũ ngẩn người, ngay sau đó liền bưng tỉnh, mặt cũng đỏ lên bừng bừng, kinh ngạc vạn phần nhìn La Khởi: “Người, người đang ghen?”

Thanh âm có chút phát run, thậm chí còn có chút cà lăm.

“Thế nào?” La Khởi nhú mào, vô tội cười: “Ta không thể ăn dấm chua sao?”

Lãnh Vũ lại ngây ngốc một chút, mặt càng đỏ thêm, kinh ngạc nói không ra lời.

Cái tên diêm vương lạnh nhạt vô tình, lúc nào cũng không nóng không lạnh mà cũng biết ghen sao? Thật không thể tưởng tượng được.

Mặc dù bọn họ đã lưỡng tình tương duyệt.

Mặc dù mỗi ngày bọn họ đều rất ngọt ngào.

Nhưng Lãnh Vũ vẫn có cảm giác... không chân thật.

Nâng tay sờ lên ngực, cảm thấy trái tim như sắp ngừng đập. Một lúc lâu sau, Lãnh Vũ mới khôi phục tinh thần, ý định sẽ xác nhận lại một lần.

Vậy mà lúc cúi đầu nhìn, đã thấy La Khởi tựa vào lòng hắn ngủ thiếp đi.

Lãnh Vũ bắt giác cười ra tiếng.

Từ trước vẫn cảm thấy người này xa không với tới được, hôm nay mới phát hiện, y cũng chỉ là một người bình thường. Cho nên, dù có ghen cũng không có gì kỳ quái.

Nghĩ vậy lại không nhịn được hôn lên má La Khởi vài cái, rồi lần mò nắm lấy tay y.

Mười ngón giao quấn...

La Khởi ngủ thẳng đến đêm mới tỉnh lại, sau đó hai người nắm tay nhau ra ngoài ăn cơm, rồi thảo luận tiếp vấn đề đi hay ở của Nhược Vô.

“Nhược Vô đi theo ta nhiều năm như vậy, vẫn trung thành và tận tâm, cho dù không có công lao cũng có khổ lao, tuyệt đối không thể đưa hắn tới yêu giới.”

“Được thôi.” La Khởi gần đây chuyện gì cũng nghe theo Lãnh Vũ, lúc này đương nhiên cũng không ngoại lệ: “Không đi thì không đi.”

Hôm nay Lãnh Vũ cũng thông minh hơn, vững vàng nhìn La Khởi mỉm cười, vô cùng hoài nghi hỏi: “Người sẽ không ngoài miệng đáp ứng, sau lưng lại vùng trộm động tay động chân đó chứ?”

“Điện hạ lo lắng quá rồi.” La Khởi cười cười, vẻ mặt ôn nhu động lòng người.

Nhưng Lãnh Vũ lại không kìm được mà rung mình một cái.

Căn cứ vào kinh nghiệm của hắn, La Khởi càng cười ôn hòa vô hại, lại càng có thể ra tay hại người.

Cho nên, khẳng định có vấn đề.

Trải qua một phen tự vấn bản thân, Lãnh Vũ cảm thấy việc này liên quan đến tương lai của Nhược Vô, tuyệt đối không thể ngồi yên không quan tâm được, vì vậy liền lớn tiếng tuyên bố: “Quyết định rồi, ngày mai chúng ta đi yêu giới một chuyến.”

“Hả?” La Khởi kinh ngạc hỏi lại: “Chúng ta đi yêu giới làm gì?”

“Đến gặp công chúa yêu giới cảm ơn một tiếng, thuận tiện nói cho nàng biết, ta tuyệt không tặng Nhược Vô cho nàng làm nam sủng.” Khụ khụ, kỳ thật cái sau mới là trọng điểm.

“Vậy hả...” La Khởi cúi đầu nhìn tay mình, nhẹ nhàng lẩm bẩm: “Chỉ sợ công chúa không muốn gặp ta thôi.”

“Người nói cái gì?”

“Không, ta là nói, đi yêu giới dạo chơi cũng không tệ.” Ngữ khí êm ái, thái độ La Khởi đầy tự nhiên.

Đương nhiên Lãnh Vũ không sinh nghi chút nào, sau khi quyết định chủ ý, liền cảm thấy buồn ngủ. Sáng sớm hôm sau, hai người dắt tay nhau đi tới yêu giới.

Yêu giới sương mù dày đặc, chương khí rất nặng.

Nhưng hai người bọn họ cứ như đang ở nhân giới, tay nắm tay chậm rãi đi dạo khắp nơi. Kết quả chưa thấy công chúa yêu giới, đã nhìn thấy mặt hồ Huyền Kính.

Lãnh Vũ nhãn lực rất tốt, liếc mắt một cái đã nhận ra, liền kêu lên: “Huyền Kính!”

“Ừ.”

“Người còn nhớ chú ngữ không?”

“Hả?”

Lãnh Vũ đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Ta muốn thử lại.”

“À!” La Khởi sáng tỏ tâm tư hần: “Điện hạ muốn nhìn thử... xem mặt hồ có chiếu ra bóng của người đứng không?”

Lãnh Vũ không nói lời nào, chỉ buông tay y ra, chạy nhanh tới bên hồ.

La Khởi liền cười cười, bước nhanh đuổi theo, vươn tay ôm lấy eo Lãnh Vũ, chậm rãi đọc chú ngữ dài dằng dặc.

Lát sau, ánh sáng lóe lên trên mặt nước, rung động một lúc, rồi hiện ra khuôn mặt tuấn mỹ.... Hả, sao lại chỉ có hình bóng của La Khởi???

Kỳ quái!

La Khởi nhú mày, đọc lại một lần nữa, nhưng mặt nước vẫn thế.

Mắt thấy sắc mặt người yêu ngày càng khó coi, La Khởi liền nắm lấy tay hần, rốt cục cũng rõ chuyện gì xảy ra.

Tô! Vô! Âm!

Y cắn răng, trong lòng phun ra ba chữ, khóe miệng có chút co rút.

Đáng ghét, lại bị cô ả chơi một vố!

Mặc dù trong lòng rất tức giận, bất quá việc cấp bách bây giờ là phải trấn an người nào đó, vì vậy La Khởi liền nở nụ cười ôn hòa, dịu dàng nói: “Điện hạ...”

Vừa mới nói hai chữ, Lãnh Vũ đã giẫm mạnh y một cái, thuận tiện giãy ra khỏi y, xoay người bỏ đi.

“Điện hạ.”

“Ồn ào quá, ta phải về địa phủ... à không, quay về thiên giới!”

“Mặc dù Huyền Kính có thể chiếu ra hình ảnh người trong lòng, nhưng chưa chắc lần nào cũng chuẩn xác.” Nhất là khi bị công chúa yêu giới động tay động chân vào.

“Hừ.” Lãnh Vũ không ngừng lại, hung hăng trừng y: “Ai biết trong lòng ngươi nghĩ gì.”

“Ta thích ngươi.” La Khởi không chút do dự, bật thốt đáp.

Lãnh Vũ vẫn như cũ không để ý tới y.

Còn La Khởi thì đuổi theo Lãnh Vũ, nắm chặt lấy tay hần, hỏi: “Điện hạ nghĩ ta thế nào?”

Lãnh Vũ vô luận thế nào cũng không rút được tay hần ra, liền trừng mắt, thở hổn hển nói: “Vô cùng chán ghét!”

“Vậy có nghĩa là vô cùng thích rồi.” La Khởi cười khanh khách, thần sắc ôn nhu như nước: “Ta thật vạn phần vinh hạnh.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huy-tam-chu>